CĂRȚI ROMANTICE

CUCERIND-O pe SUZANNA

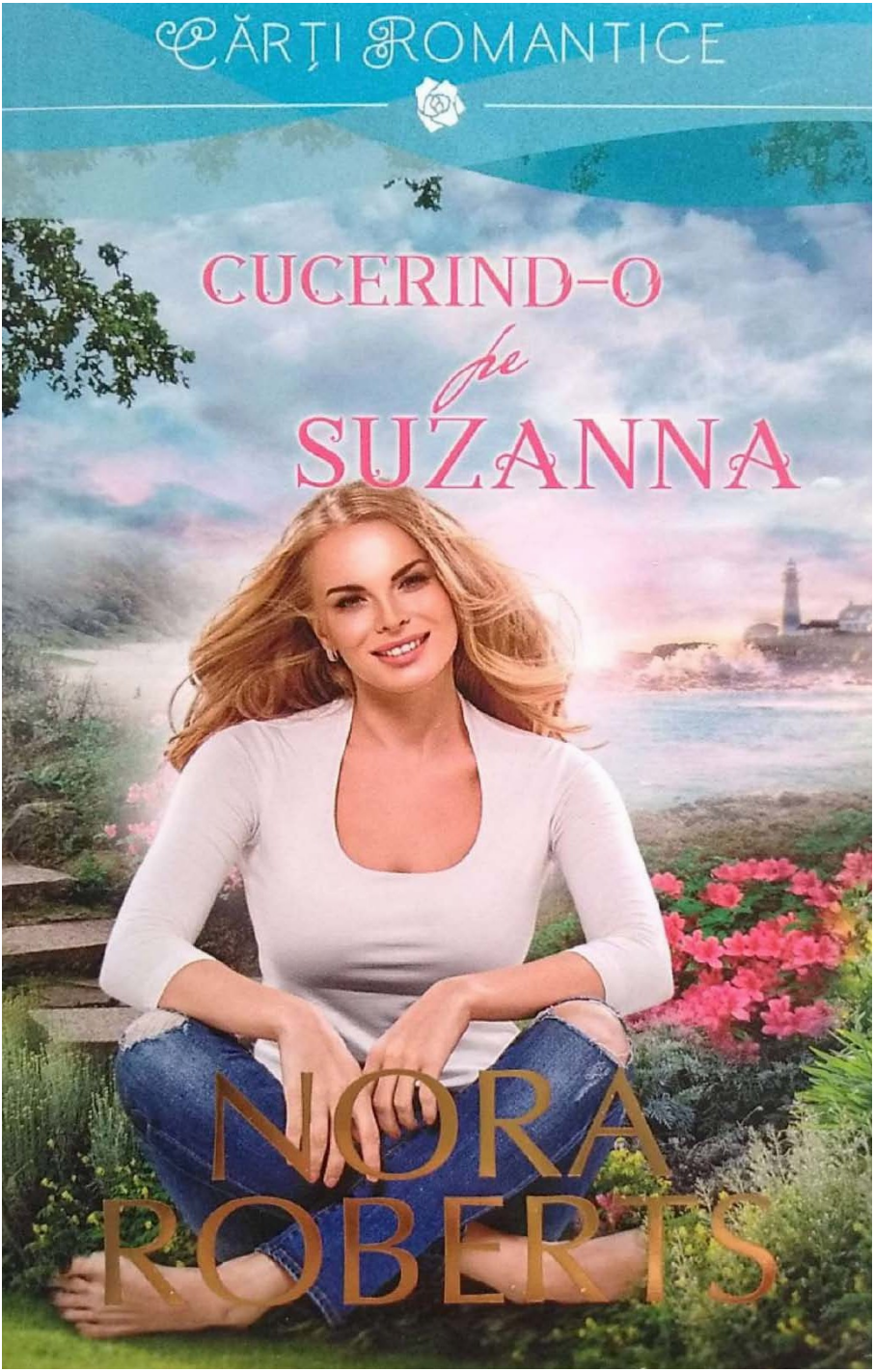

NORA ROBERTS

NORA ROBERTS
Cucerind-o pe Suzanna
Seria Surorile Calhoun

***Suzanna's Surrender by* Nora Roberts**

Copyright © 1991 Nora Roberts
Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Adela Crăciun /Graal Soft

Prolog

Bar Harbor, 1965

Viaţa mea s-a schimbat din clipa în care am văzut-o. S-au scurs mai mult de cincizeci de ani de atunci, acum sunt un bătrân cu păr alb şi trup plăpând. Însă amintirile mele sunt intense şi pline de culoare.

După ce am suferit un infarct a trebuit să renunţ la viaţa activă. Aşadar, m-am întors aici, pe insulă – pe insula unde a început totul. S-a schimbat, la fel cum m-am schimbat şi eu. Marele incendiu din 47 a distrus-o în mare parte. Au apărut clădiri noi, oameni noi. Străzile sunt acum aglomerate de maşini, nu mai există farmecul de altă dată dat de troncănitul trăsurilor pe caldarâm. Sunt un tip norocos, care are şansa de a o vedea cum este acum, ştiind cum a fost.

Fiul meu este matur acum, un om bun care a ales să-şi câştige traiul pe mare. Nu ne-am înţeles niciodată, dar ne-am purtat corect unul cu celălalt. Are o soţie tăcută şi plăcută şi un fiu. Băiatul, tânărul Holt, îmi provoacă o bucurie aparte. Poate pentru că mă regăsesc atât de bine în felul lui de-a fi. Este nerăbdător, are entuziasmul şi pasiunile care odinioară erau ale mele. Poate că şi el va simţi prea mult, îşi va dori prea mult. Dar nici aşa nu-mi pare rău. Dacă i-aş putea spune ceva, i-aş spune să preţuiască viaţa şi să profite cât mai mult de ea.

Am avut o viaţă plină şi sunt recunoscător pentru anii petrecuţi alături de Margaret. Nu mai eram tânăr când mi-a devenit soţie. Relaţia noastră nu a fost învăpăiată, ci a decurs precum căldura tihnită a unui foc mocnit. Ea mi-a adus alinare, iar eu sper că am reuşit s-o fac fericită. În curând se vor împlini zece ani de când m-a părăsit, şi am doar amintiri frumoase legate de ea.

Totuşi, amintirea unei alte femei este cea care mă bântuie încă. Amintirea aceasta este dureros de vie, de desăvârşită.

Anii care au trecut nu au putut să o şteargă. Anii nu mi-au estompat imaginea ei, la fel cum nu au putut altera în nici cea mai mică măsură dragostea disperată pe care am simţit-o. Da, încă o simt – o voi simţi întotdeauna, deşi pe ea am pierdut-o.

Poate că acum, când sunt atât de aproape de moarte, mă pot lăsa din nou în voia ei, îmi pot reaminti ceea ce nu am putut nicicând uita. Demult, a fost prea dureroasă şi mi-am înecat durerea în băutură. Nu mi-am găsit nici aşa liniştea, aşa că până la urmă am încercat să-mi ascund nenorocirea în muncă. M-am reapucat să pictez, am călătorit. Dar întotdeauna, de fiecare dată, am fost atras înapoi în acest loc, unde odinioară am început să simt ce înseamnă să trăieşti. Unde ştiu că într-o zi voi muri.

Un om poate iubi în acel fel doar o dată în viaţă şi doar dacă are noroc. Pentru mine, ea a fost Bianca. Întotdeauna a fost Bianca.

Era iunie, vara lui 1912, înainte ca Războiul cel Mare să destrame lumea. O vară a păcii şi a frumuseţii, a artei şi a poeziei; când satul Bar Harbor şi-a deschis porţile pentru cei înstăriţi şi a oferit refugiu artiştilor.

Ea a venit sus pe faleză, acolo unde lucram, ţinând de mână un ţânc. M-am întors de la pânza pe care pictam, cu pensula în mână, încă sub influenţa mării şi a tabloului. Stătea acolo, subţire şi minunată, cu părul ca un asfinţit măturat de pe gâtul ei. Vântul trăgea de el, aşa cum trăgea şi de poalele rochiţei bleu cu care era îmbrăcată. Ochii ei aveau culoarea mării pe care încercam cu frenezie să o recreez pe pânză.

Ochii aceia m-au privit curioşi, sceptici. Avea tenul palid şi luminos al unei irlandeze. Din momentul în care am văzut-o, am ştiut că trebuie să o pictez. Şi cred că am ştiut atunci, când stăteam bătuţi de vânt, că va trebui să o iubesc.

S-a scuzat că mă deranjează. Cadenţa discretă şi muzicală a Irlandei se regăsea în vocea ei catifelată şi politicoasă. Copilul, în braţele ei acum, era fiul ei. Ea era Bianca Calhoun, soţia altui bărbat. Casa ei de vară era pe

culmea de deasupra mea. Turnurile, castelul elaborat pe care Fergus Calhoun l-a construit. Chiar dacă eu mă aflam de puţin timp pe insula Mount Desert, auzisem de Calhoun şi de casa lui.

Îi admiram într-adevăr arhitectura arogantă şi stranie, foişoarele şi acoperişurile, turnurile şi parapetele.

Un asemenea loc se potrivea femeii care stătea în faţa mea. Era de o frumuseţe care nu putea fi încadrată într-o perioadă anume; avea o dârzenie, o graţie care nu pot fi învăţate, iar în ochii ei mari şi verzi mocneau mii de pasiuni. Da, mă îndrăgostisem deja, dar deocamdată doar de frumuseţea ei. Ca artist, am vrut să interpretez frumuseţea aceea în felul meu, cu vopsea sau creioane. Poate că am speriat-o cu privirea mea fixă. Dar copilul, pe care îl chema Ethan, a fost neînfricat şi prietenos. Părea atât de tânără, de neprihănită, că mi-a fost greu să cred că era chiar copilul ei şi că mai avea încă doi acasă.

În ziua aceea nu a stat mult, ci şi-a luat fiul şi s-a dus acasă la soţul ei. Am privit-o mergând printre trandafirii sălbatici, cu soarele în păr.

Nu am mai putut picta marea în acea zi. Chipul ei începuse să mă bântuie deja.

capitolul 1

Nu era deloc încântată de ceea ce avea să urmeze. Sigur, era ceva ce trebuia făcut. Suzanna ridică sacul de mulci ce cântărea douăzeci de kilograme ca să-l dea jos din camionetă, apoi îl cără până la stratul de flori. Nu era nicio problemă că depunea un asemenea efort fizic. Dimpotrivă, era încântată că cea de-a doua escală în drumul spre casă fusese această livrare.

Prima escală, pe aceea ar fi vrut să o poată evita. Dar pentru Suzanna Calhoun Dumont, îndatoririle nu puteau fi niciodată evitate.

Promisese familiei sale că va vorbi cu Holt Bradford,

iar Suzanna se ţinea de cuvânt. Sau măcar încerca, se gândi ea şi-şi şterse fruntea năduşită cu antebraţul.

Dar fir-ar să fie de treabă, era obosită. Stătuse toată ziua în Southwest Harbor ca să pună la cale construcţia unei case noi, iar a doua zi avea un program plin. Asta fără să pună la socoteală că sora ei Amanda se căsătorea peste o săptămână şi ceva sau că cei de la Turnuri erau daţi peste cap cu pregătirile pentru nuntă şi cu reamenajarea aripii vestice. Şi nici măcar n-apucase să se gândească că avea acasă doi copii plini de energie care ar fi vrut, şi ar fi şi meritat, ca mama lor să le acorde timp şi atenţie în seara aceasta. Sau la teancul de hârtii care aşteptau pe birou să fie rezolvate – sau la faptul că unul dintre angajaţii ei cu jumătate de normă tocmai îşi dăduse demisia de dimineaţă.

Da, dar voise să pună afacerea pe picioare, îşi reaminti Suzanna. Şi o făcuse.

Se uită iar la magazinul ei pe care îl încuiase deja, la florile de vară aranjate frumos în vitrină, la sera de lângă clădirea principală. Erau ale ei – şi ale băncii, se gândi cu un surâs – toate panseluţele, petuniile şi bujorii.

Dovedise că nu era o ratată incompetentă, aşa cum îi spusese fostul ei soţ. Îi repetase la nesfârşit că este aşa.

Avea doi copii frumoşi, o familie care o iubea şi o afacere de amenajare şi grădinărit care se pusese pe roate. Părerea ei era că nici măcar acuzaţia lui Bax cum că ar fi o fiinţă ştearsă nu se mai aplica acum. Motivul – era implicată într-o aventură care începuse în urmă cu opt ani.

Cu siguranţă nu era ceva obişnuit să cauţi un colier nepreţuit de smaralde şi nici să fii urmărit de hoţi internaţionali de bijuterii, care nu se dau în lături de la nimic ca să pună laba pe moştenirea bunicii lor, Bianca.

Bine, oricum până acum nu fusese decât o susţinătoare de pe margine, medită Suzanna în timp ce se urca în maşină. Sora ei, C.C., fusese cea de la care pornise totul, atunci când se îndrăgostise de Trenton St. James III, cel cu hotelurile St. James. Fusese ideea lui să transforme o parte a proprietăţii lovite de greutăţi financiare într-un complex de lux. Pe parcurs, vechea legendă a smaraldelor

familiei Calhoun ajunsese cumva în presa flămândă de scandaluri şi declanşase o reacţie în lanţ, cu evenimente de la cele mai absurde la cele mai periculoase.

Amanda aproape fusese ucisă când disperatul şi obsedatul hoţ, cunoscut sub numele de William Livingston, furase documente de familie, sperând că îl vor conduce la smaraldele pierdute. Iar viaţa unei alte surori a ei, Lilah, fusese ameninţată în timpul ultimei tentative de jaf.

În săptămâna care trecuse de la acea noapte, poliţia nu reuşise să dea de urma lui Livingston sau de cea a ultimului nume sub care se ascundea, Ellis Caufield.

Era ciudat, se gândi ea în timp ce intra în trafic, cum Turnurile şi smaraldele pierdute afectaseră întreaga familie. Turnurile îi aduseseră pe C.C. şi Trent împreună. Apoi Sloan O'Riley se apucase să proiecteze complexul şi se îndrăgostise de Amanda. Timidul profesor de istorie, Max Quatermain, îşi dăruise inima surorii cu spirit liber, Lilah, iar amândoi scăpaseră ca prin urechile acului de la moarte. Şi de data asta tot din pricina smaraldelor.

Erau momente când Suzanna îşi dorea ca toţi să uite de colierul care aparţinuse bunicii ei. Dar ştia, la fel cum ştiau toţi, că acest colier ascuns de Bianca înainte de a muri trebuia găsit în cele din urmă.

Aşa că nu se lăsaseră, urmaseră toate pistele, exploraseră toate indiciile vagi. Acum era rândul ei. Pe parcursul cercetării, Max descoperise numele artistului pe care îl iubise Bianca.

Era o poveste care o făcea de fiecare dată pe Suzanna să devină melancolică, doar că avea ghinionul că legătura cu artistul ducea la nepotul lui.

Holt Bradford. Oftă de câteva ori în timp ce străbătea străzile aglomerate din sat. Nu putea spune că îl cunoştea bine – nu credea că exista cineva care să susţină că îl cunoaşte. Dar îşi aducea aminte de el de când era doar un adolescent. Ursuz, capricios şi distant. Bineînţeles că fetele fuseseră atrase de atitudinea asta de poţi-să-te-duci-la-naiba. Iar înfăţişarea lui întunecată şi sumbră şi ochii cenuşii furioşi contribuiseră şi ele la această aură

atrăgătoare.

Era ciudat că-şi aducea aminte ce culoare aveau ochii lui, realiză ea. Dar sigur, singura dată când îi văzuse de aproape mai că nu o arsese de vie cu acea privire ucigătoare.

Mai mult ca sigur că el uitase deja de altercaţia aceea, căuta ea să se liniştească. Aşa spera. Altercaţiile o făceau să tremure şi să transpire, şi avusese parte de ele în perioada când fusese măritată cât să-i ajungă pe viaţă. Cu siguranţă Holt nu-i purta pică – trecuseră mai bine de zece ani de atunci. La urma urmei, nici nu fusese rănit prea rău când zburase de pe motocicletă. Şi oricum, se gândi ea semeţindu-şi bărbia, fusese vina lui. Ea Avusese prioritate.

În orice caz, îi promisese lui Lilah că va sta de vorbă cu el. Trebuiau urmărite toate pistele care duceau la smaraldele pierdute ale Biancăi. De exemplu, nepotul lui Christian Bradford. Poate că Holt auzise ceva.

Se întorsese de câteva luni în Bar Harbor şi se stabilise în aceeaşi căsuţă în care bunicul lui trăise în timpul poveştii de dragoste cu Bianca. Suzanna era suficient de irlandeză ca să creadă în destin. Bradford locuia în acea casă, iar familia Calhoun la Turnuri. Precis cele două părţi puteau găsi răspunsuri la misterul care chinuise ambele familii câteva generaţii.

Căsuţa era pe apă, încadrată de două sălcii bătrâne. Structura simplă de lemn o făcu să se gândească la o căsuţă de păpuşi şi îşi spuse că era mare păcat că nimănui nu-i trecuse prin cap să facă efortul de a planta nişte flori. Iarba fusese tunsă de curând, dar ochiul ei profesionist remarcă peticele de pământ care aveau nevoie să fie însămânţate din nou, plus că peste tot ar fi trebuit presărat din belşug fertilizator.

Se îndreptă spre uşă, dar lătratul unui câine şi vocea hodorogită a unui bărbat o făcură să sară într-o parte.

Pe deasupra apei calme şi întunecate se vedea un doc şubred. Legată de el, o şalupă de un alb strălucitor. El stătea la pupă şi lustruia meticulos alama. Nu purta tricou, iar pielea bronzată i se întindea netedă peste oase şi

muşchi, strălucind de transpiraţie. Părul brunet şi ondulat îi ajungea până la nivelul unui guler pe care nu-l purta.

Aparent, nu i se păruse necesar să poarte nimic în afară de o pereche de pantaloni foarte scurţi, jerpeliţi şi de o culoare nedefinită. Tânăra îi remarcă mâinile, mlădioase şi cu degete lungi, şi se întrebă dacă le moştenise de la bunicul lui artist.

Apa se lovea încetişor de barcă. În spatele ei, văzu un vultur pescar care pluti pe deasupra, după care se repezi în apă. Ţipă victorios când se înălţă din nou cu un peştişor argintiu în gheare. Bărbatul din ambarcaţiune continuă să-şi vadă de muncă, neimpresionat sau neatent la lupta pe viaţă şi pe moarte din jurul lui.

Suzanna îşi fixă pe chip ceea ce spera că este un zâmbet politicos şi se îndreptă spre doc.

— Scuză-mă.

În momentul în care îşi înălţă privirea spre ea, încremeni. O fracţiune de secundă, avu clar impresia că dacă ar fi avut o armă asupra lui, ar fi îndreptat-o spre ea. În acea fracţiune de secundă, se transformase dintr-o persoană relaxată într-una cu toate simţurile în alertă. Trupul lui avea o postură care sugera vizibil violenţă, iar ea simţi că i se usucă brusc gura.

În timp ce se chinuia să-şi calmeze bătăile inimii, observă că se schimbase. Băiatul ursuz era acum un bărbat periculos. Alt cuvânt nu îi veni în minte. Chipul i se maturizase, avea suprafeţe şi unghiuri foarte bine conturate. Barba ţepoasă, nebărbierită de o zi, poate două, îi accentua şi mai mult aspectul de brută gata să treacă la acţiune.

Şi de data asta, ochii lui o atraseră imediat. Un asemenea om, cu o privire atât de pătrunzătoare şi de intensă, nu avea nevoie de nicio armă.

Se uită la ea, dar nici nu se ridică, nici nu spuse nimic. Avea nevoie de un moment să se lămurească. Dacă ar fi avut arma la el, acum ar fi ţinut-o în mână. Acesta era unul dintre motivele pentru care era aici şi era civil.

Ar fi putut să facă un efort să se relaxeze – ştia cum –,

dar îşi aducea aminte de chipul ei. Un bărbat nu uită un asemenea chip. Dumnezeu îi era martor, el nu îl uitase. Era de neuitat. Într-una dintre fanteziile lui din tinereţe, şi-o imaginase ca pe o prinţesă, pierdută şi minunată, îmbrăcată în mătăsuri diafane. Iar pe el, cavalerul care nimicise o sută de balauri ca să o salveze. Amintirea îl făcu să se încrunte fioros la ea.

Nu prea se schimbase, se gândi el. Tenul ei era în continuare palid, irlandez, în nuanţa trandafirilor crem, forma chipului tot ovală, clasică. Gura îi rămăsese plină şi romantic de molatică, ochii la fel de albaştri, visători şi foarte, foarte profunzi, cu gene bogate. Acum îl studiau cu un fel de expresie alarmată-confuză, constată el.

Îşi strânsese părul într-o coadă de cal, dar el îşi aducea aminte cum arăta neprins, lung şi cum i se răsfirau şuviţele blonde peste umeri.

Era înaltă – toate femeile Calhoun erau dar era prea slabă. Se încruntă şi mai tare. Auzise că fusese măritată şi divorţase, că avusese nişte experienţe dificile. Avea doi copii, un băiat şi o fată. Îi venea greu să creadă că femeia aceasta subţire ca o nuieluşă, îmbrăcată în blugi soioşi şi tricou transpirat născuse.

Îi venea şi mai greu să creadă, mai greu să accepte, că îi tulbura atât de tare nervii doar pentru că stătea la trei metri de el.

Fără să-şi desprindă privirea de a ei, se reapucă de lustruit.

— Doreşti ceva?

Ea răsuflă, constatând că îşi ţinuse respiraţia până atunci.

— Îmi cer scuze că am venit neanunţată. Sunt Suzanna Dumont. Suzanna Calhoun

— Ştiu cine eşti.

— Oh, bine… îşi drese vocea. Văd că eşti ocupat, dar aş vrea să stau de vorbă cu tine câteva minute. Dacă nu-i momentul potrivit…

— Despre?

Dacă tot o lua aşa, se gândi ea enervată, atunci avea

să treacă direct la subiect.

— Despre bunicul tău. Christian Bradford, aşa îl chema, nu? Artistul?

— Aşa, da. Şi?

— E o poveste cam lungă. Pot să stau jos?

Dădu indiferent din umeri, iar ea veni pe ponton. Acesta pârâi şi se legănă sub picioarele ei, iar ea se aşeză cu mare grijă.

— Povestea a început de fapt în 1912 sau 1913, cu bunica mea, Bianca.

— Am auzit şi eu basmul ăsta. Îi simţea mirosul acum, flori şi transpiraţie, şi i se strânse stomacul. A fost o soţie nefericită, cu un soţ bogat şi dificil. În compensaţie, şi-a găsit un iubit. Undeva pe parcurs, se bănuieşte că şi-a ascuns colierul cu smaralde. Asta a fost poliţa ei de asigurare în cazul în care îşi făcea curaj să plece. Dar, în loc să plece pe asfinţit cu iubitul ei, s-a aruncat de la fereastra turnului, iar smaraldele nu au fost găsite niciodată.

— Nu a fost chiar…

— Iar acum familia ta s-a decis să pornească în căutarea comorii, continuă el de parcă ea nici n-ar fi vorbit. Aţi atras atenţia presei şi în general mai multe bătăi de cap decât cred că aţi fi vrut. Am auzit că aţi avut parte de ceva peripeţii acum câteva săptămâni.

— Dacă prin peripeţii înţelegi că surorii mele i s-a ţinut lama unui cuţit la gât, da. Văpaia îi revenise în ochi. Nu se descurca întotdeauna să se apere pe ea însăşi, dar când venea vorba de familia ei, murea cu ei de gât. Bărbatul care lucra cu Livingston, sau cum naiba îşi mai zice nenorocitul ăsta acum, aproape i-a omorât pe Lilah şi pe logodnicul ei.

— Când ai nişte smaralde nepreţuite legate de o legendă, aşteaptă-te să te înconjori numai de şobolani.

Auzise de Livingston. Holt fusese poliţist zece ani şi, deşi îşi petrecuse o bună perioadă din aceştia la Moravuri, citise şi raporturi despre acest hoţ de bijuterii şmecher şi de multe ori violent.

— Legenda şi smaraldele sunt treaba familiei mele.

— Păi şi atunci de ce-ai venit la mine? Eu mi-am predat insigna. M-am pensionat.

— N-am venit la tine pentru a-ţi cere ajutor profesional. E ceva personal. Mai trase o dată aer în piept, vrând să fie clară şi la obiect. Logodnicul lui Lilah a fost profesor de istorie la Cornell. Acum câteva luni, Livingston, folosindu-se de numele Ellis Caufield, l-a angajat să se uite peste documentele de familie pe care le-a furat de la noi.

Holt continuă să lustruiască tâmplăria.

— Văd că Lilah n-are gusturi bune.

— Max nu a ştiut că hârtiile erau furate, zise Suzanna printre dinţi. Când a aflat, Caufield a vrut să-l ucidă. Până la urmă, Max a venit la Turnuri şi şi-a continuat cercetarea, dar pentru noi. Am documentat existenţa smaraldelor şi chiar am discutat cu un servitor care a lucrat la Turnuri în anul în care a murit Bianca.

Holt se mută şi se duse să frece şi-n altă parte.

— Aţi făcut multe.

— Da. Ne-a confirmat povestea că smaraldele fuseseră ascunse, că Bianca era îndrăgostită şi că plănuia să-şi părăsească soţul. Bărbatul de care era îndrăgostită era artist. Aşteptă o clipă. Îl chema Christian Bradford.

O sclipire de o clipă se aprinse în privirea lui. Lăsă foarte încet cârpa din mână. Îşi scoase o ţigară, aprinse bricheta, apoi suflă încet un rotocol de fum.

— Chiar vrei să cred povestioara asta fantastică?

Sperase că îl va surprinde, poate chiar că-l va lăsa cu gura căscată. El părea doar plictisit.

— E adevărat. Obişnuia să se întâlnească cu el sus pe faleză, lângă Turnuri.

El schiţă un zâmbet care părea mai mult batjocoritor.

— I-ai văzut tu? Oh, şi eu am auzit de fantome. Mai trase un fum, îl suflă agale. Spiritul melancolic al Biancăi Calhoun, plutind prin reşedinţa ei de vară. Voi, ăştia din familia Calhoun, sunteţi plini de… poveşti.

Privirea ei se întunecă, dar vocea îi rămase la fel de controlată.

— Bianca Calhoun şi Christian Bradford s-au iubit. S-

au întâlnit de multe ori pe stâncile de sub Turnuri în vara în care ea a murit.

Afirmaţia ei atinse un punct sensibil, dar el nu făcu altceva decât să ridice din umeri.

— Şi ce dacă?

— Păi asta înseamnă că există o legătură. Familia mea nu-şi permite să neglijeze nicio conexiune, mai ales una atât de vitală ca aceasta. Este foarte posibil să-i fi spus unde a ascuns smaraldele.

— Nu văd cum un flirt – un flirt nematerializat – între doi oameni care au trăit acum vreo optzeci de ani ar avea ceva de-a face cu smaraldele.

— Dacă ai putea să faci abstracţie de prejudecăţile pe care se pare că le ai faţă de familia mea, poate ai putea să înţelegi.

— Nu mă interesează oricum. Deschise capacul unei genţi frigorifice. Vrei o bere?

— Nu.

— Păi ce să fac, tocmai am terminat şampania. Cu privirea spre ea, răsuci capacul, îl aruncă într-o găleată de plastic, apoi luă o gură zdravănă. Ştii, dacă te-ai gândi mai bine, ai înţelege că e o poveste cam greu de înghiţit. Stăpâna conacului, bine-crescută, bogată, şi artistul aspirant. Nu ţine, drăguţă. Mai bine ai lăsa-o baltă şi te-ai concentra la plantatul florilor. Nu cu asta te ocupi în ultimul timp?

N-avea decât să o enerveze, se gândi ea, dar n-avea cum să o deturneze de la ce-şi propusese.

— Vieţile surorilor mele au fost ameninţate, locuinţa mi-a fost spartă. Tot timpul intră idioţi în grădina mea şi-mi sapă prin tufele de trandafiri. Se ridică în picioare, înaltă, subţire şi furioasă. Nici nu-mi trece prin cap s-o las baltă.

— Treaba ta. Dădu un bobârnac chiştocului, după care sări fără probleme pe ponton, care se zgudui şi se balansă sub ea.

Era mai înalt decât îşi amintea şi se văzu nevoită să-şi înalţe bărbia ca să-l poată privi în ochi.

— Dar să nu te aştepţi să mă vâri şi pe mine în ea.

— Bine atunci. N-o să-mi mai pierd timpul şi te scutesc şi pe tine.

El aşteptă până când ea coborî de pe ponton.

— Suzanna. Îi plăcea cum suna numele ei rostit de el. Delicat, feminin şi de modă veche. Ai învăţat până la urmă să conduci?

Cu ochii scăpărând, făcu un pas înapoi spre el.

— Despre asta e vorba? îl luă ea la rost. Încă nu ţi-ai revenit după ce-ai căzut de pe motocicleta aia stupidă şi ţi-ai învineţit egoul exagerat masculin?

— Nu a fost singura dată când m-am învineţit – sau zgâriat ori lovit.

Îşi aducea aminte cum arătase ea atunci. Dumnezeule, nu avea mai mult de şaisprezece ani. Se dăduse în grabă jos din maşină, cu vântul umflându-i părul, chipul palid, privirea întunecată, îngrozită şi speriată.

Iar el se răşchirase pe marginea drumului, cu mândria lui de douăzeci de ani terfelită la fel de tare ca pielea zdrelită de contactul cu asfaltul.

— Nu pot să cred, zise ea. Eşti încă supărat după, câţi sunt, doisprezece ani, pentru ceva care a fost doar vina ta.

— Vina mea? Gesticula cu sticla spre ea. Tu eşti cea care a dat peste mine.

— N-am dat peste nimeni niciodată, nici peste tine. Ai căzut.

— Dacă n-aş fi cotit cu motocicleta în şanţ, ai fi dat. Nu te-ai uitat pe unde mergi.

— Aveam prioritate de dreapta. Iar tu mergeai cu viteză mare.

— Rahat! Deja începea să se distreze. Tu îţi admirai chipul drăguţ în oglinda retrovizoare.

— Nu este adevărat. Eu nu-mi iau niciodată ochii de la drum.

— Dacă te-ai fi uitat pe unde mergi, n-ai mai fi dat peste mine.

— N-am dat… Tăcu şi începu să înjure în barbă. N-am de gând să stau aici să mă cert cu tine pentru ceva care s-a întâmplat acum doisprezece ani.

— Ai venit aici ca să încerci să mă târăşti într-o chestie care s-a întâmplat acum optzeci de ani.

— M-am lămurit c-am făcut o greşeală.

Ar fi plecat dacă un câine foarte mare şi foarte ud n-ar fi venit în viteză pe pajişte. Lătră de două ori, după care sări şi-şi propti labele murdare pe tricoul Suzannei, care se dezechilibră.

— Sadie, culcat! Holt dădu comanda aceasta concisă şi apucă să o prindă pe Suzanna înainte să fie trântită la pământ. Căţea proastă!

— Ce-ai spus?

— Nu tu, câinele. Sadie se culcase deja la pământ şi dădea tare din coada udă. Ai păţit ceva? Încă o ţinea în braţe, lipită de piept.

— Nu, sunt bine.

Muşchii lui erau tari ca piatra. Îi era imposibil să nu remarce asta. La fel de imposibil îi era şi să nu remarce că respiraţia lui îi adia pe lângă tâmplă şi că mirosea foarte bărbăteşte. Trecuse cam multişor de când fusese ţinută în braţe de un bărbat.

Holt o întoarse încet spre el. O clipă, o clipă cam lungă, stătu faţă în faţă cu el, încercuită de braţele lui. Privirea lui alunecă şi zăbovi pe buzele ei. Deasupra lor se roti un pescăruş, care se repezi în apă, apoi ieşi la suprafaţă. Îi simţea inima bătând lângă inima lui. O dată, de două ori, de trei ori.

— Scuze, zise şi-i dădu drumul. Sadie crede că încă mai e un căţelandru. Ţi-a murdărit tricoul.

— Eu mă murdăresc tot timpul. Pentru că avea nevoie să-şi vină în fire, se lăsă pe vine ca să mângâie câinele pe cap. Salut, Sadie.

Holt îşi îndesă mâinile în buzunar şi rămase aşa cât Suzanna se împrieteni cu câinele. Sticla zăcea acolo unde o aruncase şi se vărsa pe iarbă. Se rugă la Dumnezeu ca ea să nu i se mai pară atât de frumoasă, iar râsul ei când căţelul se repezi la faţa ei să nu îi mai încânte atât de mult urechile.

În momentul acela în care o ţinuse, se potrivise în

braţele lui exact aşa cum îşi imaginase odată că ar fi. Îşi strânse pumnii în buzunare ca să se abţină să o atingă. Nu era nici pe departe ce simţea acum. Ar fi tras-o în casă, ar fi aruncat-o pe pat şi i-ar fi făcut nişte chestii incredibile.

— Poate că cineva care are un câine atât de simpatic nu-i chiar atât de rău.

Aruncă o privire peste umăr şi zâmbetul precaut îi muri pe buze. Felul în care se uita la ea, ochii aceia atât de întunecaţi şi de feroce, chipul osos atât de îndârjit îi tăie complet respiraţia. Individul emana violenţă. Avusese experienţe violente cu un bărbat, iar amintirile acestea îi înmuiau genunchii.

Încet, el îşi relaxă umerii, braţele, mâinile.

— Poate că nu-i, zise el indiferent. Dar deocamdată sunt în situaţia în care câinele mă are pe mine.

Suzannei i se păru mai simplu să se uite la câine decât la stăpânul lui.

— Avem şi noi un căţel. Mă rog, creşte foarte repede şi-n scurt timp o să fie la fel de mare ca Sadie. Ba de fapt, chiar seamănă foarte tare cu ea. A fătat acum câteva luni?

— Nu.

— Hmm. Are aceeaşi blană, aceeaşi mutră. Cumnatul meu l-a găsit aproape mort de foame. Cineva l-a abandonat, cred, iar el a ajuns cumva sus, pe faleză.

— Nici măcar eu nu-s în stare să abandonez căţeluşi neajutoraţi.

— N-am vrut să sugerez că… Tăcu brusc pentru că-i veni o altă idee. Era la fel de trăsnită precum căutarea smaraldelor dispărute. Bunicul tău a avut vreun câine?

— A avut în permanenţă un câine, obişnuia să-l ia peste tot cu el. Sadie e una dintre urmaşele lui.

Suzanna se ridică cu grijă în picioare.

— A avut un câine pe care l-a chemat Fred?

Sprâncenele lui Holt se uniră mirate.

— De ce?

— A avut?

Holt bănuia deja că nu-i plăcea deloc unde bătea discuţia asta.

— Primul câine pe care l-a avut a fost Fred. Asta a fost înainte de Primul Război Mondial. L-a şi pictat. Iar când Fred şi-a făcut de cap prin vecini, bunicul meu a luat o parte din căţei.

Suzanne îşi şterse de jeanşi palmele care îi transpiraseră brusc. Făcu eforturi supraomeneşti să-şi menţină tonul jos şi uniform.

— Cu o zi înainte de a muri, Bianca a adus un căţeluş acasă la copii. Un căţel negru pe care l-a botezat Fred. Sesiză expresia schimbată din ochii lui şi ştiu că i-a captat atenţia şi interesul. Îl găsise sus pe faleză – pe faleza unde se ducea să se întâlnească cu Christian. Îşi umezi buzele în timp ce Holt continuă să o fixeze fără să spună nimic. Străbunicul meu nu a fost de acord ca puiul să rămână. S-au certat pentru el, şi încă destul de serios.

Am reuşit să o găsim pe servitoarea care a lucrat acolo, iar ea a auzit tot ce s-a întâmplat. Nimeni n-a ştiut exact ce s-a întâmplat cu câinele acela. Până acum.

— Chiar dacă ar fi adevărat, zise Holt tărăgănat, nu schimbă cu nimic concluzia. Nu am cum să te ajut.

— Te mai poţi gândi la asta, poţi să-ncerci să-ţi aminteşti dacă a spus ceva, dacă a lăsat ceva în urmă care ar putea fi util.

— Am avut o grămadă de timp să mă gândesc.

Holt se depărtă la câţiva paşi de ea. Nu voia să se implice în nimic care ar fi presupus să intre în contact cu ea iar şi iar. Suzanna nu protestă. Se holba la cicatricea lungă şi crestată care pornea de la umăr şi ajungea până aproape de talie. Bărbatul se întoarse, îi întâlni privirea îngrozită şi se crispă.

— Iartă-mă, dacă aş fi ştiut că treci pe-aici, mi-aş fi pus un tricou.

— Ce… îşi înghiţi mai întâi nodul din gât. Ce-ai păţit?

— Am fost poliţist o noapte prea mult. O privi drept în ochi cu hotărâre. Nu te pot ajuta, Suzanna.

Suzanna voia să-i fie milă de ea, pentru că nu voia să-l facă să o deteste şi mai tare.

— Nu mă ajuta.

— Da, bine. Dacă aş fi vrut să-mi bag nasul în problemele altora, aş mai lucra încă în poliţie.

— Te rugam doar să te gândeşti puţin, să ne spui dacă-ţi aduci aminte ceva ce ne-ar putea ajuta.

Deja îşi pierdea răbdarea. Holt concluzionă că îi acordase timp mai mult decât suficient pentru o singură zi.

— Eram copil când a murit. Chiar crezi că mi-a povestit că a avut o aventură cu o femeie măritată?

— Din gura ta pare ceva sordid.

— Unora nu li se pare că adulterul e o chestiune romantică. Apoi ridică din umeri. Oricum, pentru el era totuna. Şi repet, dacă unul dintre parteneri se dovedeşte a fi un ratat, bănuiesc că e greu oricum pentru celălalt să-şi caute pe altcineva.

Îşi mută privirea de la el, suprimându-şi o durere doar de ea ştiută.

— Nu mă interesează ce consideri tu că este sau nu moral, Holt. Mă interesează doar memoria ta. Şi ţi-am răpit deja prea mult timp.

Nu ştia ce spusese de avea o privire atât de tristă şi rănită. Dar nu putea să o lase să plece taman acum, ca să-l bântuie privirea aceia hăituită.

— Uite ce-i, părerea mea e că voi căutaţi acul în carul cu fân, dar dacă-mi vine ceva în minte, o să te caut. De dragul rudelor lui Sadie.

— Mi-ar fi de folos.

— Dar să nu te aştepţi la nimic.

Parţial amuzată, Suzanna se întoarse să se ducă la maşină.

— Crede-mă, nu mă aştept la nimic.

Rămase surprinsă că veni după ea.

— Am auzit că ai o afacere.

— Aşa e. Aruncă o privire spre curte. Ai putea să te foloseşti de mine.

Grimasa batjocoritoare îi reapăru pe chip.

— Nu-s genul tufelor de trandafiri.

— Casa, da. Cuvintele lui nu o ofensaseră. Îşi pescui cheile din buzunar. Cu puţin efort ar arăta încântător.

— Nu-mi arde de floricele, drăguţă. Te las pe tine să-ţi vezi de grădinile de trandafiri.

Se gândi la muşchii care o dureau în fiecare noapte, se urcă în maşină şi trânti portiera.

— Da, noi, femeile, ne pricepem foarte bine la amenajatul grădinilor de trandafiri. Apropo, Holt, iarba ta are nevoie de fertilizator. Sunt sigură că ai o grămadă de împrăştiat pe aici.

Porni motorul, dădu în marşarier şi plecă în trombă.

capitolul 2

Copiii ieşiră în fugă din casă, urmaţi de un câine negru şi mătăhălos. Băiatul şi fata coborâră treptele de piatră roase de vreme cu echilibrul şi graţia tinereţii. Câinele se împiedică singur şi făcu o tumbă. Săracul Fred, se gândi Suzanna în timp ce se dădea jos din maşină. Nu părea că va fi niciodată în stare să se ţină pe picioare.

— Mami!

Copiii se agăţară fiecare de câte un picior. La cei şase ani, Alex era deja înalt pentru vârsta lui şi cu un ten oacheş ca de ţigan. Picioarele lui voinice şi bronzate erau julite în genunchi, la fel ca şi coatele. Nu din cauză că era împiedicat, se gândi Suzanna, ci pentru că făcea numai năzdrăvănii. Jenny, cu un an mai mică şi blondă ca o prinţesă din basme, se potcovise cu aceleaşi însemne de bună purtare. Suzanna uită de toată supărarea şi oboseala în momentul în care se aplecă să-i sărute.

— Ce mai puneţi la cale?

— Construim un fort, îi spuse Alex. O să fie invizibil.

— Invincibil, îl corectă Suzanna, trăgându-l de nas.

— Aha, şi Sloan a zis că poate să ne ajute să-l facem sâmbătă.

— Tu poţi? întrebă Jenny.

— După serviciu. Se aplecă să-l mângâie pe Fred, care încerca să se vâre printre copii ca să aibă şi el parte de

dezmierdări. Bună şi ţie. Cred că azi ţi-am cunoscut o rudă.

— Fred are rude? se interesă Jenny.

— Aşa mi s-a părut. Se duse să se aşeze cu copiii pe trepte. Era un lux să poată sta jos, să miroasă marea şi florile, să-şi ţină copiii în braţe. Cred că am cunoscut-o pe verişoara lui, o cheamă Sadie.

— Unde? Poate să vină în vizită? E simpatică?

— În sat, răspunse Suzanna artileriei de întrebări a lui Alex. Nu ştiu şi da, e foarte simpatică. E mare, aşa cum o să fie şi Fred când o să mai crească. Ce-aţi mai făcut azi?

— Au venit Loren şi Lisa, îi spuse Jenny. Am ucis sute de nelegiuiţi.

— Ce bine, la noapte o să dormim mai liniştiţi.

— Şi Max ne-a spus o poveste despre asaltul plajei din Normalia.

Suzanna bufni în râs şi o sărută pe creştet pe Jenny.

— Cred că se numeşte Normandia.

— Lisa şi Jenny s-au jucat cu păpuşile.

Alex surâse compătimitor spre sora lui.

— Ea a vrut. A primit o Barbie nouă cu maşină de ziua ei.

— Ferrari, zise Alex, dându-şi importanţă, dar fără să recunoască faptul că el şi Loren se jucaseră cu jucăriile când fetele ieşiseră din cameră. Se trase mai aproape ca să se joace cu părul strâns în coadă al mamei lui. Loren şi Lisa se duc la Disney World săptămâna viitoare.

Suzanna îşi reprimă un oftat. Ştia că îşi doreau foarte mult să meargă pe tărâmul acela magic din centrul Floridei.

— O să mergem şi noi la un moment dat.

— Repede? o iscodi Alex.

Ar fi vrut să le promită că da, dar nu putea.

— La un moment dat, repetă ea. Oboseala îi revenise când se ridică şi îi luă de câte o mânuţă. Duceţi-vă amândoi şi spuneţi-i mătuşii Coco c-am venit. Vreau să-mi fac un duş şi să mă schimb. Bine?

— Mâine putem să venim cu tine la serviciu?

O strânse o dată pe Jenny de mână.

— Carolanne vede mâine de magazin. Eu sunt pe

teren. Îi simţi pe amândoi la fel de dezamăgiţi cum era şi ea. Săptămâna viitoare. Acum duceţi-vă, zise şi deschise uşa masivă de la intrare. O să vin să mă uit la fortul vostru după ce mâncăm.

Mulţumiţi, se repeziră înapoi pe hol, cu câinele după ei.

Nu îi cereau prea mult, se gândi Suzanna în timp ce urcă scara spiralată spre etaj. Iar ea ar fi vrut să le ofere mult mai mult. Ştia că sunt fericiţi, în siguranţă şi că n-au grija zilei de mâine. Aveau o familie mare care îi iubea. Una dintre surori era măritată, celelalte două logodite, deci existau şi nişte bărbaţi în vieţile lor. Poate că unchii nu puteau înlocui un tată, dar mai mult de atât nu avea ce face.

Nu mai auziseră de câteva luni de Baxter Dumont. Alex nu primise nici măcar o felicitare de ziua lui. Pensia alimentară întârzia iarăşi – ca în fiecare lună. Bax era un avocat prea bun ca să-şi neglijeze complet îndatoririle, dar făcea în aşa fel de fiecare dată încât banii să ajungă la câteva săptămâni după data oficială. Ca să o testeze, ştia. Să vadă dacă era în stare să îl implore. Slavă Domnului că încă nu fusese nevoită.

Divorţul se finalizase de un an şi jumătate, dar el continua să-şi manifeste sentimentele pentru ea faţă de copii – singurul lucru cu adevărat important pe care îl făcuseră împreună.

Poate că de aceea încă mai trebuia să treacă peste deziluzia sâcâitoare, senzaţia că fusese trădată, că este pierdută şi că nu-şi găseşte locul. Nu îl mai iubea. Dragostea aceea se stinsese înainte să o nască pe Jenny. Dar durerea… Suzanna scutură din cap. Trebuia să scape de ea.

Intră în camera ei. La fel ca majoritatea camerelor de la Turnuri, şi dormitorul Suzannei era uriaş. Casa fusese construită la începutul anilor 1900 de către bunicul ei. Fusese o capodoperă la vremea ei, care să-i satisfacă orgoliul, un testament al vanităţii lui, care să-i reprezinte gustul pentru opulenţă şi nevoia unei poziţii în societate.

Cinci etaje de granit întunecat, cu acoperişuri şi parapete elegante, două turnuri în spirală şi terase la mai multe niveluri. În interior, tavane înalte, tâmplărie elegantă, coridoare pe care te pierdeai ca într-un labirint. Parţial castel, parţial conac, servise mai întâi ca reşedinţă de vară, apoi ca reşedinţă permanentă.

De-a lungul anilor şi pe parcursul unor situaţii financiare când bune, când proaste, casa traversase perioade de criză. Camera Suzannei, la fel ca altele, era plină de crăpături în tencuială. Podeaua era zgâriată, acoperişul curgea, iar ţevăria funcţiona după chef. Nu era membru al familiei Calhoun care să nu-şi iubească casa. Acum, când se apucaseră să renoveze aripa vestică, sperau că îi va ajuta să depăşească problema banilor.

Se duse la dulap să-şi ia un halat, gândindu-se că ea, personal, avusese noroc. Îşi putuse aduce copiii aici, într-o casă adevărată, când a lor se năruise. Nu fusese nevoită să intervieveze străini care să vină să stea cu ei în timp ce ea încerca să-şi câştige existenţa. Sora tatălui ei, cea care le crescuse pe Suzanna şi pe surorile ei după moartea părinţilor lor, avea acum grijă de copiii Suzannei. Deşi Suzanna ştia că Alex şi Jenny îi dădeau bătăi de cap, mai ştia şi că mătuşa Coco făcea faţă cu brio acestei sarcini.

Iar la scurt timp după ce găseau smaraldele Biancăi, totul avea să revină la normal în casa Calhoun.

— Suze. Lilah ciocăni scurt, după care îşi băgă capul pe uşă. L-ai văzut?

— Da, l-am văzut.

— Minunat.

Lilah, cu părul ei roşu revărsat până la talie, intră în cameră. Se trânti pe diagonală pe pat şi-şi umflă o pernă pe care o sprijini de tăblia roasă. Se instală cu uşurinţă în poziţia ei favorită. La orizontală.

— Ia povesteşte-mi.

— Nu s-a schimbat mult.

— Aha.

— A fost direct şi obraznic. Suzanna îşi trase tricoul peste cap. Este posibil chiar să-i fi trecut prin minte să mă

împuşte deoarece i-am călcat pe proprietate. Am încercat să-i explic despre ce-i vorba, dar mi-a râs în nas. Îşi aminti de expresia lui de atunci şi-şi trase fermoarul blugilor. Pe scurt, a fost nesuferit, arogant şi m-a insultat.

— Mmm. Un prinţ.

— Crede că am inventat noi totul ca să facem reclamă Turnurilor pentru la anul, când vom inaugura hotelul.

— Ce aiureală! Asta o enervă suficient de tare pe Lilah cât să se ridice. Max era să fie ucis. Crede că suntem nebuni?

— Exact. Dădu scurt din cap şi-şi puse halatul pe ea. Nici nu îndrăznesc să mă întreb care-i treaba, dar mi se pare că în general are ceva împotriva Calhounilor.

Lilah afişă un zâmbet somnoros.

— Încă spumegă că l-ai dărâmat de pe motocicletă.

— Nu l-am… Trase o înjurătură şi se lăsă păgubaşă.

— Nu contează, ideea e că nu cred că o să ne ajute în vreun fel. Îşi scoase elasticul din păr şi-şi trecu degetele prin el. Deşi după treaba cu câinele, a zis că o să se mai gândească.

— Ce câine?

— Verişoara lui Fred, aruncă ea peste umăr în timp ce intră în baie ca să dea drumul la duş.

Lilah apăru în uşă chiar când Suzanna trase după ea perdeaua de la cadă.

— Fred are o verişoară.

Suzanna îi povesti despre Sadie şi despre strămoşii ei pe fundalul apei care curgea.

— Dar asta e fabulos! Încă o verigă în lanţul nostru. Trebuie să-i spun şi lui Max.

Cu ochii închişi, Suzanna îşi băgă capul sub duş.

— Spune-i că-i pe cont propriu. Nepotul lui Christian nu e interesat.

*

Nici nu voia să fie. Holt stătea pe veranda din spate cu câinele la picioare şi se uita la apa care devenea indigo

în lumina crepusculară.

Avea parte şi de muzică aici, de simfonia insectelor din iarbă, de foşnetul vântului, de melodia apei care se lovea de lemn. De cealaltă parte a golfului, Insula Bar începea să pălească şi să dispară în amurg. Cineva din apropiere asculta radioul, un solo de saxofon care se mula perfect pe starea de spirit a lui Holt.

Asta voia. Linişte, solitudine, nicio responsabilitate, îşi câştigase acest drept, nu? se gândi în timp ce-şi duse sticla de bere la gură. Îşi sacrificase zece ani din viaţă pentru problemele, tragediile şi mizeriile altora.

Era complet dezgustat, îngreţoşat şi obosit ca naiba.

Nici măcar nu era sigur că fusese un poliţist bun. Oh, primise diplome şi medalii care declarau că fusese. Dar mai avea şi o cicatrice de treizeci de centimetri pe spate care-i amintea că scăpase ca prin urechile acului.

Acum nu mai voia decât să se bucure că se pensionase, să repare câteva motoare, să cureţe scoicile de pe fundul bărcii, poate să călătorească la bordul ambarcaţiunii. Întotdeauna se pricepuse la chestiile care ţineau de îndemânare şi ştia că îşi putea asigura traiul reparând bărci. Să aibă afacerea lui, să-şi stabilească singur ritmul, după propriile reguli. Fără să trebuiască să scrie rapoarte, fără piste de urmat, fără verificarea aleilor întunecate.

Fără dependenţi de droguri înarmaţi cu cuţite care să se năpustească din umbră ca să te taie şi să te lase zăcând pe ciment într-o baltă de sânge.

Holt închise ochii şi mai luă o gură de bere. Luase această hotărâre în timpul lungii şi dureroasei şederi în spital. Fără obligaţii de niciun fel, fără tentative de a salva lumea de propriile orori. Din acel moment, avea să se îngrijească doar de propria persoană. Doar de el.

Încasase banii pe care îi moştenise şi se întorsese acasă, unde avea să facă pe cât posibil cât mai puţine lucruri pentru tot restul vieţii. Soare şi ocean vara, foc încins în sobă şi vânturi turbate iarna. Doar nu cerea cine ştie ce…

Reuşise să se stabilească, să se obişnuiască a se simţi bine în pielea lui. După care apăruse ea.

De parcă n-ar fi fost destul de rău că se uitase la ea şi simţise – Dumnezeule, se simţise de parcă ar mai fi avut douăzeci de ani. Răscolit şi lacom. Era încă îndrăgostit de ea.

De încântătoarea şi inaccesibila Suzanna Calhoun din familia Calhoun din Bar Harbour. De prinţesa din turn. Ea trăia acolo sus, în castelul de pe stânci. Iar el într-o căsuţă de la marginea satului. Tatăl lui fusese pescar de homari, şi se întâmplase de multe ori

Holt să fie trimis să ducă marfa la uşa din spate a Calhounilor – niciodată n-avusese voie să depăşească uşa bucătăriei. Uneori însă auzise voci, râsete sau muzică. Se întrebase şi voise să ştie ce se întâmpla dincolo de acea uşă.

Iar acum venise ea la el. Dar nu mai era băieţelul care se îndrăgostea la prima vedere. Era realist. Suzanna nu era de nasul lui, aşa cum nu fusese vreodată. Chiar dacă asta s-ar fi schimbat, oricum nu era interesat de o femeie căreia nu-i stătea capul decât la casă şi cămin.

Iar în ceea ce privea smaraldele, nu putea să o ajute. Nu era nimic ce putea face pentru ea.

Bineînţeles că auzise de smaralde. Povestea lor ajunsese în presa naţională. Abia acum, însă, aflase că fusese implicat şi bunicul lui, care iubise şi fusese iubit de o femeie din neamul Calhoun. Într-adevăr fascinant.

Chiar dacă exista coincidenţa aceea cu câinii, tot nu era sigur că îi putea da crezare. Holt nu îşi cunoscuse bunica, dar bunicul lui fusese eroul copilăriei lui. El fusese personajul năvalnic şi misterios care fusese prin locuri străine şi se întorsese de acolo cu poveşti fabuloase. El fusese bărbatul care ştia să facă minuni cu o pânză şi o pensulă.

Îşi amintea cum urca scările spre studio pe când era copil ca să-l privească pe bărbatul înalt cu păr alb la muncă. Şi cu toate acestea, părea mai mult la luptă decât la muncă. Un duel elegant şi pasionant între bunicul lui şi

pânză.

Obişnuiau să facă plimbări lungi, băiatul şi bătrânul, de-a lungul ţărmului, traversând bolovanii. Până sus pe stânci. Oftând, Holt se lăsă pe spate. Fusese de foarte multe ori pe jos la stâncile de dedesubtul Turnurilor. Chiar şi când era doar un copil îşi dăduse seama că atunci când bunicul lui privea spre ocean, mintea lui era în altă parte.

Odată, stătuseră pe nişte pietre acolo, şi bunicul lui îi spusese o poveste despre castelul din vârful stâncilor şi prinţesa care locuise acolo.

Oare vorbise despre Turnuri şi Bianca?

Tulburat, Holt se ridică să intre în casă. Sadie ridică privirea, apoi îşi puse capul înapoi pe labele din faţă când uşa cu plasă de ţânţari se trânti.

Căsuţa i se potrivea mai bine decât căminul în care crescuse – un loc ordonat şi lipsit de viaţă, cu linoleum uzat şi pereţi cu lambriuri întunecate. Holt vânduse acea casă după moartea mamei lui, în urmă cu trei ani. De curând folosise banii încasaţi pentru unele reparaţii şi modernizări ale căsuţei, dar în general preferase să o menţină aşa cum fusese în tinereţea bunicului.

Era o casă rectangulară, cu pereţi tencuiţi şi parchet. Şemineul original din piatră fusese readus la viaţă, iar Holt de-abia aştepta prima noapte răcoroasă ca să-l încerce.

Dormitorul era mic, aproape ca un apendice care ieşea în afara structurii principale. Îi plăcea să stea întins în pat noaptea şi să asculte ploaia bătând în acoperişul de ţiglă metalică. Scările care duceau la studioul bunicului său fuseseră consolidate, la fel ca şi balustrada care mărginea balconul deschis. Acum le urcase ca să se uite la spaţiul larg şi aerisit, obscur la crepuscul.

Din când în când se gândea să pună luminatoare în acoperişul înclinat, dar niciodată nu intenţionase să refacă podeaua. Lemnul bătrân şi întunecat era stropit de vopseaua care picurase de pe pensule sau palete. Erau pete de carmin şi turcoaz, picături de verde smarald şi galben strident. Bunicul lui preferase culorile vii, pasionate, chiar şi violetul.

Pânzele erau sprijinite de un perete, moştenirea lăsată lui Holt de un om care doar în ultimii ani de viaţă începuse să se bucure de succesul criticilor şi de cel financiar. I-ar fi adus, era sigur, o sumă frumuşică. Cu toate acestea, nu se gândise niciodată serios să raşcheteze parchetul de vopsea şi nici să-şi vândă partea lui din moştenire.

Se lăsă pe vine şi trecu în revistă tablourile. Le ştia pe toate, le studiase de nenumărate ori, întrebându-se cum de era urmaşul cuiva cu o asemenea viziune şi talent. Holt întoarse portretul, ştiind că de aceea venise în acel moment.

Femeia era frumoasă ca un vis – chip oval cu trăsături fine, piele de alabastru. Părul roşcat bogat fusese aranjat astfel încât să dezvăluie un gât graţios. Buzele pline şi moi erau curbate foarte discret. Dar ochii ei îl atrăgeau pe Holt, întotdeauna îl atrăseseră. Erau verzi ca o mare ceţoasă. Totuşi, nu culoarea îl atrăgea, ci expresia lor, privirea, emoţia care fusese capturată de pensula şi de talentul bunicului lui.

O tristeţe cât se poate de tăcută. Un zbucium sufletesc de neimaginat. Aproape îl durea şi pe el sufletul dacă îl privea prea mult, pentru că începea să simtă. Mai văzuse expresia aceea în acea zi în ochii Suzannei.

Ar fi putut fi Bianca? se întrebă. Asemănarea era evidentă, în forma feţei, în curbura buzelor. Cromatica nu se potrivea şi similarităţi erau puţine. Cu excepţia ochilor, se gândi el. Când se uita la ei, se gândea la Suzanna.

Dar asta pentru că se gândea prea mult la ea, îşi spuse în gând. Se ridică, dar nu întoarse portretul înapoi cu faţa spre perete. Îl privi insistent câteva minute bune, întrebându-se dacă bunicul lui o iubise pe femeia pe care o pictase.

*

Încă o zi toridă, se gândi Suzanna. Nu era decât şapte, dar aerul era deja irespirabil. Aveau nevoie de ploaie, dar

umezeala care plutea în aer refuza cu încăpăţânare să cadă pe pământ.

Se afla în magazin şi tocmai lăsa un bilet pentru Carolanne să bage garoafele la ofertă după ce verificase florile refrigerate. Verifică şi solul din ghivecele suspendate cu sporul-casei şi muşcate, apoi se duse la gloxinii şi begonii.

Mulţumită, îşi luă pulverizatorul să stropească frunzele anualelor şi perenelor. Tufele de trandafiri şi bujorii creşteau încet, remarcă ea. La fel ca şi tisele şi ienuperii.

La şapte şi jumătate verifica deja plantele din seră, fericită că redusese lista inventarului. Ce nu vindea putea adăposti peste iarnă. Mai trebuia să taie butaşii pentru plantele de anul viitor. Dar iarna şi toată munca ascunsă pe care o presupunea era la câteva luni distanţă.

La ora opt camioneta era încărcată şi porni spre Seal Harbor. Avea să-şi petreacă toată ziua pe terenul unei case nou construite. Cumpărătorii erau din Boston şi îşi doreau ca reşedinţa lor de vară să aibă o curte îngrijită, completată cu tufişuri, copaci şi straturi de flori.

O muncă asiduă în bătaia soarelui, medită ea. Dar în acelaşi timp urma să aibă parte şi de linişte. Familia Anderson era plecată la Boston săptămâna asta, aşa că toată curtea era a ei. Nimic nu-i făcea o plăcere mai mare decât munca cu solul şi fiinţele vii, îngrijirea florilor plantate chiar de ea şi bucuria de a le vedea crescând şi prosperând.

La fel şi cu copiii ei, se gândi ea şi zâmbi. Copilaşii ei. De fiecare dată când îi băga seara în pat sau îi privea cum aleargă ziua, ştia că nimic din ce i se întâmplase până atunci, nimic din ce avea să i se întâmple în viitor nu îi putea estompa bucuria faptului că erau ai ei.

După un mariaj eşuat, se simţea zguduită şi nesigură şi erau momente când avea îndoieli serioase faţă de ea ca femeie. Dar nu şi ca mamă. Copiii ei beneficiau de tot ce avea ea mai bun să le ofere. Legătura asta îi dădea puteri, la fel ca şi ei.

În ultimii doi ani începuse să creadă că ar putea avea succes în afaceri. Flerul ei pentru grădinărit reprezentase şi

singura ei abilitate utilă şi constituise un soi de salvare pe parcursul ultimelor luni ale căsniciei ei muribunde. De disperare, îşi vânduse bijuteriile, luase un împrumut şi plonjase în parcul public Island Gardens.

Îi prinsese bine să-şi folosească numele de fată. Nu-şi dorise un nume frivol sau prea fandosit pentru afacerea ei, ci ceva cât se poate de cinstit. Primul an fusese greu – în special pentru că îşi cheltuise absolut toţi banii pe care îi putuse economi pe taxele legale pe care trebuia să le plătească pentru a avea o şansă să obţină custodia copiilor.

Gândul acesta, amintirea aceasta, încă îi făcea sângele să îngheţe în vene. Nu i-ar fi pierdut pentru nimic în lume.

Bax nu-şi dorise copiii, ci doar să-i complice ei viaţa. La sfârşit, slăbise şapte kilograme, pierduse nenumărate ore de somn şi era vârâtă până la gât în datorii. Dar copiii erau ai ei. Câştigase acea bătălie urâtă, iar preţul plătit nu mai însemna nimic.

Încet-încet, îşi revenise. Pusese înapoi câteva kilograme, apucase să mai recupereze câteva ore de somn şi, lent, dar meticulos, îşi achita datoria. În cei doi ani de când pornise afacerea, îşi câştigase reputaţia unei persoane demne de încredere, rezonabile şi inventive. Două dintre companiile hoteliere apelaseră la serviciile firmei sale şi se părea că intenţionau să negocieze nişte contracte pe termene mai lungi.

Asta însemna că va trebui să mai cumpere o camionetă şi să angajeze personal cu program întreg. Şi poate, doar poate, avea să facă şi acea călătorie la Disney World.

Trase maşina pe aleea drăguţei case în stil Cape Cod. Asta însemna, ţinu ea să-şi reamintească, că trebuia să se apuce de treabă.

Terenul avea în jur de două mii de metri pătraţi şi era uşor în pantă. Avusese trei întâlniri importante cu proprietarii pentru conceperea planului. Doamna Anderson îşi dorea mulţi copaci şi multe tufe care să înflorească primăvara, dar şi să aibă parte de discreţia pe termen lung

oferită de plantele veşnic verzi. Voia să se bucure de un strat de flori perene, uşor de îngrijit şi în culorile verii. Doamna Anderson nu voia să-şi petreacă verile îngrijind curtea, în special zonele laterale, care erau înclinate şi mai dramatice. Acolo, Suzanna trebuia să folosească plante speciale, muşchi sau ferigi, şi stânci artificiale pentru a preveni erodarea.

Până la ora prânzului măsurase toată suprafaţa cu ţăruşi şi sfoară. Plantase azalee robuste. Două şiruri lungi de trandafiri înfloriţi flancau aleea de lespezi şi parfumau deja aerul. Pentru că doamna Anderson îşi exprimase dragostea faţă de liliac, Suzanna amplasase un trio de tufe lângă fereastra dormitorului matrimonial, unde următoarele brize de primăvară aveau să ducă mireasma înăuntrul casei.

Curtea începea să prindă viaţă. Asta o ajuta să ignore durerea din braţe când udă noile plante. Păsările ciripeau, iar în apropierea ei cineva tocmai oprise maşina de tuns iarbă.

Într-o bună zi, când avea să treacă cu maşina pe aici, avea să vadă trandafirii căţărători pe care îi plantase de-a lungul gardului, răspândiţi şi înfloriţi peste tot. Avea să vadă azaleele înflorite primăvara şi frunzele arţarului înroşindu-se toamna, şi să se simtă mândră că avusese şi ea un rol.

Era important, mai important decât ar fi vrut să admită cu voce tare, să lase ceva în urma ei. Trebuia să-şi aducă aminte în permanenţă că nu era femeia slabă şi inutilă care fusese dată la o parte cu o asemenea duritate.

Cu sudoarea curgând pe ea, îşi luă sticla de apă şi lopata şi se duse din nou în faţa casei. Voia să planteze migdali în floare şi tocmai săpa groapa pentru a-l pune pe cel de-al doilea, când o maşină trase pe alee în spatele camionetei. Sprijinită de lopată, Suzanna se uită la Holt cum coboară.

Pufni, enervată că singurătatea îi fusese invadată, după care se reapucă de săpat.

— Ai ieşit la o plimbare? întrebă ea când umbra lui

căzu peste ea.

— Nu, fata de la magazin mi-a zis unde te găsesc. Ce naiba faci?

— Joc canastă. Aruncă nişte pământ cu lopata. Ce vrei?

— Lasă lopata aia din mâini înainte să te răneşti. Nu-i treaba ta să sapi şanţuri.

— Săpatul şanţurilor este treaba mea – mai mult sau mai puţin. Deci, ce vrei?

O urmări încă zece secunde săpând, după care dădu să-i smulgă lopata din mâini.

— Dă-mi-o mie şi stai naibii jos.

Întotdeauna fusese o fiinţă răbdătoare, dar acum îi era îngrozitor de greu să rămână calmă. Se strădui însă, făcându-şi de lucru cu borul pălăriei de soare.

— Am un program de respectat şi mai am şase copăcei, două tufe de trandafiri şi doi metri pătraţi de sol de plantat. Dacă ai ceva de zis, bine. Poţi să vorbeşti în timp ce lucrez.

Holt feri lopata să nu mai ajungă la ea.

— Cât de adâncă vrei să fie?

Ea ridică o sprânceană.

— Cât de adâncă vrei să fie groapa?

Privirea îi alunecă în jos, apoi şi-o ridică iar.

— Aş zice că doi metri şi ceva e suficient să te îngrop.

El rânji, ceea ce o luă prin surprindere

— Erai atât de simpatică pe vremuri… înfipse lopata în pământ şi începu să sape. Zi-mi când să mă opresc.

În mod normal, răsplătea bunătatea cu bunătate. De data asta însă, avea să facă o excepţie.

— Poţi să te opreşti chiar acum, n-am nevoie de ajutor. Şi nu-mi place nici compania.

— Nu ştiam că eşti şi încăpăţânată. Aruncă o privire spre ea în timp ce azvârli o lopată de pământ. Bănuiesc că din cauză că n-am băgat de seamă ce se ascundea sub chipul ăsta drăguţ.

Chipul ăsta drăguţ, remarcă el, se îmbujorase şi era ud, iar sub ochi avea cearcăne de oboseală. Asta îl scotea

rău de tot din sărite.

— Credeam că doar vinzi flori.

— Asta fac. Dar şi le plantez.

— Până şi eu ştiu că ăsta e un copac.

— Plantez şi copaci. Renunţând să mai discute în contradictoriu, îşi scoase o bandană şi îşi şterse gâtul. Groapa trebuie să fie mai lată, nu mai adâncă.

Holt se conformă imediat. Poate trebuia să-şi reevalueze anumite aspecte.

— Cum de nu ai pe cineva care să facă munca grea?

— Păi o pot face şi singură.

Da, tonul ei era încăpăţânat, având şi o doză de antipatie în el. O plăcea mai mult pentru asta.

— Mie mi se pare că e o treabă pentru doi oameni.

— E o treabă pentru doi oameni – celălalt şi-a dat demisia ieri ca să se facă vedetă rock. Trupa lui o să aibă un concert în Brighton Beach.

— Foarte tare.

— Hmm. Bine, zise ea, apoi se întoarse să ridice copăcelul de un metru de rădăcinile prinse într-un balot.

În timp ce Holt se încrunta la ea, ea îl ridică şi îl aşeză cu grijă în groapă.

— Acum bănuiesc că trebuie să o umplu la loc.

— Păi lopata e la tine, îi sublinie ea.

În timp ce el muncea, ea trase un sac de muşchi Sphagnum mai aproape şi începu să-l amestece cu solul.

Unghiile îi erau scurte şi rotunjite, remarcă el în timp ce ea îşi înfigea degetele deja murdare în pământ. Nu purta verighetă. Ba de fapt, nu purta nicio bijuterie, deşi mâinile ei ar fi meritat să fie ornate cu lucruri frumoase.

Ea munci cu răbdare, cu capul plecat, cu pălăria care îi ascundea ochii. Îi putea vedea ceafa, ocazie cu care se întrebă cum ar fi fost să-şi lipească buzele de ea. Probabil că pielea îi era încinsă şi udă. Apoi ea se ridică şi dădu drumul robinetului la care era conectat un furtun ca să ude pământul.

— Faci asta zilnic?

— Mai stau o zi, două şi pe la magazin. Pot lua şi copiii

cu mine. Suzanna nivelă pământul umed cu talpa. După ce copăcelul fu fixat, adăugă un strat gros de mulci cu mişcări precise şi îndelung exersate. La primăvară totul va fi înflorit. Îşi şterse fruntea cu dosul încheieturii. Tricoul ei fără mâneci avea o dungă de transpiraţie în faţă şi la spate, care îi scotea şi mai mult în evidenţă constituţia fragilă. Am un program de respectat, Holt. Mai am câţiva plopi şi pini albi de plantat în spate, aşa că dacă vrei să vorbeşti cu mine, va trebui să vii acolo.

El se uită de jur-împrejur prin curte.

— Toate astea le-ai făcut azi?

— Da. Ce părere ai?

— Cred că o să faci insolaţie.

Probabil că ar fi fost prea mult să-i ceară un compliment.

— Mulţumesc pentru aprecierea medicală. Puse o mână pe lopată, dar el nu-i dădu drumul. Am nevoie de ea.

— Mă ocup eu.

— Bine.

Suzanna încărcă roaba cu sacii de muşchi şi mulci. El înjură în direcţia ei, aruncă lopata deasupra, apoi o împinse ca să-l lase pe el să împingă roaba.

— Unde în spate?

— Lângă ţăruşii de lângă gardul din spate.

Se încruntă în spatele lui când îl văzu pornind într-acolo, apoi se luă după el. El se apucă să sape fără să o mai consulte, aşa că ea goli roaba şi se duse înapoi la camionetă. Holt îşi ridică privirea şi o văzu trăgând jos încă doi copăcei. Îl plantară pe primul împreună şi fără să schimbe nicio vorbă.

Habar nu avusese idee că plantarea unui copac poate avea un efect atât de relaxant, ba chiar unul care să-ţi dea satisfacţie. Dar când îl văzu ridicat, tânăr şi drept sub razele soarelui, se simţi alinat. Şi satisfăcut.

— M-am gândit la ce-ai spus ieri, începu el când puseră şi cel de-al doilea copăcel în noua lui casă.

— Şi?

Îi venea să înjure. Aşa de multă răbdare într-un singur

cuvânt, de parcă ar fi ştiut încă de la început că el o să deschidă subiectul.

— Şi tot nu cred că am ce face sau că aş vrea să fac, dar s-ar putea să ai dreptate în privinţa legăturii.

— Deja ştiu că am dreptate cu legătura. Îşi şterse mulciul de pe mâini pe blugi. Dacă ai venit până aici doar ca să-mi spui asta, ai bătut drumul de pomană.

Luă roaba şi porni cu ea la camionetă. Tocmai se pregătea să scoată următorii doi copăcei, când el sări lângă ea.

Lasă-mă pe mine să-i iau. Bombănind, umplu roaba şi o cără înapoi până în fundul curţii. Nu mi-a spus niciodată nimic de ea. Poate a cunoscut-o, poate au avut o aventură, dar tot nu văd cum te poate asta ajuta.

— A iubit-o, zise încet Suzanna şi luă lopata ca să se apuce de săpat. Asta înseamnă că el a ştiut cum s-a simţit ea, cum a gândit. S-ar putea să fi avut o idee pe unde ar fi putut ascunde smaraldele.

— El e mort.

— Ştiu. Tăcu o clipă şi continuă să muncească. Bianca a ţinut un jurnal – cel puţin suntem aproape siguri că a ţinut, şi l-a ascuns în acelaşi loc cu colierul. E posibil ca şi Christian să fi ţinut un jurnal.

Enervat, el îi luă din nou lopata.

— Eu n-am văzut aşa ceva.

Suzanna se abţinu cu greu să nu se răţoiască la el. Oricât de tare îi displăcea, el se putea dovedi util.

— Eu cred că sunt mulţi cei care îşi ţin jurnalul secret într-un loc secret. Sau poate a păstrat câteva scrisori de la ea. Noi am găsit una pe care Bianca a scris-o pentru el, dar n-a avut cum să i-o trimită.

— Alergi după potcoave de cai morţi, Suzanna.

— Pentru familia mea este important. Aşează cu grijă pinul alb în groapă. Nu este vorba de valoarea în bani a smaraldelor. Are legătură cu ce au însemnat ele pentru Bianca.

El o privi muncind, mâinile competente şi tandre, umerii surprinzător de puternici. Curba delicată a gâtului ei.

— Dar de unde ştiţi voi ce-au însemnat pentru ea?

Suzanna îşi lăsă privirea în pământ.

— Nu-ţi pot explica în aşa fel încât să te fac să înţelegi sau să accepţi.

— Pune-mă la încercare.

— Noi toate părem să avem un fel de legătură cu ea – în special Lilah. Nu-şi ridică privirea nici când îl auzi săpând la următoarea groapă. Nu am văzut niciodată smaraldele, nici măcar în poză. După moartea Biancăi, Fergus, bunicul meu, a distrus toate fotografiile ei. Dar Lilah... le-a schiţat într-o seară. A fost după o şedinţă de spiritism.

Acum îşi ridică privirea şi îi sesiză expresia uimită şi amuzată.

— Ştiu că sună ciudat, zise ea înţepată şi bătând în defensivă. Dar mătuşa mea crede în lucrurile astea. Iar după noaptea aceea, am început să-i dau dreptate. Sora mea cea mai mică, C.C, a avut o... experienţă în timpul sesiunii. Le-a văzut – smaraldele, adică. Atunci le-a desenat Lilah. După câteva săptămâni, logodnicul lui Lilah a găsit o fotografie a smaraldelor într-o carte de la bibliotecă. Arătau exact aşa cum le-a desenat Lilah, exact aşa cum le-a văzut C.C.

Nu spuse nimic decât după ce termină de fixat următorul copăcel.

— Eu nu cred în misticism. Poate una dintre surorile tale le-a mai văzut într-o poză şi-a uitat.

— Dacă oricare dintre noi ar fi văzut o fotografie, n-am fi uitat. Mă rog, ideea e că toţi simţim că este important să găsim smaraldele.

— La fel de bine ar fi putut fi vândute acum optzeci de ani.

— Nu. Nu există o asemenea consemnare pe nicăieri. Fergus îşi ţinea ca un maniac evidenţa finanţelor. Fără să-şi dea seama că îşi arcuise spatele, îşi roti umerii ca să se detensioneze. Crede-mă că am verificat orice petic de hârtie am găsit.

Holt nu comentă, ci cugetă în timp ce plantară ultimul copăcel.

— Ştii vorba aia cu căutatul acului în carul cu fân? întrebă el în timp ce o ajută să întindă mulciul. Până la urmă nu e găsit.

— Păi nu e căutat cum trebuie. Curioasă, se lăsă la loc pe călcâie ca să îl studieze. Tu nu crezi în puterea speranţei?

Era atât de aproape de ea încât o putea atinge, i-ar fi putut şterge murdăria de pe obraz sau i-ar fi putut pune mâna pe părul strâns în coadă. Nu făcu nimic.

— Nu, doar în ceea ce e.

— Atunci îmi pare rău pentru tine. Se ridicară împreună, iar trupurile aproape li se atinseră. Ea simţi o oarecare furnicătură de-a lungul pielii, ceva care îi acceleră pulsul şi automat se trase mai în spate. Dacă nu crezi în ceva ce ar putea fi, atunci nu mai are niciun rost să plantezi copaci, să faci copii şi nici măcar să priveşti un apus de soare.

O simţise şi el. Nu-i plăcuse şi se temuse de senzaţia aceea la fel de tare ca ea.

— Dacă nu eşti atentă la ceea ce este real, ceea ce este în faţa ta chiar acum, o să-ţi iroseşti viaţa. Eu nu cred în existenţa colierului, Suzanna, nici în fantome şi nici în dragostea veşnică. Dar dacă şi când voi fi sigur că bunicul meu a avut o relaţie cu Bianca Calhoun, o să fac tot posibilul să te ajut.

Ea pufni neîncrezător în râs.

— Nu crezi în speranţă sau în dragoste şi se pare că în general în nimic. De ce ai vrea să ne ajuţi?

— Pentru că, dacă el a iubit-o, ar fi vrut ca şi eu să o iubesc. Se aplecă, ridică lopata şi i-o întinse. Iar acum am ceva treabă.

capitolul 3

Suzanna opri în faţa magazinului, încântată că trebuia să parcheze între un break şi un hatchback, oprite deja în

parcarea cu pietriş. Câţiva se fâţâiau prin faţa etajerelor cu plante anuale, iar un cuplu tânăr delibera dacă să cumpere sau nu trandafiri căţărători. O femeie într-o lună avansată de sarcină se plimba cu o tavă pe care erau mai multe ghivece. Copilaşul de lângă ea ţinea o muşcată precum un steag.

În magazin, Carolanne încheia o tranzacţie la telefon şi flirta cu tânărul care ţinea o urnă ceramică cu begonii cu petale duble roz.

— O să-i placă mamei tale, spuse ea şi-şi flutură genele pe deasupra ochilor căprui. Florile sunt cel mai frumos cadou pentru o aniversare. Şi-n general. Avem şi o ofertă specială la garoafe. Zâmbi şi-şi aruncă pe spate părul castaniu, lung şi ondulat. Poate pentru prietena ta.

— Ah, nu am… îşi drese vocea. Nu chiar. Acum.

— Oh. Zâmbetul i se încălzi şi mai mult. Mare păcat, îi dădu restul şi îi mai oferi şi o privire galeşă. Vino oricând doreşti. Eu sunt mai tot timpul aici.

— Sigur. Mersi. Aruncă o privire peste umăr ca să o mai vadă o dată şi mai că se lovi de Suzanna. Oh, scuze.

— Nu face nimic. Sper să-i placă mamei tale. Chicotind, se alătură brunetei obraznice la casă. Eşti extraordinară.

— Ai văzut ce drăguţ era? Ce-mi place când se fâstâcesc. Mda. Îşi întoarse zâmbetul spre Suzanna. Te-ai întors devreme.

— N-a durat aşa de mult cum am crezut. Nu simţea nevoia să adauge că primise un ajutor nesperat şi nedorit. Carolanne era o angajată destoinică, o vânzătoare experimentată, dar şi o bârfitoare cronică. Cum merge treaba?

— Merge, merge. Cred că soarele ăsta îi inspiră pe oameni să-şi umple grădinile. Oh, şi doamna Russ s-a întors. I-au plăcut atât de mult primulele, încât şi-a convins soţul să-i mai construiască o jardinieră la fereastră ca să poată cumpăra şi mai multe. Dacă tot am prins-o cu chef, i-am vândut doi hibiscuşi – şi două din ghivecele acelea de teracotă să şi le pună.

— Eu te iubesc, doamna Russ te iubeşte, dar domnul Russ o să-nceapă să te urască. Carolanne începu să râdă, iar Suzanna se uită pe geam. Mă duc să văd dacă-i pot ajuta pe oamenii ăştia să se hotărască ce trandafiri vor.

— Proaspeţii domn şi doamna Halley. Amândoi sunt chelneri la Captain Jack şi tocmai şi-au cumpărat o căsuţă. El studiază să se facă inginer, iar ea o să-nceapă să predea la şcoala elementară din septembrie.

Scuturând din cap, Suzanna râse.

— Ce spuneam, eşti extraordinară.

— Nu, doar băgăcioasă, rânji Carolanne. Şi oricum, oamenii cumpără mai mult dacă vorbeşti cu ei. Şi vai de mine, dar tare mai îmi place să vorbesc.

— Dacă n-ai vorbi, aş fi nevoită să închid magazinul.

— Ba ai munci dublu, dacă s-ar putea. Dădu din mâini ca să-i facă semn să nu protesteze. Înainte să pleci, să ştii că am întrebat în stânga şi-n dreapta dacă-şi caută cineva o slujbă cu jumătate de normă. Carolanne ridică mâinile. Încă n-am avut noroc.

N-avea rost să mai suspine, se gândi Suzanna.

— Sezonul e pe sfârşite, toţi şi-au găsit ceva de lucru.

— Dacă Tommy, dubiosul de Pavarotti, nu ne-ar fi lăsat cu…

— Dragă, asta a fost şansa lui să facă ceva ce şi-a dorit întotdeauna. Nu putem să ne supărăm pe el pentru asta.

— Tu poţi să nu te superi, bombăni Carolanne. Suzanna, nu poţi să continui la nesfârşit să faci toată munca de teren. E prea greu.

— O să ne descurcăm noi, răspunse ea cu mintea în altă parte, şi anume la ajutorul pe care îl primise. Fii atentă, Carolanne, după ce ne ocupăm de clienţii aceştia, mai am de făcut o livrare. Te descurci singură până la închidere?

— Sigur. Carolanne îndrăzni să ofteze. Eu sunt cea care stă pe scaun şi am şi ventilator, tu eşti cu camioneta şi lopata.

— Insistă cu garoafele.

O oră mai târziu, Suzanna trăgea maşina în dreptul

casei lui Holt. Nu era doar o reacţie impulsivă, îşi spusese ea. Şi nici nu venise pentru că voia să-i forţeze mâna. În timp ce îşi făcea morală în gând, se dădu jos din camionetă. Era sigură că nu venise doar pentru că avea nevoie de compania lui. Dar era o Calhoun, iar Calhounii îşi plăteau întotdeauna datoriile.

Urcă treptele spre verandă, constatând încă o dată că era un loc fermecător. Câteva retuşuri – nişte rochiţa-rândunicii căţărată pe balustradă, un strat de căldăruşele şi clematite, combinate cu gura-leului şi levănţică.

Crini sălbatici de-a lungul pantei, se gândi ea în timp ce ciocăni. Pe margine nişte sporul-casei. Trandafiri în miniatură pe sub ferestre. Iar acolo, unde terenul era stâncos şi accidentat, un strat de iarbă presărat cu flori primăvăratice.

Ar fi putut arăta ca într-un basm – dar bărbatul care locuia aici nu credea în basme.

Mai ciocăni o dată, dar observă că maşina nu era aici. Se duse, aşa cum făcuse şi data trecută, în spate, dar acum nu îl găsi la barcă. Ridică indiferentă din umeri şi se hotărî să facă oricum ceea ce voise să facă.

Locul îl alesese deja, era undeva între apă şi casă, acolo unde tufa putea fi văzută şi apreciată prin fereastra despre care era convinsă că era de la bucătărie. Nu era cine ştie ce, dar aducea o pată de culoare unei curţi goale. Îşi aduse cu roaba lucrurile de care avea nevoie, apoi se apucă să sape.

*

Aflat în atelier, Holt repara motorul bărcii. Reconstrucţia necesita concentrare şi timp. Exact de asta şi avea nevoie. Nu voia să se gândească la familia Calhoun, la poveşti tragice de dragoste sau la responsabilităţi.

Nici măcar nu-şi înălţă privirea când Sadie se trezi şi se ridică de pe cimentul rece ca să iasă alergând afară. El şi căţeaua aveau o înţelegere. Ea făcea ce voia, iar el o hrănea.

Nici când lătră nu se opri din lucru. Ca animal de pază, Sadie era un dezastru. Lătra veveriţele, lătra la vântul care mişca iarba, lătra în somn. Cu un an înainte, în casa din Portland avusese loc o tentativă de spargere. Holt îl uşurase pe hoţul aspirant de echipamentul stereo, în timp ce Sadie trăsese liniştită un pui de somn pe covoraşul din sufragerie.

Dar îşi ridică privirea şi se opri din lucrat când auzi râsul înfundat şi feminin. I se prelinse pe toată pielea, uşor şi cald. Când se dezlipi de bancul de lucru, deja i se pusese un nod în stomac. Când se duse în uşă şi o văzu, nodul i se strânse şi mai tare.

De ce nu-l lăsa în pace? se întrebă el şi-şi îndesă mâinile în buzunare. Doar îi spusese ce părere avea despre toată chestia asta, nu? N-avea niciun motiv să vină din nou aici.

Nici măcar nu se plăceau. Impresia fizică pe care i-o făcea era doar problema lui, iar până acum se descurcase destul de bine să-şi ţină mâinile acasă.

Iar acum era aici, în curtea lui, stând de vorbă cu câinele. Şi săpând o groapă. Sprâncenele i se uniră de mirare când ieşi din şopron.

— Ce naiba faci?

Ea ridică brusc capul. El îi văzu ochii, mari, albaştri şi alarmaţi. Chipul ei, înroşit de efortul depus, se albi. Mai văzuse expresia asta şi înainte – frica bruscă şi instinctivă simţită de o victimă încolţită. Apoi dispăru, atât de rapid încât aproape se convinse că i se păruse. Culoarea i se prelinse din nou în obraji când reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Am crezut că nu eşti aici.

Rămase pe loc şi continuă să se încrunte la ea.

— Şi te-ai gândit să-mi sapi o groapă în curte.

— Aşa pare. Stăpână pe sine acum, enervată că avusese o reacţie instinctivă, înfipse iar lopata în pământ, apăsă cu talpa şi lărgi groapa şi mai mult. Ţi-am adus un tufiş.

Al naibii să fie dacă avea de gând să-i ia şi de data asta lopata din mâini ca să sape el groapa. Dar în schimb

veni lângă ea.

— De ce?

— Ca să-ţi mulţumesc că m-ai ajutat azi. Am terminat cu o oră mai devreme.

— Şi te-ai gândit să o foloseşti ca să mai sapi o groapă.

— Da. Azi bate briza lângă apă. Îşi ridică chipul spre el o clipă. E plăcut.

Pentru că de câte ori se uita la ea îi transpirau palmele, Holt se încruntă la tufa micuţă, plină de floricele de un galben intens.

— Nu ştiu cum se îngrijesc tufele. Dacă o pui aici, ai condamnat-o la o moarte sigură.

Ea râse şi mai aruncă o ultimă lopată de pământ.

— Nu trebuie să faci prea multe. E foarte uşor de întreţinut, chiar şi când e secetă, şi o să înflorească la toamnă. Pot să-ţi folosesc furtunul?

— Poftim?

— Furtunul?

— Aha.

Îşi vârî o mână prin păr. N-avea nici cea mai vagă idee cum trebuia să reacţioneze. Era sigur că era prima dată când cineva îi oferea flori – dacă nu-i punea la socoteală pe băieţii de la circa de poliţie care îi aduseseră flori când fusese în spital.

— Sigur.

Relaxată cu ce făcea, continuă să vorbească în timp ce se duse la zidul exterior să dea drumul la apă.

— N-o să păţească nimic. Este o tufă care se comportă foarte bine şi n-o să crească mai mare de un metru. O mângâie pe Sadie, care dădea târcoale tufei şi o adulmeca. Dacă ai prefera altceva…

Nu avea de gând să se lase impresionat de vreun plan idiot de-al ei sau de recunoştinţa ei deplasată.

— Nu contează. Oricum nu ştiu să le deosebesc.

— Ei bine, acesta este un *Hypericum kalmianum.*

Buzele lui se strânseră într-un fel de zâmbet.

— M-ai lămurit buştean.

Chicotind, fixă planta la locul ei.

— Numele ei popular este pojarniţă. Încă zâmbind, îşi înclină capul ca să se uite spre el. Dacă nu l-ar fi cunoscut deja, ar fi zis că e oarecum jenat. Slabe şanse. Mă gândeam că ţi-ar prinde bine nişte raze de soare. Nu vrei să mă ajuţi să o plantez? Altfel o vei privi după aceea.

Îşi spusese că nu se va lăsa păcălit şi al naibii să fie dacă nu vorbise serios.

— Eşti sigură că nu încerci să mă mituieşti? Ca să fii sigură că te ajut?

Oftă puţin şi se ridică înapoi pe picioare.

— Mă întreb de ce sunt unii atât de cinici şi neprietenoşi. Sunt sigură că ai motivele tale, dar ele nu se aplică în cazul de faţă. Astăzi mi-ai făcut o favoare, iar eu vreau să te răsplătesc. E foarte simplu. Dar dacă nu vrei tufa, zi-mi. O să o dau altcuiva.

Ridică o sprânceană când îi auzi tonul.

— Aşa îi ţii tu pe copii cuminţi?

— Când e nevoie. Deci, te-ai hotărât?

Poate că fusese prea dur cu ea. Făcea un gest frumos, iar el o trata urât. Dacă ea putea să se comporte prietenos, atunci putea şi el.

— Am deja o groapă în curte, îi sublinie el şi apoi îngenunche lângă ea. Câinele se întinse la soare să se uite la ei. Am putea să punem ceva în ea.

Şi aşa, bănuia ea, se gândise el să-i mulţumească.

— Bine.

— Şi cât de mari sunt copiii tăi?

Nu că-i păsa, îşi spuse el. Făcea conversaţie, nimic mai mult.

— Cinci şi şase ani. Alex e mai mare, Jenny mai mică. Privirea i se înduioşa, aşa cum i se întâmpla de fiecare dată când se gândea la ei. Cresc foarte repede, de-abia ţin ritmul.

— Ce te-a făcut să te întorci aici după ce ai divorţat?

Încordă mâinile în sol, apoi degetele începură să muncească din nou. Fusese un gest foarte vag şi rapid mascat, dar el avea privirea ageră.

— Pentru că aici e casa mea.

Un punct sensibil pentru ea, se gândi el şi se hotărî să îl trateze cu mănuşi.

— Am auzit că aveţi de gând să transformaţi Turnurile în hotel.

— Doar aripa de vest. E afacerea soţului lui C.C.

— Mi-e greu să mi-o imaginez măritată pe C.C. Ultima dată când am văzut-o avea cam doisprezece ani.

— S-a făcut mare şi e o femeie frumoasă.

— E moştenire de familie.

Îşi ridică privirea, surprinsă, apoi o coborî la loc.

— Mi se pare că tocmai ai spus ceva drăguţ.

— Am făcut doar o constatare. Surorile Calhoun au atras întotdeauna atenţia. Vrând să-şi facă o mică plăcere, se întinse ca să se joace cu părul ei. Ori de câte ori nişte tipi se întâlneau, discutau cu siguranţă despre voi patru.

Suzanna râse uşor, amintindu-şi ce simplă era viaţa pe atunci.

— Sunt sigură că am fost flatate.

— Eu obişnuiam să mă uit la tine, zise Holt încet. Foarte mult.

Precaută, Suzanna înălţă capul.

— Serios? N-am remarcat niciodată.

— N-aveai cum. Îşi retrase mâna. Prinţesele nu bagă în seamă ţăranii.

Acum se încruntă, nu doar din pricina cuvintelor, ci şi a tonului crispat.

— E ridicol ce spui.

— Aşa mi-era uşor să mă gândesc la tine atunci, ca la prinţesa din castel.

— Un castel care se cam dărâmă de câţiva ani, zise ea sec. Şi din ce-mi amintesc eu, tu erai prea ocupat să-ţi ţii nasul pe sus şi să jonglezi cu fetele ca să mă bagi în seamă şi pe mine.

Holt nu avu încotro şi rânji.

— Oh, între momentele când îmi ţineam nasul pe sus şi jonglam cu fetele te-am remarcat şi pe tine.

Ceva din ochii lui declanşă un semnal de avertizare.

Trecuse o mulţime de vreme de când ea auzise acel avertisment, dar îl recunoscu şi îl luă în seamă. Îşi coborî din nou privirea pentru a aranja pământul în jurul tufei.

— Asta a fost de mult. Bănuiesc că amândoi ne-am schimbat destul de atunci.

— Aici nu te contrazic.

Holt presă pământul cu mâinile.

— Nu, nu te lăsa pe el, presează-l – ferm, dar nu brusc. Veni repede lângă el şi-şi puse palmele peste ale lui ca să-i arate. N-are nevoie decât de un început bun, că dup-aia…

Tăcu brusc când el îşi întoarse palmele ca să o prindă de mâini.

Stăteau aproape unul de celălalt, genunchii li se atingeau, trupurile erau înclinate unul spre celălalt. El observă că palmele ei erau aspre, pline de bătături, un contrast direct şi fascinant faţă de ochii blânzi şi tenul în nuanţa petalelor de trandafiri. Forţa degetelor ei l-ar fi luat prin surprindere dacă n-ar fi văzut deja cât de mult muncea. Din nişte motive absolut de neînţeles, i se păru incredibil de erotic.

— Ai nişte mâini puternice, Suzanna.

— Mâini de grădinar, zise ea, încercând să-şi menţină un ton relaxat. Şi am nevoie de ele ca să termin de plantat tufa asta.

El o strânse şi mai tare când aceasta încercă să şi le retragă.

— O să terminăm. Ştii, de cincisprezece ani mă tot gândesc cum ar fi să te sărut.

Îi văzu surâsul stingându-i-se şi privirea alarmată. Nu îl deranja. Poate era mai bine pentru amândoi dacă îi era frică de el.

— E o perioadă cam lungă pentru orice fel de gând.

Îi dădu drumul la o mână, dar, înainte ca ea să apuce să răsufle uşurată, o prinse de ceafă. Degetele îi erau ferme, strânsoarea hotărâtă.

— Am de gând să scap de obsesia asta.

Nu mai avu timp să refuze. El se mişcă cu rapiditate,

înainte să poată refuza sau protesta, gura lui îi acoperise cotropitor gura. Gesturile lui nu erau deloc blânde. Gura, mâinile, trupul spre care o trăsese, toate erau încordate şi revendicative. Frisonul rapid de teamă o făcu să-şi ridice mâna ca să-l împingă în umăr. La fel de bine ar fi putut să încerce să mişte un bolovan.

Apoi teama i se preschimbă în dorinţă. Îşi împinse pumnul în el, forţată acum să lupte mai degrabă împotriva ei decât a lui.

Era încordată precum coarda unui arc. Îi simţi nervii pocnind şi cedând când o trase lângă el. Ştia că nu era bine ce făcea, că era incorect, ba chiar josnic, dar, la naiba, trebuia să-şi liniştească febra care continua să mocnească în el. Trebuia să se convingă că era doar o altă femeie, că fanteziile cu ea erau doar nişte rămăşiţe ale unor visuri caraghioase din adolescenţă.

Apoi ea se înfioră. Un sunet discret, docil se auzi. Iar buzele ei se întredeschiseră sub gura lui într-o invitaţie irezistibilă şi avidă. Înjurând în gând, acesta se afundă în ea, trăgându-i capul pe spate de păr ca să se poată servi la discreţie din tot ce-i oferea ea cu atâta nonşalanţă.

Gura ei era ca un banchet, dar el era grea mistuit de foame ca să îşi poată ţine în frâu poftele. Îi putea mirosi părul, proaspăt ca ploaia, pielea cu o aromă seducătoare de mosc, încinsă de munca fizică, şi parfumul bogat şi primitiv al pământului proaspăt răscolit. Fiecare mireasmă în parte îi răvăşi trupul, îi făcu sângele să-i alerge cu viteză prin vene, să-i urle în cap şi să-i învolbureze şi mai tare o dorinţă pe care sperase că o va putea risipi.

Suzanna nu putea respira, nu putea gândi. Toate grijile importante şi toată anxietatea din sufletul ei dispărură. În locul lor era o răzmeriţă de senzaţii. Forma tensionată a muşchilor lui sub degetele ei, fierbinţeala şi gustul disperat al gurii lui, tunetul inimii ei care gonea cu o viteză ameţitoare. Se încolăcise în jurul lui, degetele îi pătrundeau adânc în el, trupul îi era încordat, gura la fel de lacomă şi de nesăţioasă ca a lui. Trecuse mult timp de când fusese atinsă. Atât de mult, de când nu mai simţise dorinţa

unui bărbat pe buzele ei. Foarte mult timp de când dorise un bărbat. Dar acum dorea – săi simtă mâinile pe ea, aspre şi revendicative, să-i simtă trupul acoperind-o pe iarba moale şi bătută de soare. Să fie sălbatică, încrâncenată şi impetuoasă până când îşi va fi alinat dorul acesta mistuitor.

Forţa pură a acestei dorinţe o cotropi cu totul, năvălindu-i pe buze într-un geamăt suspinat.

Degetele lui se răsuciseră în bluza ei, o rupseră aproape înainte ca el să-şi dea seama şi să se bombăne în gând, îi dădu drumul. Respiraţia ei întretăiată şi superficială îl acuza şi îl seducea în acelaşi timp, fiindu-i şi mai greu să se oprească. Ochii erau de culoarea cobaltului şi sălbatici din cauza şocului.

Nimic ieşit din comun, se gândi el cu un dezgust livid faţă de propria persoană. Femeia fusese la un pas de a fi trântită la pământ şi posedată în toiul zilei.

Genele ei coborâră înainte ca el să-i zărească pudoarea.

— Sper că acum te simţi mai bine.

— Nu. Mâinile nu îi erau deloc sigure, aşa că îşi strânse pumnii. Nu mă simt mai bine.

Nu se uită la el, nu putea. Nici nu-şi putea permite să se gândească încă la ceea ce făcuse. Încercă să-şi mute mintea de la asta şi se reapucă să împrăştie mulciul în jurul tufei proaspăt plantate.

— Dacă se usucă, va trebui să o uzi cu regularitate până îşi revine.

O apucă a doua oară de mâini. De data asta, ea tresări.

— Nu ai de gând să-mi zici vreo două?

Cu un control de oţel, Suzanna se relaxă şi îşi ridică privirea. În ochii ei sclipea ceva, ceva întunecat şi plin de pasiune, dar vocea îi răsună cu foarte mare calm:

— Nu cred că ar avea vreun rost. Sunt convinsă că eşti de părere că o femeie ca mine este… doritoare.

— Nu la nevoile tale m-am gândit când te-am sărutat. A fost un gest de egoism pur, Suzanna. Sunt o fire foarte egoistă.

Nu o strângea tare, aşa că îşi trase cu uşurinţă mâinile.

— Şi eu sunt convinsă de asta.

Îşi şterse în treacăt palmele de coapse înainte de a se ridica. Nu se mai gândea decât să plece cât mai repede, dar reuşi să încarce cu calm roaba. Asta până când el o prinse iar de mână şi o răsuci spre el.

— Ce naiba mai e şi asta? Privirea îi era furtunoasă, vocea la fel de dură ca şi strânsoarea. Ar fi vrut ca ea să îşi reverse furia asupra lui – ca să-şi poată alina conştiinţa. Mai aveam puţin şi te trânteam pe jos fără să-mi pese câtuşi de puţin dacă îţi plăcea sau nu, iar acum îţi umpli roaba şi pleci?

Suzanna se temea foarte mult că i-ar fi plăcut să se întâmple aşa. De aceea era imperios necesar să-şi păstreze calmul şi un autocontrol strict.

— Dacă vrei să te cerţi cu cineva sau să-ţi faci rost de o iubită de ocazie, Holt, nu ai găsit persoana potrivită. Mă aşteaptă copiii acasă şi m-am săturat să fiu trasă şi împinsă.

Da, vocea îi era calmă, constată el, chiar fermă, dar mâna de care o ţinea îi tremura. Era ceva, realiză el, erau nişte secrete ascunse în spatele ochilor ei trişti şi frumoşi. Aceeaşi încăpăţânare care îl făcuse să urmărească obţinerea insignei de poliţist îl îndemna să le descopere negreşit.

— Trasă şi împinsă în general sau doar de mine?

— Tu eşti singurul care mă tratează aşa. Începea să-şi piardă răbdarea. Temperamentul de Calhoun era întotdeauna greu de ţinut în frâu. Nu-mi place.

— Mare păcat, pentru că am senzaţia că o să fac şi mai multe până o să terminăm ce-avem de făcut împreună.

— Poate nu m-am făcut suficient de bine înţeleasă. Noi doi am terminat deja tot ce-aveam de făcut împreună.

Îşi smulse mâna şi apucă repede mânerele roabei.

Se lăsă pe roabă cu toată greutatea ca să o oprească. Nu era sigur dacă ea îşi dădea seama că tocmai îi aruncase o provocare irezistibilă. Rânjetul i se lăţi încet pe toată faţa.

— Acum te-ai enervat.

— Da. Te simţi mai bine acum?

— Un pic. Prefer să mă ataci decât să te furişezi de aici ca o pasăre rănită.

— Nu mă furişez nicăieri, răspunse printre dinţi. Mă duc acasă.

— Să nu-ţi uiţi lopata, zise el, rânjind în continuare.

Suzanna o înhăţă imediat şi o aruncă cu zgomot în roabă.

— Mersi.

— Cu plăcere.

Aşteptă până se depărtă trei metri de el.

— Suzanna.

Ea încetini, dar nu se opri şi aruncă o privire peste umăr.

— Ce e?

— Îmi pare rău.

Temperamentul i se mai domoli şi ridică din umeri.

— Las-o baltă.

— Nu. Îşi îndesă şi mai mult mâinile în buzunare şi se legănă pe călcâie. Îmi pare rău că nu te-am sărutat aşa acum cincisprezece ani.

Înjurând în barbă, Suzanna iuţi pasul. După ce dispăru din raza lui vizuală, Holt îşi îndreptă din nou privirea spre tufiş. Mda, se gândi el, îi părea al naibii de rău, dar intenţiona să se revanşeze pentru timpul pierdut.

*

Suzanna avea nevoie de ceva timp doar pentru ea. Nu era ceva ce avea parte prea des într-o casă plină de oameni, cum erau Turnurile. Dar acum, după ce luna răsărise şi copiii erau în pat, îşi acordă câteva momente preţioase de singurătate.

Era o noapte senină, iar căldura de peste zi fusese înlocuită de o briză uşoară, parfumată cu miros de mare şi de trandafiri. De pe terasă putea vedea umbra întunecată a stâncilor care o atrăseseră întotdeauna. Murmurul din

depărtare al apei era ca un cântec de leagăn, la fel de plăcut ca şi cântecul unei păsări de noapte din grădină.

În seara asta nu-i era uşor să adoarmă. Trupul îi era foarte obosit, dar mintea prea agitată. Nici nu conta cât de des îşi spunea că nu avea de ce să-şi facă griji. Copiii erau liniştiţi în paturile lor, visând la aventurile de peste zi. Surorile ei erau fericite. Toate îşi găsiseră locul în lume, fiecare îşi găsise un partener care să o iubească pentru cine şi ce era. Mătuşa Coco era fericită şi sănătoasă, şi de abia aştepta ziua în care va deveni bucătăreasa-şefă a complexului turistic de la Turnuri.

Familia, care fusese întotdeauna pe primul plan pentru Suzanna, era mulţumită şi aşezată. Turnurile, singurul cămin adevărat pe care îl avusese vreodată, nu mai era în pericol să fie vândut, ci putea rămâne casa familiei Calhoun. Nu avea niciun rost să-şi bată capul cu smaraldele. Familia făcea absolut tot ce-i stătea în putinţă pentru a găsi colierul.

Dacă nu ar fi explorat fiecare posibilitate, nu s-ar mai fi dus niciodată la Holt Bradford. Degetele i se curbară pe peretele de piatră. Acesta, se gândi ea, fusese un exerciţiu inutil. Era nepotul lui Christian Bradford, dar el nu simţea conexiunea. Era evident că pe el nu-l interesa trecutul. Nu se gândea decât la prezent, la propria persoană, la confortul şi plăcerile personale.

Surprinzându-se foarte încordată, Suzanna oftă şi se forţă să-şi relaxeze mâinile. Şi-ar fi dorit ca el să nu o înfurie atât de tare. Nu-i plăcea deloc să-şi iasă din ţâţâni şi puţin lipsise să se piardă cu totul cu firea. Fusese doar vina ei şi era exclusiv problema ei că şi altceva îi scăpase de sub control.

Nevoi. Nu voia să aibă nevoie de nimeni altcineva în afară de familia ei – de familia pe care o putea „iubi, pe care se putea baza şi pentru care îşi făcea griji. Învăţase deja o lecţie dureroasă despre ce însemna să ai nevoie de un bărbat anume. Nu intenţiona să o repete.

O sărutase dintr-un impuls, ţinu să-şi reamintească. O mare îndrăzneală din partea lui. Cu siguranţă nu existase

niciun pic de afecţiune, de tandreţe, de romantism în acel sărut. Faptul că o răscolise ţinea strict de nişte reacţii chimice. Trecuseră mai bine de doi ani de când se abţinea să întreţină orice fel de relaţie cu un bărbat. Iar în ultimul an al mariajului ei – ei bine, nici atunci nu avusese parte de afecţiune, tandreţe şi romantism. Se obişnuise să trăiască şi fără ele. Putea continua să trăiască şi fără ele.

Ce bine ar fi fost să nu-i răspundă atât de… ostentativ. La fel de bine ar fi putut să-i tragă o bâtă în cap şi s-o târască de păr în peşteră, ar fi dat dovadă de aceeaşi delicateţe pe care o arătase şi astăzi. Şi, cu toate astea, ea se lăsase pradă momentului, se agăţase de el, răspunsese buzelor lui tari şi revendicative cu o fervoare pe care nu şi-o manifestase nici faţă de fostul ei soţ.

Şi pentru că făcuse asta, se umilise şi îl distrase pe Holt. Oh, felul în care rânjise la ea la sfârşit o călcase pe nervi ore bune după aceea. Şi asta era tot problema ei, se gândi ea acum. La fel cum problema ei era şi că încă îi simţea gustul…

Poate totuşi n-ar fi trebuit să fie atât de dură cu ea însăşi. Oricât de jenant ar fi fost momentul în sine, totuşi îi demonstrase ceva. Era încă în viaţă. Nu era doar carcasa rece care mai rămăsese din ea ca femeie, de care Bax se debarasase cu mare uşurinţă. Putea simţi, putea dori.

Închise ochii şi-şi presă o palmă pe stomac. Se părea că dorea prea tare. Era ca o foame, iar sărutul, ca o coajă de pâine după o perioadă lungă de post, îi stârnise sucurile gastrice. Ar fi trebuit să se bucure că simţea şi altceva în afară de remuşcări şi dezamăgire. Şi pentru că o simţea, o putea şi controla. Mândria era cea care avea să o împiedice să îl evite pe Holt. La fel cum tot mândria avea să o salveze de la o nouă umilinţă.

Era o Calhoun, trebuia să nu uite. Femeile Calhoun luptau până la ultima suflare. Dacă chiar trebuia să mai aibă de-a face cu Holt pentru a mări şansele de găsire a smaraldelor, atunci avea să se descurce cu el. Niciodată. Absolut niciodată nu se va mai lăsa dată la o parte şi distrusă de un bărbat. Nu ştia el ce-i putea ei pielea.

— Suzanna, aici erai.

Gândurile i se dispersară şi se întoarse să o vadă pe mătuşa ei păşind prin uşile terasei.

— Mătuşă Coco.

— Iartă-mă, draga mea, dar am ciocănit şi degeaba. Am văzut lumina aprinsă şi am zis să-mi bag nasul să văd ce faci.

— Nu-i nimic. Suzanna îşi strecură un braţ pe după talia solidă a lui Coco. O iubise pe femeia aceasta aproape toată viaţa ei. O femeie care îi fusese şi mamă, şi tată mai bine de cincisprezece ani. M-am pierdut în noapte, cred. E foarte frumos afară.

Coco mormăi un răspuns afirmativ şi nu mai spuse nimic. Dintre toate fetele ei, pentru Suzanna era cea mai îngrijorată. Fusese martoră la plecarea ei, o văzuse ca o mireasă tânără, radiind de speranţă. Fusese acolo şi când Suzanna revenise aici, la doar patru ani distanţă, o femeie palidă şi devastată cu doi copii mici. Pe parcursul anilor următori, constatase cu mândrie că Suzanna îşi revine încet-încet, că se dedică sarcinii dificile de a fi unicul părinte, că munceşte din greu, prea din greu, pentru a-şi pune afacerea pe picioare.

Şi aşteptase, îndurerată, ca privirea tristă şi bântuită care umbrea ochii nepoatei ei să se stingă o dată pentru totdeauna.

— N-ai somn? o întrebă Suzanna.

— Nici nu mi-e mintea la somn încă. Coco pufni cu obidă. Femeia asta mă scoate din minţi.

Suzanna îşi abţinu un surâs. Ştia că *femeia asta* era Colleen, mătuşa ei de-a doua, cea mai mare dintre copiii Biancăi şi sora tatălui lui Coco. Impertinenta, obositoarea şi în permanenţă irascibila femeie le căzuse pe cap cu o săptămână în urmă. Coco era convinsă că singurul scop al acestei mişcări fusese să-i facă ei viaţa un iad.

— N-ai auzit-o la cină?

Mândră şi impunătoare în caftanul ei larg, Coco începu să se plimbe. Plângerile ei fură emise în şoapte indignate. O fi având Colleen cu mult peste optzeci de ani,

o fi având dormitorul la şapte metri distanţă, dar auzul îi funcţiona perfect.

— Sosul e prea gras, sparanghelul prea fiert. Şi ideea ei de a-mi spune mie cum se prepară *coq au* vin. Mi-a venit să-i iau bastonul să i-l înfig drept în…

— Cina a fost delicioasă, ca întotdeauna, de altfel, încercă Suzanna să o liniştească. Trebuie să se plângă şi ea de ceva, mătuşă Coco, altfel nu se simte bine. Şi, din ce-mi aduc aminte, a golit farfuria.

— Păi da. Coco trase adânc aer în piept şi-l răsuflă încet. Ştiu că n-ar trebui s-o las să mă enerveze atât de mult. Adevărul e că întotdeauna mi-a fost groaznic de frică de ea. Şi o ştie şi ea. Dacă nu făceam yoga şi meditaţii, sunt sigură că o luam razna deja. Cât a locuit pe unul din vasele acelea de croazieră, n-a trebuit decât să-i trimit din când în când câte o scrisoare de curtoazie. Dar să locuiesc cu ea sub acelaşi acoperiş…

Coco nu se mai putu abţine – se cutremură din toate încheieturile.

— În curând o să se plictisească de noi şi o să plece iar pe Nil, Amazon sau mai ştiu eu pe unde.

— De-abia aştept. Dar mă tem că s-a hotărât să stea până găsim smaraldele. Că până la urmă despre asta e vorba. Coco se calmase între timp suficient încât să se sprijine de perete. La ultima mea şedinţă de meditaţie am folosit şi cristalul. M-a relaxat foarte tare, iar după o seară cu mătuşa Colleen… Tăcu şi-şi încleştă dinţii. În orice caz, tocmai mă detaşasem, când mintea mi-a fost invadată de imagini cu Bianca.

— Nimic surprinzător, interveni Suzanna. Toţi ne gândim foarte mult la ea.

— Dar imaginile acestea au fost foarte intense, draga mea. Foarte intense. Imagini pline de melancolie. Ascultă la mine, mi-au dat lacrimile. Coco îşi scoase o batistă din caftan. Şi apoi, brusc, am început să mă gândesc la tine, la fel de puternic şi de limpede. Legătura dintre tine şi Bianca a fost cât se poate de clară. Mi-am dat seama că trebuie să existe un motiv, m-am gândit bine ce ar putea fi şi cred că

e din cauza lui Holt Bradford. Ochii lui Coco străluceau acum de emoţia revelaţiei şi a entuziasmului. Ca să înţelegi, când ai vorbit cu el, ai deschis o punte între Christian şi Bianca.

— Nu cred că discuţia avută cu Holt a deschis o punte spre ceva.

— Ba nu, el e cheia, Suzanna. Mă îndoiesc că înţelege informaţiile pe care le-ar putea avea, dar fără el nu putem face următorul pas. Sunt sigură de asta.

Cu o mişcare neliniştită din umeri, Suzanna se sprijini de perete.

— Nu contează ce înţelege sau nu, nu e interesat.

— Atunci va trebui să-l convingi să fie. Îi luă o mână şi o strânse. Avem nevoie de el. Niciunul dintre noi nu va fi în siguranţă până nu găsim smaraldele. Poliţia n-a fost în stare să-l găsească pe mizerabilul acela de hoţ şi nu avem de unde să ştim ce mai pune la cale. Holt este singura noastră verigă cu bărbatul pe care Bianca l-a iubit.

— Ştiu.

— Atunci va trebui să-l vezi din nou. Să stai de vorbă cu el.

Suzanna se uită spre stânci, spre umbre.

— Da, o să-l văd din nou.

*

Am ştiut că nu se va mai întoarce. Oricât de nechibzuit şi de greşit era, am căutat-o în fiecare după-amiază când nu a venit pe faleză. Stăteam cu privirea pierdută spre Turnurile semeţe, tânjind la ea, aşa cum nu aveam niciun drept să tânjesc la soţia altuia. În zilele în care a venit la mine, cu părul ca o flacără mocnită, cu zâmbetul acela subtil şi timid pe buze, am cunoscut cea mai mare bucurie.

La început, conversaţiile noastre erau politicoase şi distante. Vorbeam despre vreme, bârfe neînsemnate auzite în sat, artă şi literatură. Odată cu trecerea timpului, a început să se simtă în largul ei alături de mine. Îmi

povestea despre copiii ei, şi ajunsesem să îi cunosc datorită ei. Fetiţei, Colleen, îi plăceau rochiţele drăguţe şi-şi dorea tare mult un ponei. Tânărul Ethan nu-şi dorea decât să alerge şi să pornească în aventuri. Iar micuţul Sean de-abia învăţa să meargă de-a buşilea.

Nu a trebuit să fac niciun efort pentru a înţelege că viaţa ei sunt copiii. Rareori s-a întâmplat să-mi povestească despre petreceri, operete, întruniri sociale la care ştiam că participă aproape în fiecare seară. Şi nu mi-a vorbit niciodată de cel cu care era măritată.

Recunosc că am fost curios ce fel de om este. Sigur, toată lumea ştia că Fergus Calhoun este un bărbat ambiţios şi înstărit, care pe parcursul vieţii a transformat câţiva dolari într-un imperiu. În lumea afaceriştilor este privit cu respect şi teamă. Pe mine lucrurile astea nu mă interesează.

Persoana lui privată m-a obsedat. Bărbatul care avea dreptul de a o numi soţie. Bărbatul care stătea noaptea lângă ea, care o atingea. Bărbatul care îi cunoştea textura pielii, gustul gurii ei. Bărbatul care cunoştea senzaţiile provocate de trupul ei pe întuneric, sub greutatea lui.

Eram deja îndrăgostit de ea. Poate că m-am îndrăgostit de ea din clipa în care am văzut-o plimbându-se cu copilul printre trandafirii sălbatici.

Ar fi fost mai bine pentru liniştea mea sufletească să-mi aleg un alt loc în care să pictez Nu am putut. Ştiam deja că va trebui să mă mulţumesc cu atât, că nu voi primi niciodată mai mult de câteva ore de conversaţii, dar m-am întors acolo. Iar şi iar.

A fost de acord să mă lase să o pictez Am început să văd, aşa cum trebuie să vadă orice artist, femeia din ea. În spatele frumuseţii ei, în spatele faţadei de calm şi a bunelor maniere în spiritul cărora fusese crescută, am văzut o femeie îngrozitor de nefericită. Am vrut să o iau în braţe, să-i cer să-mi spună de ce avea acea privire tristă şi chinuită. Dar eu doar am pictat-o. Nu aveam dreptul să îi cer altceva.

Nu am fost niciodată o persoană răbdătoare sau

vreun aristocrat. Alături de ea însă am descoperit că pot fi. A reuşit să mă schimbe fără să mă atingă măcar o dată. Nimic nu va mai fi la fel pentru mine după acea vară – o vară extrem de scurtă în care a venit să stea pe stânci ca să privească marea.

Chiar şi acum, la apusul vieţii mele, de câte ori mă duc la stâncile acelea o văd. Acolo pot mirosi marea care nu se schimbă niciodată şi care îi poartă o dâră de parfum. Mi-e suficient să culeg un trandafir sălbatic pentru a-mi aduce aminte de nuanţele învăpăiate din părul ei. Când închid ochii, aud murmurul apei izbindu-se de stâncile de sub mine, iar vocea ei îmi răsună la fel de limpede şi de plăcută ca odinioară.

Mi-aduc aminte de ultima după-amiază din acea primă vară, când stătea aproape de mine, dar la fel de îndepărtată ca luna.

— De dimineaţă plecăm, mi-a spus, dar fără să se uite spre mine. Copiilor le pare rău că trebuie să plecăm.

— Şi ţie?

Un zâmbet pal îi flutură pe buze, dar nu îi atinse şi ochii.

— Uneori mă întreb dacă am mai trăit aici şi înainte. Dacă am mai avut o casă pe o insulă ca asta. Prima dată când am venit aici m-am simţit de parcă de-abia aşteptam să revăd aceste locuri. Îmi va fi dor de mare.

Poate că doar nevoile mele m-au făcut să cred, atunci când şi-a îndreptat privirea spre mine, că îi va fi dor şi de mine. Apoi şi-a mutat privirea şi a oftat.

— New York-ul este foarte diferit, acolo totul e gălăgios, iar lucrurile se mişcă cu mare repeziciune. Îmi vine greu să cred când stau aici că un astfel de loc există. Vei rămâne pe insulă peste iarnă?

— Eu m-am gândit la lunile friguroase şi pustii ce aveau să vină şi mi-am blestemat soarta pentru că mă tachinează cu ceea ce ştiam că nu voi putea avea niciodată.

— Îmi schimb planurile în funcţie de starea de spirit, am zis eu senin, încercând din răsputeri să-mi alung

amărăciunea din voce.

— Te invidiez pentru că eşti liber. Apoi s-a întors cu spatele şi s-a dus lângă portretul aproape terminat care se odihnea pe şevaletul meu. Şi pentru talentul tău. M-ai făcut să par mai bună decât sunt în realitate.

Mai puţin. A trebuit să-mi strâng tare pumnii ca să mă abţin să o ating. Unele lucruri nu pot fi niciodată redate cu vopsea pe pânză.

— Cum o să-l numeşti?

— Bianca. Numele tău e suficient.

Probabil că şi-a dat seama de sentimentele pe care i le purtam, deşi am încercat cu disperare să le ţin doar pentru mine.

O sclipire specială i-a luminat privirea când s-a uitat la mine, mai mult decât s-ar fi cuvenit. Apoi s-a retras, precaută, ca o femeie care îndrăznise să hoinărească prea aproape de marginea unei stânci.

— Într-o bună zi vei fi faimos, iar oamenii te vor implora să le vinzi lucrările.

Nu mi-am putut dezlipi privirea de la ea, ştiind că era posibil să nu o mai revăd niciodată.

— Eu nu pictez pentru a deveni faimos.

— Nu, şi de aceea vei şi deveni faimos. Atunci îmi voi aduce aminte de această vară. La revedere, Christian.

A plecat de lângă mine – atunci credeam că pentru ultima oară – departe de stânci, prin iarba şi florile sălbatice ce se întindeau spre soare.

capitolul 4

Coco Calhoun McPike nu credea că trebuie să laşi lucrurile la voia întâmplării – mai ales când horoscopul din acea zi o sfătuia să se implice mai activ în chestiunile de familie şi să-şi viziteze o cunoştinţă veche. Simţea că le poate face pe amândouă dacă va face o vizită neoficială lui Holt Bradford.

Şi-l aducea aminte ca pe băiatul oacheş şi cu privire ageră care livra homari şi hoinărea prin sat, gata să se mai vâre într-un bucluc. Îşi mai amintea şi că la un moment dat oprise să-i schimbe o roată când o văzuse blocată pe marginea drumului, încercând să-şi dea seama care capăt al cricului să-l bage sub bară. Refuzase – îmbăţoşat, îşi aducea aminte – oferta ei de a-l plăti, sărise înapoi pe motocicletă şi plecase de acolo înainte să apuce să-i mulţumească cum se cuvine.

Mândru, sfidător, rebel, îl caracteriză ea în timp ce îşi conduse maşina pe aleea din faţa casei lui. Cu toate acestea, într-un stil de-a dreptul morocănos, era şi cavaler. Poate că dacă era deşteaptă – iar Coco credea că este –, putea specula toate aceste trăsături pentru a obţine ce dorea de la el.

Care vasăzică, se gândi ea, asta fusese căsuţa lui Christian Bradford. O mai văzuse, bineînţeles, dar fără să ştie de legătura dintre familiile lor. Se opri un moment. Închise ochii şi încercă să *simtă* ceva. Precis exista o oarecare doză de energie remanentă, ceva ce timpul şi vântul nu puteau spulbera.

Lui Coco îi plăcea să se considere o persoană mistică. Indiferent dacă evaluarea era reală sau dacă era doar rodul imaginaţiei ei aprinse, era sigură că simţise un zvâcnet de pasiune în aer. Mulţumită de rezultat, dar şi de propria persoană, se îndreptă cu paşi hotărâţi spre casă.

Se îmbrăcase cu mare grijă. Dorise să se prezinte ca o femeie atrăgătoare, firește. Vanitatea nu i-ar fi permis altcumva. În acelaşi timp însă dorise şi să pară o persoană distinsă şi foarte puţin ca o matroană. Avea sentimentul că vechiul şi clasicul ei costum Chanel bleu era taman potrivit.

Ciocăni şi adoptă un surâs care spera că era înţelept şi reconfortant. Lătratul sălbatic şi şuvoiul de înjurături venite din interior o făcură să-şi ducă mâna la piept.

Ieşit de doar cinci minute de sub duş, cu părul şiroaie şi cu stomacul strâns de nervi, Holt deschise larg uşa. Sadie năvăli afară. Coco ţipă ascuţit. Reflexele bune ale lui Holt îl ajutară să prindă câinele drăgăstos de zgardă, înainte să

apuce să o trântească pe Coco peste balustrada verandei.

— Vai de mine! Coco se uită de la câine la om, jonglând cu farfuria cu negrese cu cremă. Oh, măiculiţă. Un câine foarte *mare.* Seamănă cu Fred al nostru, dar sper că el se va opri în curând din crescut. Cred că ai putea să o călăreşti dacă ai vrea, nu-i aşa? Îi aruncă un zâmbet orbitor lui Holt. Scuză-mă, te deranjez?

El continuă să se lupte cu câinele, care se încăpăţâna să miroasă prăjiturile pentru că voia şi el să mănânce. Acum.

— Poftim?

— Te-am deranjat, repetă Coco. Ştiu că este devreme, dar în zile ca asta nu pot sta în pat. Soarele este sus pe cer şi păsările ciripesc. Ca să nu mai zic de zgomotul făcut de ferăstraie şi ciocane. Crezi că ar vrea şi el una? Fără să mai aştepte un răspuns, Coco luă o negresă de pe farfurie. Stai jos şi fii cuminte. Cu o expresie care nu putea fi decât un rânjet, Sadie se potoli, se aşeză pe jos şi o privi drăgăstos pe Coco. Ce căţel cuminte! Sadie îşi luă frumos gustărica, apoi se întoarse în casă ca să o savureze în voie. Aşa, deci. Mulţumită de cum decurseseră lucrurile până acum, Coco îi zâmbi lui Holt. Probabil că nu-ţi aduci aminte de mine. Ce Dumnezeu, doar au trecut câţiva ani.

— Doamna McPike. Ba nu, îşi aducea aminte de ea, deşi ultima dată când o văzuse avea părul castaniu. Trecuseră cam zece ani, credea el, dar arăta mai tânără. Fie îşi făcuse un lifting facial de primă clasă, fie descoperise fântâna tinereţii.

— Ah, da. Mă simt foarte flatată să fiu ţinută minte de un bărbat atrăgător. Dar tu erai doar un flăcăiandru pe atunci. Bun venit acasă. Îi întinse farfuria cu negrese.

Holt nu mai avu încotro, luă farfuria şi o pofti în casă.

— Mulţam. Studie farfuria în timp ce ea se strecură înăuntru. Plante şi negrese, familia Calhoun avea obiceiul să facă daruri. Pot să vă ajut cu ceva?

— Ca să fiu sinceră, muream de curiozitate să văd şi eu casa asta. Pentru că ştiu că aici a trăit şi a muncit Christian Bradford. Oftă. Şi aici a visat la Bianca.

— Da, aici a trăit şi a lucrat.

— Suzanna mi-a spus că nu eşti prea convins că s-au iubit. Înţeleg că ai o oarecare reţinere să dai crezare acestei poveşti, dar să ştii că face parte din istoria familiei mele. Şi a ta. Oh, ce tablou extraordinar!

Traversă încăperea ca să se ducă lângă un peisaj învăluit în ceaţă, aşezat deasupra şemineului de piatră. Culorile erau bogate şi vii, chiar dacă erau acoperite de ceaţă, ca şi cum vitalitatea şi pasiunea încercau să răzbată ca să se elibereze de sub perdeaua subţire de gri. Valuri spumoase turbulente, marginile negre şi colţoase de stâncă, umbrele bombate ale insulelor izolate pe o mare rece şi întunecată.

— Este impresionant, murmură ea. Şi, oh, inspiră singurătate. El l-a pictat, nu?

— Da.

Scoase un suspin tremurat.

— Dacă vrei să vezi priveliştea asta, trebuie doar să te duci la stâncile de sub Turnuri. Suzanna se duce acolo, uneori cu copiii, alteori singură. De prea multe ori singură. Îşi alungă starea melancolică şi se întoarse spre el. Nepoata mea are senzaţia că nu te interesează prea mult confirmarea relaţiei dintre Christian şi Bianca şi nici să ne ajuţi să găsim smaraldele. Îmi vine greu să cred.

Holt lăsă farfuria din mână.

— Dar de ce să vă vină greu să credeţi, doamnă McPike… Eu i-am spus nepoatei dumneavoastră că dacă şi când o să mă conving că a existat o conexiune oarecare între ei, o să îmi dau toată silinţa să vă ajut. Dar care ajutor, din ce-mi dau seama, e aproape nesemnificativ.

— Ai fost poliţist parcă, nu-i aşa?

Holt îşi agăţă degetele mari de buzunare, suspicios faţă de schimbarea subiectului.

— Aşa-i.

— Trebuie să recunosc că am fost surprinsă când am auzit că ţi-ai ales această meserie, dar sunt sigură că te-ai descurcat foarte bine.

Cicatricea de pe spate păru să îl săgeteze.

— Da, pe vremuri.

— Şi bănuiesc că ai avut de rezolvat nişte cazuri.

Buzele lui se curbară puţin.

— Câteva, da.

— Adică a trebuit să cauţi indicii şi să urmezi piste până ai găsit răspunsul corect. Îi zâmbi. Întotdeauna am admirat din faţa televizorului emisiunile cu poliţişti care rezolvă mistere şi soluţionează cazurile.

— În viaţa reală nu-i chiar aşa.

Anumitor oameni, se gândi ea, chiar le stătea bine să rânjească.

— Nu, într-adevăr, dar sigur ne-ar prinde bine să avem alături de noi pe cineva cu experienţa ta. Veni spre el, dar fără să mai zâmbească. O să fiu directă. Dacă aş fi ştiut ce probleme va aduce familiei mele, aş fi lăsat legenda smaraldelor să moară odată cu mine. Când fratele meu şi soţia lui au fost ucişi şi a trebuit să am grijă de copilele lor, mi s-a lăsat pe umeri şi responsabilitatea de a transmite mai departe povestea smaraldelor Calhoun – la momentul potrivit. Pentru că am făcut ce am considerat că este de datoria mea să fac, mi-am pus familia în pericol. Sunt gata să fac tot ce-mi stă în puteri şi să mă folosesc de oricine pot pentru a-i feri de rele. Nu pot fi sigură că familia mea este în siguranţă decât după ce vom găsi smaraldele.

— Trebuie să vă duceţi la poliţie, încercă el să intervină.

— Ei fac ce pot. Nu-i de ajuns. Se întinse şi-l prinse de mână. Ei nu sunt implicaţi personal şi nu pot înţelege pe deplin despre ce este vorba. Tu poţi.

Convingerea şi logica ei încăpăţânată îi dădură o stare de neliniște.

— Mă supraestimaţi.

— Nu cred. Coco îl mai ţinu de mână o clipă, apoi îl strânse uşor o dată şi-i dădu drumul. Dar nu vreau să te sâcâi. Am venit doar ca să subliniez intenţiile Suzannei. Ea nu prea se pricepe să insiste când îşi doreşte ceva.

— Se descurcă destul de bine.

— E bine atunci, mă bucur să aud asta. Dar munceşte

mult, se apropie şi nunta lui Mandy, se întâmplă şi altele, aşa că ştiu că nu a avut timp să mai vorbească cu tine în ultimele zile. Crede-mă pe cuvânt, vieţile noastre s-au întors cu fundul în sus în ultimele câteva luni. Mai întâi nunta lui C.C., apoi renovarea, acum Amanda şi Sloan – iar Lilah a fixat deja data pentru nunta cu Max. Făcu o pauză şi se strădui să pară melancolică. Dacă i-aş găsi un bărbat bun şi Suzannei, atunci aş sta liniştită că toate fetele mele sunt bine.

Holt nu rată privirea speculativă pe care i-o aruncase.

— Sunt sigur că o să se ocupe personal şi de asta când o să considere că e pregătită.

— Nu prea cred, pentru că nu stă niciodată să se gândească la asta. Şi i se trage de la ce i-a făcut caricatura aia de bărbat. Se forţă să se abţină. Dacă începea să vorbească despre Baxter Dumont, cu greu s-ar mai fi putut opri. Nu ar fi fost discuţia cea mai potrivită acum. Oricum, ideea este că e prea ocupată cu afacerea şi cu copiii, aşa că aş vrea să mă ocup eu de partea asta în locul ei. Tu nu eşti însurat, nu?

Măcar nu pretindea că este subtilă, se gândi Holt, amuzat.

— Ba da. Am o soţie şi şase copii în Portland.

Coco tresări, apoi râse.

— Întrebarea mea a fost prea indiscretă, recunoscu ea. O să te las în pace, înainte de a te mai întreba şi altceva. Porni spre uşă, încântată că el era destul de manierat cât să o conducă şi să îi deschidă. Oh, apropo, nunta Amandei este sâmbătă la ora şase. Recepţia o ţinem în sala de bal de la Turnuri. Mi-ar face plăcere să vii.

Invitaţia neaşteptată îl făcu să ezite.

— Nu cred că am ce să caut acolo.

— Ba dimpotrivă, îl corectă ea. Familiile noastre au un trecut împreună, Holt. Ne-ar face o deosebită plăcere să vii şi tu. Se îndreptă spre maşină, apoi se întoarse spre el şi îi zâmbi din nou. Iar Suzanna nu are partener. Mare păcat.

*

Hoţul îşi spunea în multe feluri. Când sosise prima dată în Bar Harbor în căutarea smaraldelor, folosise numele de Livingston şi se dăduse drept un prosper om de afaceri britanic. Avusese doar un succes parţial, apoi revenise întruchipându-l pe Ellis Caufield, un excentric bogat. Din cauza ghinionului şi a neîndemânării partenerului lui, fusese nevoit să renunţe la acea identitate.

Partenerul lui era mort, dar asta nu îl deranja decât într-o foarte mică măsură. Hoţul se numea acum Robert Marshall şi începea să se ataşeze încetul cu încetul de noul lui alter ego.

Marshall era zvelt, bronzat şi avea un accent subtil de Boston. Părul brunet îi ajungea aproape de umeri şi era acompaniat de o mustaţă pe oală. Ochi căprui, graţie lentilelor de contact. Dinţii îi erau uşor ieşiţi în faţă. Aparatul dentar îl costase destul de mult, dar îi schimbase şi forma maxilarului.

Se simţea foarte confortabil în pielea lui Marshall şi era încântat că se angajase ca muncitor pe şantierul de renovare al Turnurilor. Îşi contrafăcuse referinţele, o infracţiune în plus la cazierul lui. Dar smaraldele meritau orice. Intenţiona să pună mâna pe ele, indiferent de costuri.

În ultimele câteva luni avansaseră de la statutul de o simplă afacere la obsesie. Nu doar le voia. Avea nevoie de ele. Descoperise că riscul de a lucra atât de aproape de familia Calhoun doar făcea jocul un pic mai palpitant. Ba chiar trecuse la mai puţin de un metru de Amanda, când aceasta venise în aripa vestică să vorbească cu Sloan O’Riley. Niciunul dintre ei, care îl cunoscuseră doar ca Livingston, nu îl băgase în seamă.

Îşi făcea treaba, căra echipamentul, curăţa molozul. Şi muncea fără să se plângă. Era prietenos cu ceilalţi muncitori, ba uneori chiar li se alătura ca să bea o bere împreună după ce terminau programul.

După aceea se întorcea la casa pe care o închiriase de cealaltă parte a golfului şi îşi vedea de plan.

Securitatea de la Turnuri nu ridica nicio problemă – şi

asta pentru că îi era foarte uşor să o dezactiveze din exterior. Pentru că lucra pentru Calhouni, putea sta tot timpul pe aproape, putea fi sigur că va auzi despre toate progresele pe care le făceau în ceea ce privea colierul. Şi dacă era atent şi acţiona cu grijă, putea face investigaţii în paralel. Hârtiile pe care le furase de la ei nu-i oferiseră niciun indiciu încă. Mai avea o speranţă în scrisoarea pe care o descoperise. Fusese scrisă pentru Bianca şi semnată de un anume „Christian”. O scrisoare de dragoste, căzu Marshall pe gânduri în timp ce aranja lemnul de construcţie. Era ceva ce merita o mai mare atenţie.

— Hei, Bob. Ai o clipă?

Marshall îşi ridică privirea şi îi zâmbi cordial şefului de echipă.

— Sigur, am câteva minute.

— Păi bine, au nevoie să mute nişte mese în sala de bal pentru nunta de mâine. Du-te cu Rick să le daţi o mână de ajutor.

— Sigur.

Marshall plecă imediat la treabă, suprimându-şi tremurai de încântare că în sfârşit putea colinda liber prin casă. Îşi primi instrucţiunile de la o Coco neatentă, apoi apucă de capătul mesei semicirculare grea pe care trebuia să o mute la etajul următor.

*

— Crezi că o să vină? o întrebă C.C. pe Suzanna, chiar după ce terminară de spălat oglinzile de pe pereţi.

— Mă îndoiesc.

C.C. îşi dădu pe spate părul negru tuns scurt în timp ce se aşezară una lângă cealaltă ca să verifice dacă rămăseseră dungi de şters.

— Nu văd de ce n-ar veni. Şi poate dacă tăbărâm toţi pe capul lui, o să cedeze şi o să ni se alăture.

— Nu cred că e genul care să se alăture grupurilor mari. Suzanna se uită în jur şi îi remarcă pe cei doi care se chinuiau cu masa. Oh, aşezaţi-o lângă peretele ăla.

Mulţumesc.

— Nicio problemă, zise Rick printre dinţii încleştaţi.

Marshall zâmbi doar, fără să spună nimic.

— Poate dacă vede fotografia Biancăi şi aude înregistrarea interviului pe care Max şi Lilah l-au realizat cu servitoarea care a lucrat atunci aici, o să ne ajute. E singurul supravieţuitor al familiei lui Christian.

— Hei! Rick trase o înjurătură înfundată când Marshall fu cât pe ce să scape masa din mâini.

— Nu cred că-i pasă de familie, insistă Suzanna. Asta-i una din trăsăturile lui Holt Bradford care nu s-au schimbat, e tot un singuratic.

Holt Bradford. Marshall reţinu numele după care traversă camera.

— Vă mai putem ajuta cu ceva, doamnelor?

Suzanna aruncă o privire peste umăr şi un zâmbet de complezenţă.

— Nu, nu acum. Mulţumesc mult.

Marshall rânji.

— Cu mare plăcere.

— Arată într-un mare fel, hmm? bombăni Rick în timp ce ieşeau înapoi afară.

— Oh, da. Dar Marshall se gândea la smaralde.

— Ştii, amice, tare mi-ar plăcea să…

Rick închise gura când alte două femei cu un băieţel apărură în capul scărilor. Zâmbi cu gura până la urechi spre ele. Lilah îi răspunse cu un surâs abia schiţat şi-şi văzu de drum.

— Omule, măi, omule, zise Rick cu mâna pe inimă. E plin de gagici pe-aici.

— Nu băga în seamă rânjetele pofticioase, zise calmă Lilah. Majoritatea nu muşcă.

Femeia slăbuţă cu păr blond caramel zâmbi cu jumătate de gură. Momentan, ocheadele celor doi tâmplări erau ultima ei grijă.

— Chiar nu vreau să încurc pe nimeni, începu ea cu un accent molcom sud-vestic. Ştiu ce zice Sloan, dar chiar cred că ar fi mai bine dacă eu şi Kevin am rămâne la un

hotel peste noapte.

— E sfârşit de sezon, nu găseşti nici cort să închiriezi. Şi vrem să staţi aici. Toţi vrem. Familia lui Sloan e şi familia noastră acum. Lilah zâmbi spre băiatul cu păr brunet care se uita cu gura căscată la absolut tot din jur. E nebunie mare aici, nu? Unchiul tău are grijă să nu ne pice ceva în cap.

Intră în sala de bal.

Suzanna era căţărată pe o scară şi lustruia geamurile, iar C.C. stătea pe podea şi freca toate petele. Lilah se aplecă spre băiat.

— Asta trebuia să fac şi eu, îi şopti ea. Dar am tras chiulul.

Asta îl făcu să râdă, iar râsul lui, la fel ca al lui Alex, o făcu pe Suzanna să-şi întoarcă privirea.

Îi aştepta. Sosirea lor era programată de câteva săptămâni. Dar faptul că îi vedea aici, că ştia cine erau, îi punea nervii pe jar.

Femeia nu era doar sora lui Sloan, iar băiatul nu era doar nepotul lui. Cu puţin timp înainte, Suzanna aflase că Megan O'Riley fusese iubita soţului ei, iar băiatul era al lui. Femeia care o fixa cu privirea acum ţinându-şi strâns băiatul de mână avea doar şaptesprezece ani când Baxter o păcălise să se culce cu el şi o sedusese cu jurăminte de iubire şi promisiuni de căsătorie. Iar în tot acel răstimp, planul lui fusese să se însoare cu Suzanna.

„Care dintre noi fusese cealaltă femeie?" se întrebase Suzanna.

Acum nu mai conta, se gândi ea, şi coborî de pe scară. Se răzgândi când văzu nervozitatea evidentă din privirea lui Megan O'Riley, tensiunea posturii ei şi curajul din bărbia semeţită.

Lilah le făcu cunoştinţă cu o asemenea dexteritate, încât un spectator din afară ar fi zis că era doar o scenă normală într-o sală de bal. Suzanna îi întinse mâna, dar Megan nu se gândea decât că se împopoţonase prea tare. Rămase băţoasă ca o caraghioasă în costumul frumos croit de culoarea bronzului, în timp ce Suzanna părea foarte

degajată şi normală în jeanşii ei decoloraţi.

Aceasta era femeia pe care o urâse ani la rând pentru că îi luase bărbatul pe care îl iubise şi îl furase pe tatăl copilului ei. Chiar şi după ce Sloan îi explicase că Suzanna nu avusese nicio vină, chiar dacă se lămurise că nu avea niciun rost să o urască, Megan tot nu se împăcase cu ideea.

— Îmi pare bine să te cunosc.

Suzanna îi luă mâna crispată cu mâinile ei.

— Mulţumesc. Pentru că se simţea penibil, Megan îşi retrase mâna. De abia aşteptăm nunta.

— Şi noi.

După ce trase o gură de aer să-şi revină, Suzanna îndrăzni să se uite spre Kevin, fratele vitreg al copiilor ei. Inima i se înmuie puţin. Era mai înalt decât fiul ei şi cu un an mai mare. Dar amândoi moşteniseră tenul oacheş al tatălui lor.

Fără să-şi dea seama ce face, Suzanna se întinse să-i dea la o parte şuviţa de păr care îi căzuse pe frunte, şi care semăna perfect cu a lui Alex.

Imediat, Megan îşi puse braţul pe umerii lui, într-un gest instinctiv de apărare. Suzanna îşi lăsă mâna să cadă pe lângă corp.

— Îmi pare bine să te cunosc, Kevin. Alex şi Jenny nici n-au prea dormit azi-noapte de bucurie că o să te cunoască astăzi.

Kevin îi zâmbi scurt, apoi îşi ridică privirea spre mama lui. Îi spusese că o să-şi întâlnească fratele şi sora vitregi şi nu era prea sigur dacă era sau nu un motiv de bucurie. Pentru mama lui nu prea era.

— Nu vrei să te duci să-i cauţi?

C.C. îşi puse o mână pe umărul Suzannei, strângând-o încet. Megan sesiză că Lilah îşi flancase deja sora pe partea cealaltă. Megan nu le condamna pentru că se uniseră în faţa unei intruse şi-şi înălţă bărbia ca să le-o dovedească.

— Ar fi mai bine dacă am…

Nu mai apucă să termine ce avea de spus. Alex şi Jenny dădură buzna în hol şi apoi în cameră, cu răsuflările tăiate şi îmbujoraţi.

— A ajuns? întrebă imediat Alex. Mătuşa Coco a zis că da şi am venit să-l vedem pe…

Tăcu brusc, ca să se poată concentra să se oprească din alunecat pe podeaua proaspăt lustruită.

Cei doi băieţi să studiară reciproc cu interes şi precauţie, mai ceva ca doi terieri. Alex nu era sigur dacă să fie încântat că noul lui frate era mai mare ca el, dar se hotărâse deja că era bine să mai aibă şi pe altcineva în afară de o soră.

— Eu sunt Alex şi asta e Jenny, zise Alex, fără să mai aştepte să le facă altcineva cunoştinţă. Ea n-are decât cinci ani.

— Cinci jumate, interveni Jenny şi se duse direct la Kevin. Şi dacă vreau, pot să te bat măr.

— Jenny, nu cred că o să fie nevoie, zise Suzanna pe un ton blând, dar sprâncenele ridicate spuneau totul.

— Da să ştii că aş putea, bombăni Jenny, încă măsurându-l din priviri. Dar mami a zis că trebuie să ne purtăm frumos pentru că suntem din aceeaşi familie.

— Cunoşti vreun indian? îl iscodi Alex.

— Aha. Kevin nu se mai agăţa cu disperare de mâna mamei lui. O grămadă.

— Vrei să vezi ce fort avem noi? îl întrebă Alex.

— Aha. Aruncă o privire rugătoare spre mama lui. Pot să mă duc?

— Păi, eu zic să…

— Îi duc eu cu Lilah afară.

C.C. O mai strânse o dată de umăr pe Suzanna.

— O să fie bine, o asigură Suzanna pe Megan, în timp ce surorile ei îi îmboldeau pe copii să se grăbească. Sloan a proiectat fortul, aşa că e solid. Îşi luă cârpa din nou şi-şi şterse mâinile. Kevin ştie?

— Da. Megan îşi muta încontinuu poşeta dintr-o mână în cealaltă. N-am vrut să-i cunoască pe copiii tăi fără să înţeleagă. Trase aer în piept şi se pregăti să se lanseze în discursul pe care şi-l pregătise. Doamnă Dumont…

— Suzanna. Îţi este greu.

— Nu cred că e uşor sau plăcut pentru niciuna dintre

noi. Nici nu aş fi venit, continuă ea, dacă nu ar fi fost atât de important pentru Sloan. Îmi iubesc fratele şi nu aş face nimic ca să-i stric nunta, dar trebuie să înţelegi că este o situaţie imposibilă.

— Înţeleg că pentru tine este o experienţă dureroasă, îmi pare rău. Îşi ridică mâinile, dar le lăsă să cadă la loc. Îmi doresc să fi aflat mai de mult despre tine şi despre Kevin. E puţin probabil că lucrurile ar fi decurs altfel pentru mine şi Bax, dar îmi doresc să fi ştiut. Se uită spre cârpa pe care o strângea prea tare în mâini, apoi o lăsă deoparte. Megan, îmi dau seama că atunci când tu îl năşteai pe Kevin, singură, eu eram în Europa în luna de miere cu tatăl lui Kevin. Ai dreptate să mă urăşti pentru asta.

Megan nu era în stare decât să o privească fix şi să-şi clatine capul.

— Nu eşti deloc aşa cum mi-am imaginat. Credeam că eşti glacială, distantă şi plină de resentimente.

— Ar fi greu să fiu supărată pe o fată de şaptesprezece ani care a fost trădată şi lăsată să-şi crească singură copilul. Eu nu aveam cu mult mai mult când m-am măritat cu Bax. Ştiu cât de fermecător poate fi, cât de convingător. Şi cât de crud.

— Am crezut că până la urmă vom trăi fericiţi, zise Megan cu un suspin. Ei, m-am maturizat repede şi am învăţat din mers. Răsuflă încă o dată adânc, studiind-o pe Suzanna. Te-am urât pentru tot ceea ce am crezut că-mi doresc. Chiar şi când am încetat să îl mai iubesc. Ura pentru tine m-a ajutat să trec peste asta. Şi mi-a fost groază de această întâlnire.

— Ăsta-i un alt lucru pe care îl avem în comun.

— Nu-mi vine să cred că stau aici şi vorbesc cu tine despre asta. Pentru a-şi calma nervii începu să se plimbe prin sala de bal. Mi-am imaginat scena asta de foarte multe ori acum câţiva ani. Cum o să te confrunt şi o să-mi cer drepturile. Râse încet. Chiar şi pentru astăzi îmi pregătisem un ditamai discursul. Ceva foarte sofisticat, foarte matur – poate puţin cam prea maliţios. Nu am vrut să cred că nu ai ştiut de Kevin, că şi tu ai fost o victimă. Pentru că mi-a fost

mult mai uşor să mă gândesc că eu am fost singura trădată. Apoi ai avut şi tu copii. Închise ochii. Tu cum te împaci cu durerea, Suzanna?

— O să-ţi spun cum când o să mă lămuresc şi eu. Schiţând un zâmbet, Megan se uită pe fereastră. Pe ei nu îi afectează. Uite.

Suzanna veni lângă ea. În curte îi vedea pe copiii ei şi pe fiul lui Megan căţărându-se pe fortul de placaj.

Holt se gândise îndelung ce să facă. Se gândise până când îşi scosese costumul din dulap şi era convins că nu se va duce. Ce naiba să caute el la o nuntă din înalta societate? Nu-i plăcea nici să socializeze, nici să poarte discuţii politicoase, nici să ciugulească din apetitive minuscule. Oricum, habar n-aveai niciodată din ce naiba erau făcute.

Nu-i plăcea nici să se strângă singur de gât cu o cravată sau să-şi calce cămaşa.

Aşa că de ce se ducea?

Îşi slăbi puţin nodul enervant al cravatei şi se încruntă la imaginea din oglinda prăfuită de deasupra biroului. Pentru că era idiot şi pentru că nu rezista în faţa unei invitaţii la castelul de pe stânci. Pentru că era şi mai idiot că voia să o revadă pe Suzanna.

Trecuse mai bine de o săptămână de când plantaseră tufa cu flori galbene. O săptămână de când o sărutase.

Şi o săptămână de când recunoscuse în sinea lui că acel sărut, deşi fierbinte, nu avea să fie suficient.

Voia să ajungă să o înţeleagă, şi cea mai bună cale era să o observe în mijlocul familiei pe care se părea că o iubeşte foarte mult. Nu era sigur dacă acum era prinţesa rece şi distantă din tinereţea lui, femeia cu sânge fierbinte pe care o ţinuse în braţe sau cea vulnerabilă ai cărei ochi îi tulburau visele.

Holt era genul de bărbat căruia îi plăcea să ştie cu exactitate cu ce avea de-a face, indiferent dacă era vorba de un suspect, de o motocicletă interesantă sau de o femeie. De îndată ce se lămurea ce-i cu Suzanna, putea să-şi reintre în ritmul normal.

Nu voia să admită că îl molipsise şi pe el cu credinţa ei profundă în legătura dintre bunicul lui şi ruda ei. Mai mult, n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului că vizita lui Coco McPike îl făcuse să se simtă vinovat şi responsabil.

Dar trebuia să-şi reamintească faptul că nu se ducea la nuntă să ajute pe nimeni. Nu-şi asuma nicio responsabilitate. Se ducea să-şi satisfacă lui un capriciu. De data asta nu se mai oprea la uşa bucătăriei.

Nu avea mult de mers, dar nu se grăbi şi trase de timp cât putu. De cum zări Turnurile, îl copleşiră amintiri de douăzeci de ani. Era, aşa cum fusese întotdeauna, un loc ireal, un labirint de contraste. Clădirea fusese construită pe stâncă, dar era flancată de turnuri romantice. Dintr-un anume unghi părea formidabilă, din altul graţioasă. Momentan, pe partea vestică erau schele, dar în loc să-i dea un aspect urâcios, părea pur şi simplu productivă.

Pajiştea în pantă era de un verde smarald, străjuită de copaci noduroşi şi semeţi, presărată cu flori fragile şi parfumate. Se strânseseră deja o mulţime de maşini, iar Holt se simţi ca un caraghios când înmână cheile vechiului Chevy valetului în uniformă.

Ceremonia avea loc pe terasă. Era pe cale să înceapă, aşa că Holt rămase în spatele mulţimii de oameni. Se auzea muzică de orgă, foarte solemnă. Făcu eforturi să nu-şi scoată cravata şi să nu-şi aprindă o ţigară. Se auziră câteva comentarii şoptite şi suspine când domnişoarele de onoare porniră pe traversa lungă şi albă întinsă de-a lungul peluzei.

Pe C.C. O recunoscu cu greu ca fiind zeiţa extraordinară îmbrăcată în rochia lungă roz pal. Mda, fetele Calhoun atrăseseră întotdeauna privirile, se gândi el, şi-şi mută privirea asupra femeii care păşea în spatele ei. Rochia ei avea culoarea spumei mării, dar abia o băgă în seamă. Chipul – chipul era cel din portretul din podul bunicului lui.

Holt scoase o şuierătură printre dinţi. Lilah Calhoun era bucăţică leită străbunica ei. Holt nu mai putea ignora legătura.

Îşi îndesă mâinile în buzunare, bombănindu-se că venise.

Apoi o văzu pe Suzanna.

Aceasta era prinţesa din imaginaţia lui din tinereţe. Părul bălai îi cădea în bucle mari pe umeri, peste care avea un voal diafan de un albastru neguros. Rochia în aceeaşi nuanţă plutea în jurul ei, poalele umflându-i-se în briză cu fiecare pas făcut. Avea flori în mâini; alte flori presărate în păr. Când trecu prin dreptul lui, când îi văzu ochii la fel de senini şi visători ca rochia, simţi o dorinţă atât de profundă, de intensă, încât de abia se abţinu să nu îi rostească numele.

Nu-şi aduse aminte nimic din ceremonia scurtă şi frumoasă, cu excepţia chipului ei, a expresiei când prima lacrimă i se prelinse pe obraz.

*

La fel se petrecuse şi în urmă cu foarte mulţi ani, când sala de bal fusese plină cu lumini, muzică şi flori, în privinţa mâncării, Coco se întrecuse pe sine. Invitaţii erau trataţi cu crochete de homar, friptură din pulpă de vacă, mousse de somon şi şampanie în frapiere.

Zeci de scaune fuseseră aranjate în colţuri şi de-a lungul pereţilor încărcaţi cu oglinzi, iar uşile terasei fuseseră larg deschise pentru a permite musafirilor să circule.

Holt rămase separat de ceilalţi, sorbi din vinul spumos rece şi îi observă în tăcere pe toţi.

Era prima vizită la Turnuri şi deja se prefigura un spectacol în toată regula, decise el. Din oglinzi se reflectau imaginile femeilor în rochii pastel care se ridicau, se aşezau sau erau invitate la dans. Aerul era încărcat de muzică şi parfum de gardenii.

Mireasa arăta senzaţional, înaltă şi maiestuoasă în dantelă albă, cu chip luminos în timp ce dansa cu bărbatul masiv şi bronzat care acum îi devenise soţ. Le stătea bine împreună, se gândi Holt cu mintea în altă parte. Aşa cum arătau toţi oamenii, îşi dădu el cu presupusul, când erau îndrăgostiţi. O văzu pe Coco dansând cu un bărbat înalt şi

frumos care părea că s-a născut în frac.

Apoi îşi mută privirea, aşa cum o făcuse deja de câteva ori, spre Suzanna. Acum stătea aplecată şi îi spunea ceva unui băieţel cu păr brunet. Fiul ei să fie oare? se întrebă Holt. Era evident că puştiul mai avea puţin şi se răzvrătea. Se foia de pe un picior pe celălalt şi se trăgea de papion. Holt îl înţelegea perfect. Nimic nu putea fi mai rău pentru un copil într-o seară de vară decât să fie încorsetat într-un frac în miniatură şi obligat să stea laolaltă cu adulţii. Suzanna îi şopti ceva la ureche, apoi îl trase uşor de ea. Expresia rebelă de pe chipul lui se transformă într-un rânjet.

— Văd că tot prin colţuri îţi place să stai.

Holt se întoarse şi fu încă o dată izbit de asemănarea lui Lilah Calhoun cu femeia pictată de bunicul lui.

— De aici se vede mai bine spectacolul.

— Merită să plăteşti biletul. Max. Lilah îşi puse o mână pe braţul bărbatului înalt şi deşirat de lângă ea. El este Holt Bradford, de care am fost îndrăgostită nebuneşte cam douăzeci şi patru de ore acum cincisprezece ani.

Holt făcu ochii mari.

— Nu mi-ai spus niciodată nimic.

— Păi sigur că nu. După o zi m-am hotărât că nu vreau să mă îndrăgostesc de un tip posac şi periculos. El este Max Quatermain, bărbatul pe care o să-l iubesc tot restul vieţii.

— Felicitări. Holt strânse mâna întinsă de Max. O strângere fermă, constată Holt în gând, privire de om sigur şi un zâmbet uşor jenat. Eşti profesor parcă, nu?

— Am fost. Iar tu eşti nepotul lui Christian Bradford.

— Da, recunoscu Holt şi vocea i se răci.

— Nu-ţi face griji, nu o să tăbărâm pe tine atâta vreme cât eşti invitat. În timp ce îl studia, Lilah îşi trecu degetul pe buza paharului. Asta o să facem mai târziu. O să-l rog pe Max să-ţi arate cicatricea pe care a căpătat-o în timp ce am apelat la un mic truc de publicitate.

— Lilah.

Vocea lui Max fu blândă, dar şi subtil poruncitoare.

Lilah ridică din umeri şi mai luă o gură de şampanie.

— Pe C.C. o mai ţii minte.

Făcu semn spre sora ei, care tocmai li se alătură.

— Ţin minte o puştoaică lălâie cu ulei de motor pe faţă. Se relaxase suficient de mult încât să fie în stare să zâmbească. Arăţi bine.

— Mulţumesc. Soţul meu, Trent. Holt Bradford.

Era partenerul de dans al lui Coco, remarcă Holt, măsurându-se din priviri în timp ce erau prezentaţi oficial unul altuia.

— Şi mirele şi mireasa, anunţă Lilah, ridicând paharul în cinstea cuplului, după care sorbi din nou.

— Bună, Holt. Deşi radia de fericire, ochii Amandei erau limpezi şi atenţi. Mă bucur că ai putut veni.

În timp ce îi făcea cunoştinţă cu Sloan, Holt realiză că încetul cu încetul fusese împresurat. Nu îl forţau în niciun fel. Nu, nimeni nu pomenise nimic de smaralde. Dar îşi uniseră forţele, constată el, într-un zid solid de determinare care era de admirat, chiar dacă îi displăcea.

— Ce-i aici, o întrunire de familie? îi certă Suzanna. Ar trebui să vă amestecaţi printre invitaţi, nu să vă îngrămădiţi într-un colţ. Oh, Holt. Zâmbetul îi tremură puţin. Nu ştiam că eşti aici.

— Mătuşa ta m-a invitat.

— Da, ştiu, dar… Se opri din vorbă şi-şi repuse zâmbetul de gazdă pe buze. Mă bucur că ai putut da curs invitaţiei.

„Pe naiba”, se gândi el şi-şi ridică paharul.

— Până acum a fost… interesant.

La un semnal nerostit, familia ei se evaporă brusc, lăsându-i singuri în colţ după un ghiveci cu gardenii.

— Sper că nu te-au făcut să te simţi ciudat.

— Mă descurc.

— Se prea poate, dar n-aş vrea să fii sâcâit la nunta surorii mele.

— Dar nu, dacă aş fi sâcâit în altă parte.

Nu mai apucă să-i dea replica, pentru că nişte mânuţe nerăbdătoare se agăţară de fusta ei.

— Mama, când mâncăm tort?

— Când Amanda şi Sloan sunt gata să-l taie.

Îi puse un deget pe nas lui Alex.

— Dar ne e foame.

— Atunci duceţi-vă la bufet şi băgaţi la burtică.

Pufni în râs, dar nu se lăsă.

— Dar tort…

— Mai târziu. Alex, dânsul este domnul Bradford.

Nefiind prea interesat să cunoască încă un alt adult care să-l mângâie pe cap şi să-i spună ce băiat mare e, Alex se îmbufnă spre Holt. Când văzu că i se scutură mâna foarte bărbăteşte, se fuduli puţin.

— Tu eşti poliţistul?

— Am fost.

— Ai fost vreodată împuşcat în cap?

Holt îşi înăbuşi un chicot de râs.

— Nu, scuze. Nu se ştie din ce motiv, dar simţi că ast îi ştirbise din prestanţă. Dar am încasat un glonţ! picior.

— Da? Alex se lumină tot. A curs mult, mult sânge?

De data asta rânji cu gura până la urechi.

— Tone.

— Ce tare! Ai împuşcat mulţi răufăcători?

— Câteva zeci.

— Ce bine! Stai puţin.

O şterse rapid de acolo.

— Îmi cer scuze, începu Suzanna. Este în perioada în care nu-l interesează decât crime şi mutilări.

— Îmi pare rău că n-am fost împuşcat în cap.

Suzanna râse.

— Oh, nu face nimic, te-ai revanşat pentru asta când i-ai spus că ai împuşcat o grămadă de infractori.

Se întrebă în sinea ei dacă chiar spusese adevărul.

— Suzanna, vrei să…

— Hei. Alex alunecă şi se opri în dreptul lor, cu doi copii după el. Le-am spus şi lor că ai fost împuşcat în picior.

— Te-a durut? se interesă Jenny.

— Cam da.

— I-au curs tone de sânge, le spuse Alex, încântat

peste măsură. Ea este Jenny, e sora mea. Iar el e fratele meu, Kevin.

Suzannei îl veni să-l pupe. Voia să-l ia pe Alex în braţe şi să-l smotocească bine cu sărutări pentru că acceptase cu o aşa mare uşurinţă ceva ce adulţii complicaseră foarte tare. Se mulţumi să îl mângâie pe păr.

Cei trei pici îl bombardară cu întrebări pe Holt până când Suzanna puse capăt tirului.

— Cred că este suficient pentru moment.

— Dar, mama…

— Dar, Alex, îl imită ea. Nu vreţi să vă duceţi să beţi nişte punci?

Li se păru o idee foarte bună, aşa că o şterseră de acolo.

— Ce gaşcă, murmură Holt, apoi îşi întoarse privirea spre Suzanna. Credeam că ai doar doi copii.

— Aşa e.

— Am impresia că am numărat trei.

— Kevin este fiul fostului meu soţ, zise ea cu răceală. Iar acum te rog să mă scuzi.

Îi puse mâna pe braţ. Încă un secret, se gândi el, decizându-se să-l descâlcească şi pe acesta. Dar nu acum. Acum avea de gând să facă ceea ce-şi dorise să facă încă de când o văzuse păşind pe traversa albă de satin în rochia ei albastră vaporoasă.

— Vrei să dansezi?

capitolul 5

Nu se putea relaxa în braţele lui. Îşi spusese că se purta ca o caraghioasă, că dansul era doar un gest social obişnuit. Dar trupul lui era atât de aproape, de ferm, palma cu care o ţinea, atât de posesivă. Îi reamintea foarte clar de momentul în care o trăsese lângă el, iar sărutul lui o făcuse să simtă că zboară.

— E o casă nemaipomenită, zise el, şi se bucură în

tainã de senzaţia plăcutã a părului ei pe obrazul lui. Întotdeauna am vrut sã aflu cum aratã în interior.

— O sã ţi-o arăt pe toatã pe îndelete la un moment dat.

Îi simţea inima bătând lângă inima lui. Făcu încă un experiment şi îşi plimbă palma de-a lungul şirei spinării ei. Ritmul se accelerã.

— Mă mir că nu te-ai întors să mă mai sâcâi.

În ochii ei apăru o licărire de enervare şi-şi trase capul pe spate.

— Nici nu mi-a trecut prin cap să te sâcâi.

— Bine. Îşi frecă în treacăt degetul mare peste articulaţiile degetelor ei şi o simţi înfiorată. Dar o să mai treci pe la mine.

— Doar pentru că i-am promis mătuşii Coco.

— Nu. Intensifică presiunea pe spatele ei ca să o aducă cu un centimetru mai aproape. Nu doar de asta. Te întrebi cum ar fi, la fel cum m-am întrebat şi eu jumătate de viaţă.

O cuprinse o uşoară panică ce urmă traiectoria degetelor lui pe coloana ei vertebrală.

— Nu-i momentul potrivit.

— Îmi aleg singur momentul. Buzele lui trecură la doar câţiva centimetri de ea. Îi zări ochii întunecându-i-se şi înceţoşându-i-se. Te doresc, Suzanna.

Inima îi sări şi îi zvâcni direct în gât, iar vocea îi răsună răguşită şi nesigură:

— Ar trebui să mă simt flatată?

— Nu. Înţelept ar fi să-ţi fie teamă. Nu o să-ţi fac viaţa uşoară.

— Eu sunt, zise ea, mult mai stăpână pe sine, neinteresantă.

Buzele lui se arcuiră.

— Te-aş putea săruta chiar acum ca să-ţi dovedesc că te înşeli.

— Nu accept să facem o scenă la nunta surorii mele.

— Bine, atunci vino acasă la mine mâine-dimineaţă.

— Nu.

— Bine atunci.

Îşi aplecă uşor capul. Ea se întoarse, iar buzele lui îi atinseră tâmpla, după care o muşcă uşor de ureche.

— Încetează! Copiii mei…

— Nu cred că ar fi şocaţi să vadă un bărbat că o sărută pe mama lor. Dar se opri, pentru că simţea că îl lasă genunchii. Mâine-dimineaţă, Suzanna. Vreau să-ţi arăt ceva. Ceva ce a aparţinut bunicului meu.

Îşi ridică iar privirea, străduindu-se să-şi calmeze pulsul.

— Dacă este vreun joc de-al tău, nu mă interesează să-l joc.

— Nu-i niciun joc. Te doresc, iar de data asta o să te am. Dar am şi ceva care a aparţinut bunicului meu şi ai dreptul să-l vezi. Asta dacă nu ţi-e teamă să rămâi singură cu mine.

Spatele îi deveni rigid.

— O să vin.

*

A doua zi de dimineaţă, Suzanna se afla pe terasă împreună cu Megan. Îşi urmăreau copiii cum aleargă împreună pe pajişte după Fred.

— Aş vrea să mai stai.

Pe jumătate râzând, Megan scutură din cap.

— Şi eu sunt surprinsă să spun că aş vrea să mai pot sta. Mâine însă trebuie să mă duc la serviciu.

— Eşti bine-venită oricând cu Kevin. Vreau să ştii acest lucru.

— Ştiu. Megan îşi mută privirea să se uite în ochii Suzannei. În ei vedea o tristeţe pe care o înţelegea, deşi arareori îşi permitea să o simtă. Dacă te decizi să iei copiii să vizitaţi Oklahoma, puteţi sta acasă la noi. Nu vreau să pierdem legătura. Kevin trebuie să ştie că face parte din această familie.

— Nu o s-o pierdem. Se aplecă să culeagă o petală de trandafir care căzuse dintr-un buchet şi aterizase pe terasă.

A fost o nuntă frumoasă. Sloan şi Mandy vor fi fericiţi împreună – şi vom avea în comun nişte nepoţi şi nepoate.

— Dumnezeule, ce ciudată e lumea asta. Megan o luă de mână pe Suzanna. Aş vrea să cred că putem fi prietene, şi nu doar de dragul copiilor sau pentru Sloan şi Amanda.

Suzanna zâmbi.

— Cred că suntem deja.

— Suzanna! o strigă Coco din uşa bucătăriei. Te caută cineva la telefon. Îşi muşca buza când Suzanna ajunse lângă ea. Baxter e.

— Oh.

Suzanna simţi că toată bucuria dimineţii se evaporă subit.

— Răspund din cealaltă cameră.

Încercă să-şi facă curaj în timp ce mergea pe coridor. Nu-i mai putea face rău, asta nu putea uita. Nici fizic, nici emoţional. Se strecură în bibliotecă, trase cu nesaţ o gură de aer şi ridică receptorul.

— Bună, Bax.

— Cred că ţi s-a părut o idee isteaţă să mă laşi să aştept la telefon.

Din nou acelaşi ton, se gândi ea, tăios şi critic care obişnuise să-i dea fiori. De data asta doar oftă.

— Îmi pare rău. Eram afară.

— Săpai prin grădină, bănuiesc. Încă mai speri că o să-ţi câştigi traiul din tăiatul tufelor de trandafiri?

— Sunt sigură că nu m-ai sunat ca să mă întrebi de soarta afacerii mele.

— Afacerea ta, după cum o numeşti tu, nu mă face decât să mă simt jenat. Faptul că fosta mea soţie vinde flori la colţ de stradă…

— Îţi pătează imaginea, ştiu. Îşi trecu o mână prin păr. Vrei să începem iar discuţia asta sau ce?

— Nu-i tace meliţa scorpiei, îl auzi ea şoptind cuiva şi apoi râzând. Nu, nu te-am sunat să-ţi aduc aminte că te faci de râs. Vreau copiii.

Îi îngheţă sângele în vene.

— Poftim?

Şoapta tremurată îi făcu o plăcere imensă lui.

— Eu zic că în hârtiile de custodie scrie foarte clar că am dreptul să-i iau două săptămâni pe timpul verii. Vin vineri să-i iau.

— Să-i… dar tu nu i-ai…

— Nu te bâlbâi, Suzanna. Asta e una dintre trăsăturile tale cele mai enervante. Dacă n-ai înţeles ce-am spus, îţi repet. Vreau să-mi exercit drepturile părinteşti. Vin să iau copiii vineri, la ora prânzului.

— Nu i-ai văzut de aproape un an. Nu poţi să vii pur şi simplu să-i iei şi să…

— Ba uite că pot. Dacă nu catadicseşti să respecţi înţelegerea oficială, o să te târăsc iar la tribunal. Nu e nici legal, nici înţelept din partea ta, să ţii copiii departe de mine.

— Nu am încercat niciodată să-i ţin departe de tine. Pe tine nu te-a interesat de soarta lor.

— N-am de gând să-mi pliez programul numai ca să-ţi convină ţie. Eu şi Yvette ne ducem în insula Martha’s Vineyard pentru două săptămâni şi am decis să iau copiii. A venit vremea să mai vadă şi altceva din lumea asta în afară de colţişorul în care îi ascunzi tu.

Mâinile îi tremurau. Strânse receptorul.

— Lui Alex nu i-ai trimis nici măcar o felicitare de ziua lui.

— Nu cred că scrie nimic în acord de felicitări, zise el sec. În schimb, e foarte precis în ceea ce priveşte drepturile de vizită. N-ai decât să te consulţi cu avocatul, Suzanna.

— Şi dacă nu vor să vină?

— Nu e alegerea lor – şi nici a ta.

Ci a lui, se gândi el, adică exact aşa cum îi convenea.

— Şi să nu încerci să-i asmuţi împotriva mea.

— Nu-i nevoie, murmură ea.

— Tu ai grijă să aibă bagajul făcut şi să fie gata. Oh, şi Suzanna, am citit o grămadă de chestii despre familia ta în ultimul timp. Nu ţi se pare ciudat că în acordul nostru de divorţ nu e menţionat niciun colier de smaralde?

— Nu ştiam că există.

— Mă întreb dacă tribunalul va crede aşa ceva.

Simţi că o podidesc lacrimi de frustrare şi furie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu ţi-e de-ajuns ce-ai luat deja?

— Niciodată nu-i de ajuns, Suzanna, dacă e să te gândeşti cât de mult m-ai dezamăgit. Vineri, spuse el. La prânz.

Şi închise.

Tremura. Se prelinse încet într-un scaun, dar nu se putea opri din tremurat. Se simţea ca şi cum s-ar fi trezit brusc în urmă cu cinci ani, când fusese îngrozitor de neajutorată. Nu îl putea opri. Citise cuvânt cu cuvânt hotărârea de divorţ înainte de a o semna, şi el avea acest drept. Oh, din punct de vedere tehnic, ar fi putut cere o înştiinţare prealabilă, dar asta n-ar fi făcut decât să amâne inevitabilul. Dacă Bax se hotărâse, ea nu avea ce face. Cu cât se lupta mai mult, cu cât se certa mai mult, cu atât mai rău ar fi răsucit el cuţitul în rană.

Iar copiilor le-ar fi fost cu atât mai greu.

Copilaşii ei. Începu să se balanseze înainte şi înapoi şi-şi acoperi faţa cu palmele. Era vorba doar de o perioadă scurtă – îi putea supravieţui. Dar cum s-ar fi simţit ei când ea avea să îi abandoneze lui, fără a-i întreba şi pe ei?

Trebuia să facă în aşa fel încât să pară că pleacă într-o aventură. Dacă găsea tonul potrivit, cuvintele potrivite, îi putea convinge că asta voiau să facă. Îşi strânse buzele şi se ridică. Dar nu acum. Dacă vorbea acum cu ei.

Nu i-ar fi putut convinge de nimic altceva decât că în sufletul ei se dădea o mare bătălie.

— Locul ăsta blestemat zici că e gara centrală.

Bocănitul cunoscut al bastonului o făcu pe Suzanna să se prelingă din nou în scaun.

— Oamenii vin şi pleacă, telefonul sună. Zici că nu s-a mai căsătorit nimeni niciodată până acum.

Mătuşa de-a doua, Colleen, cu părul ei alb magnific pieptănat pe spate şi cu diamante sclipind în urechi, se opri în prag.

— Să ştii că micii tăi monştri au murdărit scara cu

noroi.

— Îmi pare rău.

Colleen pufni. Îi făcea plăcere să se plângă de copii, pentru că se ataşase mult de ei.

— Nişte golani. Singura zi binecuvântată din săptămână când nimeni nu dă cu ciocanul sau taie ceva cu fierăstrăul, dar în schimb o hoardă de copii aleargă ţipând prin toată casa. De ce naiba nu sunt la şcoală?

— Pentru că este iulie, mătuşă Colleen.

— Nu înţeleg care e problema. Încruntătura i se adânci şi mai tare când o studie pe Suzanna. Ce-ai păţit, fato?

— Nimic. Sunt doar puţin obosită.

— Obosită pe naiba. Recunoştea acea privire. O mai văzuse şi altă dată – epuizarea dată de disperare şi neajutorare – în ochii mamei ei. Cine era la telefon?

Suzanna ridică bărbia spre ea.

— Mătuşă Colleen, asta nu te priveşte pe dumneata.

— Ei bine, nu trebuie să faci pe grozava cu mine.

Îi făcea plăcere asta. Prefera ca nepoata ei să îi răspundă cu aceeaşi monedă decât să se dea bătută. Şi oricum, avea să o bată la cap pe Coco până afla oricum tot ce se petrecea pe aici.

— Am o întâlnire, zise Suzanna pe cel mai calm ton cu putinţă. Eşti amabilă să-i spui mătuşii Coco că am plecat?

— Aşa deci, acum sunt mesagerul tău. O să-i spun, o să-i spun, bombăni Colleen, fluturând bastonul. Oricum e vremea să-mi aducă ceaiul.

— Mulţumesc. Nu stau mult.

— Du-te şi limpezeşte-ţi mintea, zise Colleen în timp ce Suzanna se pregătea să o ia din loc. Un Calhoun poate rezista la orice.

Suzanna suspină şi o sărută pe Colleen pe obrazul fragil.

— Sper să ai dreptate.

Nu mai stătu pe gânduri. Ieşi din casă şi se urcă în camioneta ei, spunându-şi că va rezolva orice trebuia rezolvat – dar mai întâi trebuia să se calmeze.

Devenise foarte pricepută în controlarea şi mascarea emoţiilor. Nicio femeie nu putea sta în sala de tribunal ştiind că în joc era viitorul copiilor ei fără să fi învăţat să se controleze. Era probabil să se simtă panicată, furioasă sau nenorocită şi în acelaşi timp să funcţioneze normal, în momentul în care era sigură că putea stăpâni situaţia, avea să vorbească cu copiii.

Trebuia să se ducă la întâlnirea stabilită. Indiferent de ce urma Holt să îi arate, avea să îi distragă suficient atenţia cât să o ajute să-şi recapete stăpânirea de sine până îşi calma emoţiile.

Credea că se calmase deja când parcă în dreptul casei lui. Se dădu jos din maşină şi-şi trecu o mână prin părul ciufulit de vânt. Îşi dădu seama că strângea cheile prea tare în palmă şi-şi relaxă încet degetele. Băgă cheile în buzunar şi ciocăni la uşă.

Câinele începu imediat zarva. Holt o ţinea cu o mână de zgardă pe Sadie când deschise uşa.

— Ai venit. Credeam că va trebui să vin eu după tine.

— Ţi-am spus că vin. Intră în casă. Ce voiai să-mi arăţi?

Când fu sigur că Sadie se va mulţumi doar să adulmece şi să scâncească să fie băgată în seamă, Holt îi dădu drumul.

— Mătuşa ta s-a arătat mai interesată decât ţine de căsuţă.

— Sunt puţin contra-cronometru. Mângâie în treacăt câinele, apoi îşi îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor ei largi de bumbac. E foarte frumoasă. Se uită în jur, dar fără să remarce ceva în mod deosebit. Sunt sigură că te simţi bine aici.

— Mă descurc, zise el încet, studiindu-i cu mare atenţie chipul.

Obrajii îi erau goliţi de orice culoare. Ochii îi erau prea întunecaţi. Ar fi vrut să-i atragă atenţia asupra lui, poate prea insistent chiar, dar nu voise să o îmbolnăvească de frică la gândul că trebuia să-l revadă.

— Suzanna, poţi să te relaxezi. Vocea îi răsunase

concisă şi autoritară. Nu o să sar pe tine.

Nervii i se încordară până când simţi că ajunseră la limită.

— Nu vrei să terminăm odată cu asta?

— Da, putem să terminăm cu asta, de îndată ce nu mai stai aici de parcă o să te leg cu lanţul şi-o să te iau la bătaie. N-am făcut nimic – încă – ca să te uiţi la mine în felul ăsta.

Nu mă uit în niciun fel la tine.

Ba pe naiba nu te uiţi. Fir-ar să fie, îţi tremură mâinile. Furios, i le luă cu o mişcare smucită. Încetează, îi ordonă el. Nu-ţi fac nimic.

N-are nicio legătură cu tine. Îşi trase mâinile, enervată la culme că nu le putea opri din tremurat. De ce crezi că dacă simt ceva sau arăt într-un anume fel are legătură cu tine? Am şi eu viaţa mea, sentimentele mele. Nu sunt vreo femeie slabă şi îngrozită care se pierde toată pentru că un bărbat a ridicat vocea la mine. Chiar crezi că mi-e frică de tine? Chiar crezi că ai mai putea să mă răneşti după ce…

Tăcu brusc, îngrozită. Ţipase la el, iar lacrimi furioase îi ardeau ochii. Stomacul i se strânsese atât de tare, încât abia mai putea respira. Sadie se băgase într-un colţ şi tremura acolo. Holt rămase la un metru distanţă privind-o ţintă cu o expresie întrebătoare.

— Trebuie să plec, mai îngăimă ea şi ţâşni spre uşă. Palma lui izbi lemnul şi ţinu uşa închisă. Lasă-mă să plec. Vocea i se sparse şi-şi muşcă buza. Trase cu forţă de uşă, apoi se răsuci în viteză spre el, cu ochii scăpărând scântei. Am zis să-mi dai drumul.

— Hai, zise el pe un ton surprinzător de calm, trage-mi una. Dar nu pleci nicăieri în halul ăsta de agitată.

— E doar treaba mea dacă sunt agitată. Ţi-am spus deja, nu are nicio legătură cu tine.

— Bine, deci nu o să mă loveşti. Hai să încercăm să depresurizăm o altă supapă.

Nu era un sărut menit să aline sau să liniştească. Nici nu făcu aşa ceva. Era o emoţie sălbatică şi turbulentă care se potrivea perfect sentimentelor ei.

Mâinile ei rămăseseră blocate între ei cu pumnii strânşi. Trupul îi tremura; pielea îi era încinsă. La prima tresărire drept răspuns, el se afundă în sărutul aspru şi disperat până când fu sigur că singurul lucru la care se mai gândea era el.

Apoi îşi acordă o clipă mai lungă pentru a-şi satisface şi lui o plăcere. Ea era ca un vulcan gata să erupă, ca o furtună gata să izbucnească. Pasiunea ei controlată îl lovea cu o forţă mult mai uimitoare decât ar fi făcut-o pumnul ei. Avea de gând să fie prin preajmă în momentul exploziei, dar mai putea aştepta.

Când îi dădu drumul, ea se rezemă de uşă cu ochii închişi şi respiraţia întretăiată. Se uită la ea şi îşi dădu seama că nu mai văzuse pe nimeni care să se străduiască atât de tare să-şi recapete controlul.

— Stai jos.

Ea scutură din cap că nu.

— Bine atunci, stai în picioare. Dădu din umeri că îi era indiferent şi se duse să-şi aprindă o ţigară. Oricum, o să-mi spui de ce te-ai aprins atât de tare.

— Nu vreau să vorbesc cu tine.

Holt se aşeză pe braţul unui fotoliu şi suflă un rotocol de fum.

— Sunt mulţi cei care nu au vrut să stea de vorbă cu mine. Dar de obicei am reuşit să aflu tot ce-am vrut să ştiu.

Ea deschise ochii. Erau uscaţi acum, ceea ce îl linişti într-o mare măsură.

— Ce e ăsta, interogatoriu?

Mai ridică o dată din umeri şi-şi duse ţigara la buze. Nu-i era de niciun ajutor dacă se dădea bătut şi începea să-i vorbească mieros. Nici nu era sigur că ar fi putut să-i vorbească aşa.

— Ar putea fi.

Se gândi să deschidă uşa şi să plece. Dar ar fi oprit-o oricum. Învăţase pe pielea ei că erau anumite bătălii pe care o femeie nu le putea câştiga.

— Nu merită, zise ea obosită. N-ar fi trebuit să vin aici când sunt supărată, dar am crezut că pot ţine în mine.

— De ce te-ai supărat?

— Nu-i ceva important.

— Dacă nu-i important, înseamnă că poţi să-mi spui şi mie.

— M-a sunat Bax. Fostul meu soţ.

Ca să se mai liniştească, începu să se plimbe prin cameră.

Holt studie vârful ţigării, gândindu-se că ar fi fost deplasat să îşi manifeste gelozia.

— Se pare că încă are puterea de a te răvăşi.

— Un telefon. Un amărât de telefon, şi acum sunt iar la mâna lui. Holt nu se aşteptase la o asemenea amărăciune în vocea ei. Nu spuse nimic.

— Nu pot face nimic. Nimic. O să ia copiii două săptămâni. Nu îl pot opri.

Bărbatul pufni nervos.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de asta toată isteria? Deci copiii o să plece cu tăticul lor două săptămâni.

Dezgustat, stinse ţigara cu piciorul. Şi el care îşi făcuse griji pentru ea.

— Nu are rost să faci pe soţia victimă, drăguţă. Este dreptul lui.

— Oh, da, e dreptul lui. Vocea îi tremură cu o emoţie atât de profundă, încât Holt îşi înălţă iar capul. Pentru că aşa scrie pe un petic de hârtie. Şi pentru că a fost şi el de faţă când au fost concepuţi, drept pentru care se cheamă că e tatăl lor. Sigur, asta nu înseamnă că trebuie să îi iubească, să îşi facă griji pentru ei sau să se chinuie să îi crească fără să încerce să se răzbune de fiecare dată. Nu înseamnă că trebuie să-şi aducă aminte de ei de Crăciun sau de zilele lor de naştere. Exact aşa mi-a spus Bax la telefon. Nu scrie nimic în documentul de custodie care să-l oblige să trimită o felicitare de ziua lor. Dar în schimb mă obligă pe mine să-i las copiii ori de câte ori are el chef.

Simţea că o podideşte iar plânsul, dar se abţinu. Nu făcea decât să se umilească dacă plângea în faţa unui bărbat.

— Chiar crezi că e vorba de mine aici? Mie nu mai are

ce să-mi facă. Dar copiii mei nu merită să fie folosiţi ca să se răzbune pe mine pentru că nu am fost în stare să mă ridic la nivelul aşteptat de el.

Holt simţi ceva fierbinte şi letal că i se răspândeşte prin măruntaie.

— Văd că te-a prelucrat bine de tot, nu?

— Nu-i vorba despre asta. Este vorba despre Alex şi Jenny. Eu sunt cea care trebuie să-i convingă că tatăl lor, cel care nu s-a deranjat să se întrebe de soarta lor de câteva luni, care de abia îi suporta când trăiam sub acelaşi acoperiş, o să-i ia într-o vacanţă minunată de două săptămâni. Oboseala o cuprinse brusc şi-şi trecu mâinile prin păr. Dar nu de asta am venit aici.

— Ba da.

Mai calm, Holt îşi aprinse o altă ţigară.

Dacă nu-şi găsea ceva de făcut care să-i ţină mâinile ocupate, avea să o atingă iar şi nu era sigur că vreunul dintre ei ar fi suportat.

— Eu nu fac parte din familia ta, deci sunt în siguranţă. Poţi să-ţi verşi toţi nervii pe mine şi să fii sigură că la noapte o să dorm la fel de liniştit.

Ea schiţă un zâmbet.

— Poate ai dreptate. Scuze.

— Nu ţi-am cerut scuze. Copiii ce părere au despre el?

— E un străin pentru ei.

— Atunci probabil că nici nu se aşteaptă la cine ştie ce din partea lui. Eu zic că lor o să li se pară doar o aventură – şi o să vadă că-l laşi să te calce pe bătături. Dacă într-adevăr se foloseşte de ei ca să îţi facă ţie rău, atunci a reuşit din plin.

— La concluziile astea am ajuns şi eu. Am vrut să-mi eliberez frustrarea. Încercă din nou să zâmbească. De obicei mai plantez nişte buruieni.

— Cred că te ajută mai bine să mă săruţi pe mine.

— A fost altceva.

Holt îşi scutură ţigara şi se ridică. La naiba cu ce puteau sau nu să facă acum.

— Asta e cea mai bună descriere pe care mi-o poţi

oferi?

— De departe cea mai bună, Holt, începu ea când el îşi strecură braţele în jurul ei.

— Serios?

O muşcă încet de bărbie, apoi de buze.

— Nu vreau să fiu ţinută în braţe.

Dar voia, şi încă foarte mult.

— Mare păcat.

O strânse şi mai tare şi o trase mai aproape.

— Mi-ai zis să vin aici ca să-mi… Scoase un sunet mirat când el o muşcă de lobul urechii. Ca să-mi arăţi ceva ce a aparţinut bunicului tău.

— Aşa este. Pielea ei mirosea a aer adus de pe stânci – şi a mare, flori sălbatice şi soare torid de vară. Şi te-am chemat şi ca să-mi pun iar mâinile pe tine. Le facem pe rând pe toate.

— Nu vreau să mă implic într-o relaţie.

Dar chiar după ce termină de zis, gura ei porni în căutarea gurii lui.

— Nici eu.

Îşi schimbă poziţia ca să îi sugă mai bine buza de jos.

— Este doar – oh – o reacţie chimică.

Îşi încâlci degetele în părul lui.

— Să ştii că da.

Palmele lui aspre se strecurară să exploreze pe sub bluza ei.

— Nu are unde duce.

— Deja ne-a dus.

Şi aici avea dreptate. Pentru o secundă se lăsă purtată de sărut, de pasiunea momentului. Avea nevoie de ceva, de cineva. Dacă nu putea avea parte de alinare sau compasiune, atunci se mulţumea şi cu dorinţa fizică. Dar cu cât primea mai mult, cu atât trupul ei tindea mai mult la ceva ce nu putea obţine. La ceva ce nu-şi permitea să spere şi nici nu mai voia să aibă nevoie.

— E prea repede, zise ea cu respiraţia întretăiată şi se trase să scape de el. Îmi pare rău, îmi dau seama că-ţi trimit tot felul de semnale amestecate.

Bărbatul o privea în ochi, doar în ochi, iar trupul îi zvâcnea.

— Cred că le pot desluşi.

— Nu vreau să încep ceva ce nu pot duce la bun sfârşit, îşi umezi buzele, calde încă sub atingerea lui. Şi am prea multe responsabilităţi, prea multe pe cap în momentul ăsta ca să-mi stea mintea măcar la o...

— Aventură? îi termină el fraza. Va trebui să te gândeşti serios la asta. Fără să-şi dezlipească privirea de la ochii ei, o luă de mână. Uite, acordă-ţi câteva zile. Pot să am răbdare dacă ştiu că voi obţine ce-mi doresc. Iar eu te doresc pe tine.

Suzanna simţi fiori pe şira spinării.

— Doar pentru că te consider atrăgător din punct de vedere fizic nu înseamnă că o să sar în patul tău.

— Nu-mi pasă dacă o să sari, o să te târăşti sau va trebui să te târăsc eu. Metoda o s-o decidem mai târziu. Până îşi scotoci ea mintea să găsească epitetul potrivit, el rânji, o sărută, apoi făcu un pas în lateral. Acum că am stabilit-o şi pe-asta, hai să mergem sus să-ţi arăt portretul.

— Dacă ţie ţi se pare c-am stabilit ceva doar pentru că tu... Ce portret?

— Hai să-l vezi şi mai vorbim după aceea.

O conduse în camera de la etaj. Chinuită în egală măsură de curiozitate şi furie, Suzanna îl urmă. Singurul lucru de care era sigură deocamdată era că, de când îl reîntâlnise pe Holt Bradford, emoţiile ei se urcaseră parcă într-un montagnes russe. Iar ea nu voia de la viaţă decât o plimbare lină, lipsită de peripeţii.

— Aici lucra el.

Afirmaţia asta simplă îi captă atenţia şi interesul.

— L-ai cunoscut bine?

— Nu cred că l-a cunoscut cineva vreodată bine. Holt se duse să deschidă o fereastră rabatabilă. Venea şi pleca după chef. Revenea aici pentru câteva zile sau câteva luni. Eu stăteam uneori aici sus şi mă uitam la el cum pictează. Dacă se plictisea de mine, mă trimitea să plimb câinele sau în sat să cumpăr îngheţată.

— Podeaua este încă pătată de vopsea.

Nu se putu abţine şi se aplecă să o atingă. Îşi ridică privirea, întâlni ochii lui Holt şi înţelese.

Îşi iubise bunicul. Petele acestea de vopsea, mai mult decât căsuţa în sine, reprezentau amintiri. Întinse mâna după el şi se ridică când degetele li se atinseră. Apoi văzu portretul.

Pânza era sprijinită de perete, încadrată de o ramă veche ornată. Femeia se uita la ea cu ochii plini de secrete, tristeţe şi dragoste.

— Bianca, zise Suzanna, iar lacrimile începură să curgă pe faţa ei. Ştiam că trebuia să o fi pictat. Altfel nici nu se putea.

— Nu am fost sigur până nu am văzut-o pe Lilah ieri.

— Nu l-a vândut niciodată, murmură Suzanna. L-a păstrat, pentru că doar atât îi mai amintea de ea.

— Poate. Nu se simţea prea în largul lui să ştie că şi el se gândise exact la acelaşi lucru. Am priceput că a fost ceva între ei. Dar nu văd cum te ajută asta să te apropii mai mult de smaralde.

— Dar tu o să mă ajuţi.

— Aşa am zis, da.

— Mulţumesc. Se întoarse cu faţa spre el. „Da, o să fie de ajutor”, se gândi ea. Nu îşi va încălca promisiunea, indiferent de cât de tare îl călca pe nervi să şi-o ţină. Primul lucru care îmi vine în minte să te întreb este dacă vei aduce portretul la Turnuri pentru a-l vedea şi familia mea. Pentru ei ar însemna foarte mult.

*

La insistenţele Suzannei, o luară şi pe Sadie cu ei. Se urcă în spatele camionetei, rânjind cu faţa în vânt. Ajunseră la Turnuri şi îi văzură pe Lilah şi Max stând pe pajişte. Fred observă camioneta, traversă în viteză curtea, dar se împletici brusc când o văzu pe Sadie sărind cu agilitate din spate.

Tremurând, se apropie de ea. Câinii se adulmecară

reciproc cu simţ de răspundere. Sadie dădu din coadă şi o rupse la fugă prin curte. Îi aruncă lui Fred o privire de vino-încoace după umăr care îl făcu să o zbughească după ea.

— Dragoste la prima vedere pentru bătrânul Fred, comentă Lilah în timp ce se apropie cu Max de camionetă. Ne întrebam unde ai plecat.

O mângâie pe Suzanna pe braţ, ca să-i dea de înţeles că ştia de telefonul lui Bax.

— Copiii sunt pe-aici?

— Nu, s-au dus în sat cu Megan şi părinţii ei ca să-l ajute pe Kevin să aleagă nişte suvenire înainte de a pleca.

Suzanna dădu din cap că a înţeles şi o luă de mână.

— Vreau să vezi ceva.

Se dădu jos şi îi făcu semn să vină după ea. Lilah văzu tabloul prin uşa deschisă a camionetei. Degetele i se crispară pe mâna surorii ei.

— Oh, Suze.

— Da, ştiu.

— Max, vezi?

— Da. O sărută cu tandreţe pe creştet, cu privirea spre portretul unei femei care era picătură leită a celei pe care o iubea. A fost o femeie frumoasă. E un Bradford. Se uită spre Holt ridicând din umeri. În ultimele săptămâni am tot studiat lucrările bunicului tău.

— Tabloul a fost tot timpul la tine, începu Lilah.

Holt lăsă acuzaţia din tonul ei să treacă pe deasupra lui.

— N-am ştiut că este Bianca decât ieri, când te-am văzut pe tine.

Ea se domoli şi îi studie chipul.

— Nu eşti chiar atât de antipatic pe cât ai vrea să te considere ceilalţi. Aura ta este mult prea clară.

— Lasă-i aura în pace, Lilah, zise Suzanna râzând. Vreau să-l vadă şi mătuşa Coco. Oh, aş fi vrut ca Sloan şi Mandy să nu fi plecat deja în luna de miere.

— O să lipsească doar două săptămâni, îi reaminti Lilah.

Două săptămâni. Suzanna se străduia să-şi păstreze

surâsul pe chip în timp ce Holt transportă portretul în casă.

În momentul în care îl văzu, Coco începu să plângă. Dar asta nu era nimic neobişnuit. Holt sprijinise tabloul de divanul din salon, iar Coco stătea pe fotoliu, udând batista.

— După tot atât timp. Acum avem o părticică din ea înapoi în casă.

Lilah îi puse o mână pe umăr mătuşii ei.

— O parte din ea a fost mereu aici.

— Oh, ştiu, dar acum pot să mă uit la ea. Îşi trase nasul. Şi te văd pe tine.

— Cred că a iubit-o foarte mult. Cu ochii umezi, C.C. îşi odihni capul pe umărul lui Trent. Arată exact aşa cum mi-am imaginat-o, aşa cum ştiu că a arătat în noaptea în care i-am simţit prezenţa.

Holt nu-şi scoase mâinile din buzunare.

— Uitaţi ce este, lăsaţi sentimentele şi şedinţele de spiritism deoparte, pentru că smaraldele vă interesează de fapt. Dacă vreţi să vă ajut, atunci trebuie să-mi spuneţi tot.

— O şedinţă de spiritism. Coco îşi şterse ochii. Am putea să facem una. O să agăţăm portretul în sufragerie. O să ne concentrăm toţi atenţia asupra lui şi aşa vom obţine nişte rezultate răsunătoare. Trebuie să verific astrogramele.

Se ridică şi ieşi valvârtej din cameră.

— Fuse, fuse şi se duse, murmură Suzanna.

Trent încuviinţă din cap.

— Nu vreau să o pun pe Coco într-o lumină proastă, dar poate ar fi mai bine dacă l-aş pune la curent pe Holt într-un mod mult mai convenţional.

— Mă duc să fac nişte cafea.

Suzanna mai aruncă o privire spre portret, apoi se duse la bucătărie.

Nu prea erau multe de spus, se gândi ea în timp ce râşnea cafeaua. Holt ştia deja de legendă, de investigaţia lor, de pericolele înfruntate de surorile ei. Era posibil să poată vedea şi ceva ce lor le scăpase datorită pregătirii lui profesionale. Dar oare îi păsa, măcar cât negru sub unghie, de toată povestea?

Înţelesese pe parcurs că motivaţia emoţională putea

schimba vieţi. Şi că fără ea, nimic pe lumea asta nu putea fi rezolvat.

Era un bărbat plin de pasiune. Dar aceste pasiuni ale lui puteau cântări mai mult decât nevoia fizică? Nu pentru ea, încercă ea să se tempereze, măsurând cu grijă cafeaua. Vorbise serios când îi spusese că nu voia să se implice într-o relaţie. Nu îşi putea permite să se îndrăgostească din nou.

Se temea că el avea dreptate în legătură cu o aventură. Dacă nu era suficient de puternică cât să-i reziste, spera că măcar va fi suficient de puternică cât să nu-şi amestece inima cu nevoile trupeşti. Nu era nimic greşit în nevoia de a fi atins şi dorit. Poate că dacă i se oferea, fizic doar, îşi putea dovedi sie însăşi că nu era o epavă de femeie.

Dumnezeule, voia să se simtă din nou ca o femeie, să mai trăiască senzaţiile acelea de plăcere şi eliberare. Avea aproape treizeci de ani, se gândi ea, iar singurul bărbat cu care fusese intimă îşi dăduse seama că ea nu era ce voia. Cât timp o mai putea duce aşa, întrebându-se dacă el avusese dreptate?

Sări cât colo când simţi nişte mâini pe umeri.

Încet, observând cât de repede se albise la faţă, Holt o întoarse cu faţa spre el.

— Unde ai dispărut?

— Oh. Am fost ocupată până peste cap cu nişte *pachysandra.*

— Ar fi o minciună destul de bună dacă ai spune-o mai pasional, zise el, dar nu mai insistă. Vreau să dau o fugă până la locotenentul Koogar să stau de vorbă cu el. O să beau cafeaua cu altă ocazie.

— Bine, te conduc eu până acolo.

— Mă duc cu Max şi Trent.

Ridică mirată sprâncenele.

— Am înţeles, voi bărbaţii.

— Uneori e mai bine. Holt îi masă cu degetul mare ridul dintre sprâncene, un gest care îi luă pe amândoi prin surprindere. Trezit brusc la realitate, îşi retrase mâna. Îţi faci prea multe griji. Te caut eu.

— Mulţumesc. N-o să uit ce faci pentru noi.

— Lasă. O trase spre el şi o sărută până când ei i se înmuiară picioarele. Mai bine n-ai uita asta.

Ieşi din bucătărie, iar ea se scurse încet într-un scaun.

Nu avea de ales, sigur avea să-şi amintească.

capitolul 6

Nu se juca de-a bunul samaritean, se asigură Holt. După ce se lămurea care era situaţia, avea să facă tot ce simţea că e cel mai bine. Cineva trebuia să o supravegheze până când Livingston era prins. Cea mai bună cale de a o supraveghea era să stea în preajma ei.

Coti în parcarea cu pietriş şi opri lângă camioneta ei. O văzu în faţa magazinului cu clienţii, aşa că se amuză dând o tură prin jur.

Mai trecuse şi înainte cu maşina pe la Island Gardens, dar nu oprise niciodată. Nu avusese niciun motiv. O mulţime de flori înflorite, înghesuite pe mese de lemn sau în ghivece ornamentale. Deşi nu era în stare să le deosebească, le aprecia aspectul. Sau poate că îi plăcea aici pentru că mirosea la fel ca Suzanna.

Era evident că ştia ce face, reflectă el. Locul era îngrijit, iar atmosfera plăcută era întreţinută şi de o lipsă relaxantă de etichetă care îi invita pe curioşi să se uite peste tot, iar în acelaşi timp îi tenta să nu plece cu mâna goală.

Din loc în loc erau aranjate imagini colorate unde erau descrise anumite flori, instrucţiunile de plantare şi îngrijire. De-a lungul clădirii principale erau înşiraţi saci de douăzeci şi patruzeci de kilograme de pământ de flori şi mulci.

Holt se uita la o jardinieră cu gura-leului când auzi un foşnet în tufişul din spatele lui. Se încordă automat, iar degetele îi săriră în locul în care obişnuia pe vremuri să-şi ţină pistolul. Răsuflă încet şi se bombăni în gând. Trebuia să scape de reacţia asta. Nu mai era poliţist, nu mai erau

şanse să-i sară cineva în spate cu un cuţit de vânătoare cu o lamă de douăzeci de centimetri.

Întoarse încet capul şi observă un băieţel ascuns după nişte bujori. Alex rânji şi sări în picioare.

— Te-am prins! Dansă cu voioşie în jurul florilor. Eram pigmeu şi te-am nimerit cu săgeata mea înmuiată în otravă.

— Norocul meu că sunt imun la otrava de pigmeu. Dacă era otravă Ubangui, eram dus deja. Unde-i sora ta?

— În seră. Mama ne-a dat seminţe şi alte chestii, dar eu m-am plictisit. Nu-i problemă că am venit aici, zise el repede, ştiind cât de repede se agitau adulţii. Totul e să nu mă duc în stradă sau să dărâm ceva.

Nu avea de gând să-i facă viaţa grea micuţului.

— Ai omorât mulţi clienţi azi?

— Merge încet treaba. Pentru că e luni, aşa a zis mama. De aceea putem să venim cu ea la serviciu, şi Carolanne are zi liberă.

— Îţi place să vii aici?

Holt nu era prea sigur ce şi cum se întâmplase, dar acum se plimba cu băieţelul printre flori şi-l ţinea de mână.

— Sigur, e la fix. Plantăm tot felul de chestii. Uite, le vezi pe astea? Arătă spre un răzor de flori multicolore care se întindea până la pietriş. Astea sunt cârciumărese, şi eu le-am plantat, acum trebuie să le ud şi tot aşa. Uneori trebuie să ajutăm oamenii să-şi ducă chestiile la maşină şi mai primim şi câte un bănuţ.

— Pare o afacere bună.

Şi mama închide la prânz şi mergem în josul străzii, mâncăm pizza şi ne jucăm jocuri video. Aproape în fiecare luni venim aici. Mai puţin…

Tăcu brusc şi trase un şut prin pietriş.

— Mai puţin ce?

— Săptămâna viitoare trebuie să plecăm în vacanţă fără mama.

Holt se uită spre capul plecat al băiatului şi se întrebă ce naiba să mai zică acum.

— Ăăă, păi cred că ea trebuie să rămână să facă treabă aici.

— Ar putea să facă treaba Carolanne sau altcineva şi ea să vină cu noi. Dar n-o să vină.

— Nu crezi că dacă ar putea ar veni?

— Ba da. Alex mai trase un şut în pietre şi, văzând că Holt nu îl boscorodeşte, mai trase unul. Trebuie să mergem undeva la o Martha, cu tata şi noua lui soţie. Mama zice că o să ne distrăm, că o să mergem la plajă şi o să mâncăm îngheţată.

— Sună promiţător.

— Dar eu nu vreau să merg. Nu înţeleg de ce trebuie să mă duc. Eu vreau să merg la Disney World cu mama.

Când vocea firavă se stinse, Holt răsuflă lung şi se lăsă pe vine.

— E greu să faci lucruri pe care nu vrei să le faci. Dar să ştii că va trebui să ai grijă de Jenny pe acolo.

Alex ridică din umeri şi pufni pe nas.

— Aşa cred. Îi e frică să meargă. Dar ea n-are decât cinci ani.

— Cu tine n-o să-i mai fie. Şi ştii ceva, eu o să am grijă de mama ta cât o să fiţi plecaţi.

— Aşa facem. Simţindu-se deja mai bine, Alex se şterse la nas cu dosul palmei. Poţi să-mi arăţi piciorul acolo unde ai fost împuşcat?

— Sigur.

Holt îi arătă cicatricea la cincisprezece centimetri deasupra rotulei piciorului stâng.

— Uau. Pe Holt nu părea să-l deranjeze, aşa că Alex îşi puse un deget pe ea. Mă gândesc că dacă ai fost poliţist şi-ai făcut atâtea chestii, o să ai grijă ca lumea de mama.

— Păi sigur că da.

Suzanna nu înţelese prea clar ce anume simţi când îl văzu pe Holt cu fiul ei, cu capetele lor brunete apropiate. Dar ştiu că ceva cald o răscoli când Holt îşi ridică mâna şi-l ciufuli uşor pe Alex.

— Hei, ce faceţi voi aici?

Cei doi se întoarseră, apoi schimbară o privire iute şi cu subînţeles, după care Holt se ridică.

— Discutăm bărbăteşte, zise el, şi-l strânse pe Alex de

mână.

— Aha. Alex îşi împinse pieptul în faţă. Discuţie bărbătească.

— Am înţeles. Bine, îmi pare tare rău că v-am întrerupt, dar dacă vrei pizza, ai face bine să te duci să te speli pe mâini.

— Poate să vină şi el? întrebă Alex.

— Pe el îl cheamă domnul Bradford, spuse Suzanna.

— Pe el îl cheamă Holt.

Holt îi făcu cu ochiul lui Alex şi fu răsplătit cu un rânjet până la urechi.

— Poate?

— Mai vedem.

— Asta zice tot timpul, îi mărturisi Alex, apoi o şterse să-şi găsească sora.

— Cred că o zic destul de des. Suzanna oftă şi apoi îşi reîndreptă atenţia spre Holt. Cu ce pot să te ajut?

Îşi lăsase părul desfăcut, iar pe cap avea o bască albastră care o făcea să pară de şaisprezece ani. Holt se simţi dintr-odată la fel de caraghios şi de jenat ca un băiat care invită pentru prima dată o fată la o întâlnire.

— Mai ai nevoie de un ajutor cu jumătate de normă?

Da, dar n-am avut noroc până acum. Începu să pigulească begoniile. Toţi puştanii de liceu şi de facultate şi-au găsit ceva peste vară.

— Aş putea să-ţi acord eu cam patru ore pe zi.

— Poftim?

— Hai cinci, continuă el, deşi ea se holba la el. Mai am şi eu de reparat câte ceva, dar îmi rămâne timp liber.

— Vrei să lucrezi pentru mine?

— Doar ca să transport şi plantez chestii. Nu vreau să stau la vânzare.

— Nu pot să cred că vorbeşti serios.

— Ba vorbesc serios. Nu stau la vânzare.

— Nu, mă refeream la partea cu lucratul pentru mine. Ai şi tu o afacere de pus pe picioare, iar eu nu te pot plăti decât cu salariul minim.

Ochii lui se întunecară foarte tare şi foarte repede.

— N-am nevoie de banii tăi.

Suzanna îşi suflă şuviţa de păr care îi intra în ochi.

— Acum chiar că nu mai înţeleg nimic.

— Uite ce m-am gândit, facem schimb. Eu fac munca grea pentru tine, iar tu îmi aranjezi grădina.

Pe chipul ei înflori un zâmbet.

— M-ai lăsa să-ţi aranjez grădina?

Femeilor le plăcea întotdeauna să complice lucrurile, se gândi el în timp ce-şi îndesă mâinile în buzunar.

— Nu vreau să te dezlănţui pe acolo. Mă gândeam la câteva tufe. Vrei să facem aşa sau nu?

Zâmbetul i se transformă în râs.

— Unul dintre vecinii lui Anderson ne-a admirat efortul de echipă. Sunt programată să încep mâine. Îi întinse o mână. Să fii aici la şase.

Tresări.

— Dimineaţa?

— Exact. Ia zi, acum vrei să mâncăm?

Holt îi dădu mâna.

— Bine. Faci cinste.

*

Doamne apără şi păzeşte, femeia asta muncea ca un sclav. Muncea ca doi sclavi, se corectă Holt în timp ce transpiraţia i se prelingea pe spate. Tot timpul avea în mâini fie un târnăcop, fie o lopată, de parcă ar fi fost condamnată la muncă silnică.

În mod normal, sus pe faleză ar fi trebuit să fie mai răcoare. Dar pajiştea pe care o aranjau – o atacau mai degrabă, se gândi el în timp ce luă iar târnăcopul – era doar stâncă. În cele trei zile în care lucrase cot la cot cu ea, renunţase să mai încerce să o oprească să facă muncile grele. De fiecare dată îl ignorase şi făcuse ce voia. Când ajungea acasă după-amiaza îl dureau toţi muşchii şi se întreba cum naiba de rezista ea.

Dacă voia să apuce să se mai ocupe şi de treburile lui, nu putea să investească mai mult de patru-cinci ore. Dar

ştia că ea muncea opt-zece ore în fiecare zi. Nu îi era greu să înţeleagă că ea se dedica în totalitate muncii pentru a nu se mai gândi că a doua zi copiii ei plecau.

Ridică din nou târnăcopul şi izbi în piatră. Şocul impactului îi zgudui braţele. Auzindu-l că nu se mai opreşte din înjurăturile în barbă, Suzanna îşi ridică privirea de la ce făcea.

— Nu vrei să faci o pauză? Termin eu ce-ai început tu.

— Ai dinamită la tine?

Zâmbetul îi atinse buzele doar pentru o clipă.

— Eh, zău. Du-te şi ia-ţi ceva rece din ladă. Mai avem puţin şi putem planta.

— Bine.

Nu-i făcea deloc plăcere să recunoască că toată tărăşenia asta îl obosea peste măsură. Făcuse băşici peste alte băşici, îşi simţea muşchii de parcă ar fi făcut zece runde cu un campion – şi pierduse. Îşi şterse faţa şi gâtul de transpiraţie şi se duse la geanta frigorifică pe care o aşezaseră la umbra unui copac. Îşi scoase o bere cu ghimbir şi auzi zgomotul produs de târnăcop de solul stâncos. Nu avea niciun rost să-i mai spună că era nebună, se gândi în timp ce dădu pe gât lichidul rece. Dar nu se putu abţine.

— Eşti dusă cu pluta, Suzanna. Asta-i muncă pentru cei cu uniforme vărgate.

— Ştii care-i treaba cu noi, zise ea cu un accent tărăgănat sudic, avem o problemă de comunicare.

Citatul din *Luke, mână rece* îl făcu să rânjească, dar doar pentru o secundă.

— Nebunie curată şi deşănţată, continuă el, urmărind-o cum mânuia târnăcopul. Ce mama naibii crezi că o să crească pe bolovanii ăştia?

— O să te miri. Se opri o clipă ca să-şi şteargă sudoarea care i se prelingea în ochi. Vezi crinii aceia? mormăi ceva cât se chinui să disloce un bolovan. I-am plantat acum doi ani în septembrie.

Holt aruncă o privire spre multitudinea de flori înalte şi colorate cu o admiraţie geloasă. Trebuia să recunoască

că înfrumuseţau solul dur şi stâncos, dar merita oare?

— Familia Snyder mi-a oferit prima mea slujbă adevărată. Luă un bolovan şi îl aruncă în roabă. Se îndreptă de spate şi trase cu urechea la albinele dolofane care bâzâiau pe deasupra florilor de *gaillardia.* O slujbă din milă, pentru că erau prieteni de familie şi biata Suzanna trebuia să-şi ocupe mintea cu ceva. Respiraţia i se transformă într-un şuier când lovi pământul dur şi clipi ca să-şi alunge stelele roşii pe care le vedea în faţa ochilor. I-a mirat că ştiam ce aveam de făcut, iar de atunci mi-au tot dat de lucru.

— Fabulos. Nu vrei să laşi chestia aia din mână un minut?

— Mai am un pic şi-am terminat.

— Tu n-o să termini decât când o să cazi lată. Cine stă să se uite la câteva floricele care o să se ofilească aici sus?

— Familia Snyder o să le vadă, musafirii lor o să le vadă. Scuturâ din cap să-şi alunge ameţeala provocată de căldură. Fotograful de la New *England Gardens* o să le vadă. Doamne, ce tare mai bâzâiau albinele, se gândi ea când sunetul îi invadă creierul. N-o să se ofilească. Pun garofiţe, campanule şi câteva ochiul-fetei, nişte levănţică să miroasă frumos şi mentă sălbatică pentru păsări colibri. Îşi apăsă o mână de frunte, o trase peste ochi. În septembrie o să plantăm nişte bulbi. Irişi pitici şi anemone. Câteva tuberoze şi…

Se clătină, cuprinsă de un val fierbinte de ameţeală. Holt sări de la umbră chiar când târnăcopul căzu din mâinile ei.

O prinse la timp, simţind că i se topise în braţe.

Faptul că o bombăni îl ajută să se mai descarce în timp ce o cără pe braţe ca să o aşeze sub copac. Trupul ei era parcă din ceară încinsă, iar el nu putea face nimic altceva decât să o aşeze pe iarba rece.

— Asta a fost. Îşi vârî mâna în geanta frigorifică şi-i dădu cu nişte apă de la gheaţă pe faţă. Ai căzut lată, mă auzi ce-ţi spun? Dacă te mai văd cu târnăcopul în mâini, îţi dau cu el în cap.

— N-am nimic. Vocea îi era stinsă, dar iritarea era clară. Am stat cam mult în soare.

Apa de pe faţă îi făcea foarte bine, chiar dacă palmele lui erau cam aspre. Îi luă berea de ghimbir şi bău cu grijă.

— Cam mult soare, o îngână el enervat, prea multă muncă. Şi după cum arăţi, nici nu mănânci şi dormi ca lumea. Eşti o mare belea, Suzanna, şi m-am săturat să te văd aşa.

— Mulţumesc foarte mult. Îi dădu mâinile la o parte şi se sprijini de copac. Avea nevoie de un minut, era de acord. Dar nu şi de o prelegere. Trebuia să fac o pauză, zise ea scârbită. Ştiu că trebuia, dar am altele pe cap.

— Nu-mi pasă ce ai pe cap.

Dumnezeule, era albă ca varul! Ar fi vrut să o ţină în braţe până când îi revenea culoarea în obraji, să o mângâie pe păr până când îşi recăpăta forţa şi vigoarea. Dar grijile lui se manifestară cu furie.

— Te duc acasă şi te bagi în pat.

Îşi mai revenise, aşa că lăsă sticla deoparte.

— Cred că ai uitat cine e angajatul cui.

— Când te văd leşinând, eu sunt şeful.

— N-am leşinat, zise ea iritată. Am ameţit. Şi nu face nimeni pe şeful cu mine, nici acum, nici altă dată. Şi nu-mi mai arunca cu apă pe faţă că mă îneci.

Îşi revenea foarte repede, se gândi el, dar asta nu-l încălzea cu nimic.

— Eşti încăpăţânată, insensibilă şi de-a dreptul proastă.

— Bine. Dacă ai terminat de ţipat la mine, eu îmi iau pauza de masă.

Ştia că trebuia să mănânce ceva. Nu o deranja că i se spunea că era încăpăţânată sau insensibilă, dar o deranja să i se spună că e stupidă. Exact asta şi fusese, se gândi ea în timp ce înhăţă un sandviş din ladă, când se gândise să sară peste micul dejun.

— Poate n-am terminat.

Dădu din umeri în timp ce desfăcu sandvişul.

— Atunci ţipă în continuare în timp ce mănânc. Sau

poate încetezi să mai pierzi timpul şi mănânci şi tu.

Se gândi să o ducă cu forţa la camionetă. Ideea îi surâdea, dar beneficiile ar fi fost doar pe termen scurt. Dacă nu o lega şi o încuia în camera ei, atunci nu o putea opri să nu muncească până rămânea fără puteri.

Bine măcar că mânca. Iar culoarea îi revenise în obraji. Poate găsea o altă cale să-şi atingă scopul. Îşi luă un sandviş ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— M-am gândit la smaralde.

Schimbarea de subiect şi atitudine o luă prin surprindere.

— Oh?

— Am citit transcriptul făcut de Max după interviul cu doamna Tobias, servitoarea. Şi-am ascultat şi caseta.

— Şi ce părere ai?

— Cred că are o memorie bună şi că asta se datorează Biancăi. Din punctul ei de vedere, contextul a fost că Bianca avea o căsnicie nefericită, era devotată copiilor şi îndrăgostită de bunicul meu. Ea şi Fergus erau deja la cuţite când s-au certat din cauza câinelui. Putem să presupunem că asta a fost picătura care a umplut paharul. S-a decis să-l părăsească, dar nu a plecat în seara aceea. De ce?

— Şi chiar după ce s-a hotărât într-un final, zise Suzanna rar, tot a mai avut de făcut unele pregătiri. Trebuia să se gândească la copii. Partea asta o înţelegea foarte bine. Unde îi putea lua, cum putea fi sigură că îi va putea întreţine. Chiar dacă mariajul ei era un dezastru, tot trebuia să se gândească bine cum să le spună că trebuia să îi ducă undeva departe de tatăl lor.

— Drept urmare, când Fergus a plecat la Boston după ce s-au certat, s-a apucat să-şi facă un plan. Trebuie să presupunem că s-a dus la bunicul meu, pentru că la el a rămas câinele.

— Îl iubea, murmură Suzanna. La el s-ar fi dus în primul rând. Şi el o iubea, aşa că probabil a vrut să plece împreună cu ea şi cu copiii.

— Dacă presupunem că aşa au stat lucrurile, atunci

putem presupune şi pasul următor. S-a întors la Turnuri să facă bagajele şi să pregătească copiii. Dar în loc să se întâlnească cu bunicul meu şi să fugă pe înserat, a ales să se arunce pe fereastra din turn. De ce?

— Era foarte tulburată. Suzanna se uita fix spre soare cu ochii pe jumătate închişi. Se pregătea să facă pasul care punea capăt mariajului şi-i despărţea pe copii de tatăl lor. Să-şi încalce jurămintele de la cununie. Este o treabă foarte dificilă, care te bagă în sperieţi. E ca atunci când mori. Poate că s-a gândit că e o femeie ratată şi că nu va putea să-şi înfrunte soţul şi nici să se suporte pentru ce urma să facă.

Holt îşi trecu o mână prin păr.

— Tu aşa te-ai simţit?

Umerii i se încordară.

— Vorbeam de Bianca. Şi tot nu pricep ce legătură ar putea fi între motivele pentru care a ales să se sinucidă şi smaralde.

Holt îşi scoase mâna din păr.

— Mai întâi să vedem dacă le-a putut ascunde, apoi ne gândim la locul în care le-ar fi ascuns.

Se relaxă iar.

— Fergus i le-a dăruit în momentul în care i-a născut primul fiu. Nu primul copil. Fata n-a contat. Mai luă o gură din berea ei de ghimbir, care îi spălă o parte din propria amărăciune. Probabil că a fost supărată din cauza asta, mă gândesc. Că a fost recompensată – ca o iapă pur-sânge – pentru că a produs un moştenitor. Dar una peste alta, smaraldele erau ale ei pentru că şi copilul era al ei. Pleoapele îi atârnau grele, aşa că închise ochii. Bax mi-a dat diamante când l-am născut pe Alex. N-am avut nicio remuşcare când le-am vândut ca să-mi încep afacerea. Pentru că erau ale mele. Poate şi ea a simţit la fel. Smaraldele ar fi ajutat-o să-şi cumpere o viaţă nouă, pentru ea şi pentru copii.

— Şi de ce le-a ascuns?

— Ca să fie sigură că nu le găseşte el în cazul în care nu o lăsa să plece. Ca să ştie că are ceva al ei pus

deoparte.

— Tu ţi-ai ascuns diamantele, Suzanna?

— Le-am pus în scutecul lui Jenny. Ultimul loc în care s-ar fi uitat Baxter. Râzând cu jumătate de gură, rupse nişte fire de iarbă. Sună foarte melodramatic.

Dar el nici nu zâmbise, nici nu pufnise, remarcă ea. Se încrunta spre garofiţele pe deasupra cărora zburau şi bâzâiau albinele.

— Mi se pare foarte încâlcită treaba. Am înţeles bine că petrecea foarte mult timp în turn, da?

— Acolo am căutat deja.

— O să mai căutăm o dată şi în special dormitorul.

— Ce-o să se mai bucure Lilah… Suzanna închise iar ochii. Era sătulă şi stătea la umbră, aşa că o luase somnul. Acum e dormitorul ei. Şi am căutat oricum şi acolo.

— Eu nu.

— Nu. Se hotărî că nu i-ar fi stricat să se întindă puţin până terminau de vorbit. Iarba era minunat de răcoroasă şi moale. Dacă i-am găsi jurnalul, am afla şi răspunsurile. Mandy a căutat carte cu carte în bibliotecă, în speranţa că poate s-a amestecat din greşeală, la fel ca scrisoarea furată.

El începu să se mângâie iar pe păr.

— O să mai căutăm o dată.

— Lui Mandy nu putea să-i scape ceva. Este prea organizată.

— Prefer să caut într-un spaţiu bine definit decât să mă bazez pe o şedinţă de spiritism.

Scoase un sunet care fu jumătate râs, jumătate oftat.

— O să te convingă mătuşa Coco. Vocea îi era afectată de oboseală. Dar mai întâi trebuie să plantăm garofiţele.

— Bine. Holt îşi lăsă mâinile pe umerii ei şi începu să-i maseze. O să urmeze bolovanii, până jos pe mal. Nu o să se veştejească, mai şopti ea înainte să adoarmă.

— Mie-mi spui…

Pe ea o lăsă la umbră, iar el se duse în soare.

*

Iarba o gâdila pe obraz când se trezi. Se rostogolise pe burtă şi dormise ca un buştean. Buimacă, deschise ochii. Îl văzu pe Holt rezemat de un copac, cu gleznele încrucişate. O privea şi tocmai îşi ducea ţigara la gură.

— Cred c-am aţipit.

— Aşa aş zice şi eu.

— Scuze. Se ridică într-un cot. Vorbeam de smaralde.

Holt aruncă ţigara.

— Am vorbit destul despre asta deocamdată. Îşi băgă cu o mişcare rapidă mâinile pe sub braţele ei şi o trase spre el. Nu apucă să se dezmeticească bine din somn, că era în poala lui, iar gura lui pe buzele ei.

O privise dormind. Iar când o privise dormind, dorinţa de a o atinge mocnise în el până îşi simţise sângele precum lava. Arăta atât de perfect, prinţesa adormită, pielea catifelată cu picăţele de umbră tulbure, obrazul sprijinit de mână, mâna pe iarbă.

Îşi dorise acele buze moi şi calde sub gura lui, să simtă trupul acela lung şi fragil mulându-se sub el, să-i audă respiraţia întretăiată. Drept pentru care asta şi făcu.

Dezarmată şi dezorientată, se opuse. Sângele, care până atunci îi cursese lent şi normal prin vene, îi alerga acum fierbinte prin trup. Trupul ei, relaxat cât dormise, îi era încordat ca un arc. Apucă să tragă o singură gură de aer întretăiată. Nu vedea nimic altceva în afară de chipul lui, de ochii întunecaţi şi periculoşi, de gura lui tare şi lacomă. Apoi totul se înceţoşă când îi simţi din nou buzele alunecând peste gura ei.

Îl lăsă să-şi ia ceea ce părea că este atât de disperat să-şi ia. Se lipi de el la umbra stejarului, răspunzându-i fiecărei doleanţe. O cuprinse din nou ameţeala, dar acum se lăsă purtată de ea. Nu era o slăbiciune împotriva căreia trebuia să lupte. Era una pe care şi-o dorise dintotdeauna să o simtă.

Înjurând printre dinţi, îşi îngropă faţa în gâtul ei, acolo unde pulsul i-o luase razna. Nimeni şi nimic nu-l mai făcuse

vreodată să se simtă aşa. Frenetic şi neputincios. Ori de câte ori gura lui revenea asupra gurii ei se atingeau noi nivele de disperare, mai zeloase decât cele anterioare.

Zeci de senzaţii îşi înfigeau lamele în el, ascuţite şi mortale. Voia să scape de ea, să plece de acolo înainte ca acestea să-l facă zdrenţe. Voia să se rostogolească pe iarba răcoroasă şi moale, să-şi elibereze toate nevoile chinuitoare şi disperate.

Dar braţele ei erau în jurul lui, palmele i se mişcau încontinuu prin păr, iar trupul ei tremura. Apoi ea îşi lipi şi-şi frecă uşor obrazul de obrazul lui, un gest aproape insuportabil de dulce.

— Ce ne facem? şopti ea.

Ca să-şi caute alinare, îşi lipi buzele de pielea lui şi oftă.

— Cred că amândoi ştim răspunsul.

Suzanna închise ochii. Pentru el era foarte simplu. Rămase lipită de el o clipă, ascultând zumzetul albinelor.

— Am nevoie de timp.

Îi puse palmele pe umeri, împingând-o uşor ca să stea faţă în faţă.

— E posibil să nu pot să ţi-l acord. Nu mai suntem copii şi am obosit să mă tot întreb cum ar fi.

Îi scăpă un şuierat tremurat. Nu era singura afectată, îşi dădu ea seama. Îl simţea străbătut de aceleaşi nelinişti.

— Dacă îmi ceri mai mult decât pot oferi, vom fi amândoi dezamăgiţi. Te doresc. Îşi suprimă un icnet când degetele lui o strânseră mai tare. Dar nu mai pot face o a doua greşeală.

Ochii lui se întunecară şi îngustară.

— Vrei să ţi se facă promisiuni?

— Nu, răspunse ea repede. Nu, nu vreau. Dar trebuie să le respect pe cele pe care mi le-am făcut mie. Dacă vin la tine, trebuie să fiu sigură nu doar că e ceva ce vreau, ci ceva cu care pot să mă împac sufleteşte. Se întinse şi-i puse mâna pe obraz. Singurul lucru pe care pot să ţi-l promit este că dacă vom fi iubiţi, nu voi regreta această decizie.

Nu putea să o contrazică, mai ales că îl privea la modul acesta.

— Când, o corectă el.

— Când, spuse ea încuviinţând din cap, apoi se ridică.

Picioarele nu-i tremurau aşa de tare pe cât crezuse. Se simţea mai puternică. *Când,* îşi spuse Suzanna din nou în gând. Da, acceptase deja că era doar o chestiune de timp.

— Dar trebuie să facem lucrurile în ordine. Acum avem o treabă de terminat.

— E terminată.

Se ridică în picioare chiar când ea se întoarse spre el.

Plantele erau la locurile lor, pământul netezit şi acoperit cu mulci. Peste tot unde înainte fuseseră doar stânci şi sol subţire şi arid, apăruseră floricele viu colorate şi frunze verzi fragede dătătoare de speranţă.

— Cum? începu ea, grăbindu-se deja să se uite prin jur.

— Ai dormit trei ore.

— Trei… Se albi la faţă şi se uită la el. Trebuia să mă trezeşti.

— Nu te-am trezit, răspunse el simplu. Dar acum trebuie să plec pentru că o să întârzii.

— Dar nu trebuia să…

— Treaba e făcută. Deja îşi pierdea răbdarea. Vrei să le smulgi din rădăcini ca să le pui cu mâna ta la loc?

— Nu.

Îl studie cu atenţie şi constată că nu era doar mânios, ci şi jenat. Nu doar că făcuse ceva frumos şi foarte amabil, dar petrecuse trei ore plantând ceva ce încă numea pufnind ironic floricele.

Iar acum stătea acolo, se gândi ea, ca un mascul feroce arţăgos în razele soarelui, prin grădina alpină de la picioarele lui şi cu mâinile aspre şi dibace îndesate bine în buzunare. Părea a-i spune că dacă se apuca să-i mulţumească, avea să-i sară la gât.

De abia atunci, când îl văzu pe panta stâncoasă, realiză ceea ce refuzase să recunoască în braţele lui. Că

până atunci insistase că era vorba doar de pasiune şi dorinţă. Îl iubea. Nu doar pentru sărutările care îi puneau sângele în mişcare sau pentru mâinile hrăpăreţe. Pentru omul din spatele lor. Îl iubea pe bărbatul care îi mângâiase din proprie iniţiativă băiatul pe păr sau care răspunsese tirului de întrebări adresate de fetiţa ei. Pe bărbatul care lăsase podeaua plină de pete de vopsea în amintirea bunicului lui.

Pe cel care plantase flori în locul ei în timp ce ea dormise.

Pentru că îl fixa în continuare cu privirea, Holt începu să se foiască jenat.

— Uite ce-i, dacă ai de gând să leşini iar, te las aici. N-am timp să fac pe bona.

Pe chipul ei răsări un zâmbet stingher şi frumos, ceea ce îl nedumeri. Şi pentru asta îl iubea – pentru nerăbdarea impulsivă care îi masca latura sensibilă. Bineînţeles că tot avea nevoie de timp să se gândească. Ca să se obişnuiască şi conformeze cu ideea. Dar acum, în acest moment, voia doar să se lase purtată de acest val de sentimente şi să fie mulţumită.

— Ai făcut treabă bună.

El aruncă o privire spre flori, preferând să-şi înghită limba decât să recunoască că-i făcuse plăcere.

— Tu le-ai vârât în pământ şi le-ai acoperit. Scutură nepăsător din umeri. Îmi strâng uneltele şi-mi pun lucrurile în camionetă. Trebuie să plec.

— O să amân treaba la familia Bryce până luni. Mâine trebuie să fiu acasă.

— Bine atunci. Ne vedem.

El porni spre maşină, iar Suzanna îngenunche să atingă florile fragile.

*

În căsuţa de lângă apă, bărbatul care susţinea că îl cheamă Marshall cotrobăise peste tot. Aflase câteva chestiuni de un oarecare interes. Fostului poliţist îi plăcea

să citească şi nu gătea. În dormitor avea rafturi întregi de cărţi, iar în bucătărie provizii de hrană foarte sumare. Medaliile şi le ţinea într-o casetă aruncată pe fundul unui sertar, iar pe noptieră avea un Colţ încărcat.

După ce-i scotoci biroul, Marshall descoperi că bunicul lui Christian făcuse nişte investiţii isteţe. I se părea amuzant că un fost poliţist de moravuri avea bunul simţ să-şi pună nişte bani pentru zile negre. La fel de interesant i se părea şi faptul că deformaţia profesională a lui Holt era să facă câte un raport detaliat despre absolut orice afla despre smaraldele Calhoun.

Simţi că face tensiune când citi interviul cu fosta servitoare – cea pe care o găsise Maxwell Quatermain. Asta îl râcâi tare de tot. Quatermain ar fi trebuit să lucreze pentru el. Sau să fi murit. Marshall fu tentat să distrugă toată casa, să arunce mobila pe geam, să spargă lămpile. Să devasteze ca un uragan toată casa. Dar făcu mari eforturi să rămână calm. Nu voia să se dea de gol. Nu încă. Nu găsise nimic care să-i lumineze brusc calea, dar măcar ştia tot atât de multe precum Calhounii.

Puse hârtiile cu foarte mare atenţie la loc şi închise sertarele. Câinele începuse să latre în curte. Ura câinii. Se strâmbă şi-şi masă cicatricea de pe picior, acolo unde îl muşcase corcitura ordinară a Calhounilor. Aveau să i-o plătească. Unul n-avea să scape nepedepsit.

Exact asta avea să li se întâmple, se gândi el. După ce punea mâna pe smaralde.

Plecă, lăsând căsuţa exact în aceeaşi ordine în care o găsise.

*

Nu voi scrie nimic din ce s-a petrecut peste iarnă. Acelea nu au fost amintiri pe care să-mi doresc să le păstrez Dar nu am plecat de pe insulă. Nu am putut să o părăsesc. În toate aceste luni m-am gândit în permanenţă la ea. A venit primăvara, iar ea a rămas în mintea mea. În visele mele.

Apoi a venit vara.

Nu pot descrie în cuvin te felul în care m-am simţit când am văzut-o alergând spre mine. Aş putea să pictez, dar cuvintele nu mi le-aş găsi niciodată. Am colindat într-una stâncile în aşteptarea ei, sperând că se va întoarce. Mi-a fost uşor să mă conving că-mi va fi suficient doar să o revăd, doar să mai pot vorbi cu ea o dată. Să o văd doar coborând panta printre flori sălbatice ca să vină să stea pe o stâncă alături de mine.

Iar dintr-odată, mi-a strigat numele, a alergat la mine cu ochii plini de bucurie. Era în braţele mele, mă săruta pe gură. Şi am ştiut că şi ea a suferit la fel ca şi mine. Că şi ea mă iubea aşa cum o iubeam şi eu.

Amândoi am ştiut că e nebunie curată. Poate că ar fi trebuit să fiu mai puternic, să încerc să o conving să plece şi să mă părăsească. Dar ceva s-a petrecut cu ea peste iarnă. Acum nu mai putea să trăiască în acea pustietate dată de mariajul în care era captivă. Copiii ei, atât de dragi ei, nu mai puteau menţine legătura falsă dintre ea şi un soţ care nu-şi dorea decât să i se dea ascultare şi să aibă supuşi docili. Cu toate acestea, nu am putut să o las să mi se dăruiască, să facă pasul care ar fi putut să o facă să se simtă vinovată sau ruşinată ori să aibă regrete.

Şi aşa ne-am întâlnit în fiecare zi pe faleză, ca doi copii inocenţi. Vorbeam şi râdeam, ne prefăceam că vara aceasta nu se va sfârşi niciodată. Uneori aducea şi copiii şi era de parcă am fi fost o familie adevărată. Era ceva necugetat din partea noastră, dar cumva eram convinşi că nimic nu ne poate face rău atâta vreme cât stăm vajnici între cer şi mare, cu spatele la casa ce se pierdea în depărtare.

Eram fericiţi cu ce aveam. Nu am mai trăit niciodată zile mai fericite ca acelea, nici înainte, nici după aceea. O dragoste ca aceea nu are început şi nici sfârşit. Nu poate fi justă sau nedreaptă. În acele zile luminoase de vară, ea nu a fost soţia altcuiva. A fost a mea.

Spre sfârşitul vieţii, sunt prins în acest trup îmbătrânit şi mă uit la apă. Îi revăd cu claritate chipul, îi aud vocea.

Ea zâmbea.

— Visam că sunt îndrăgostită.

I-am scos agrafele din păr ca să-mi pierd palmele în bogăţia lui. O plăcere măruntă şi preţioasă.

— Şi mai eşti?

— Acum nu mai este nevoie. S-a aplecat spre mine, mi-a atins buzele în treacăt. Nu mai trebuie să mai visez. Doar să mi-o doresc.

I-am luat mâna ca să i-o sărut şi ne-am uitat la un vultur care se avânta spre cea

— Diseară este bal. Îmi doresc să fii acolo, să dansăm vals.

M-am ridicat în picioare, am tras-o şi pe ea lângă mine şi am început să dansez cu ea printre trandafirii sălbatici.

— Spune-mi cu ce o să te îmbraci, ca să te pot recunoaşte.

Râzând, şi-a ridicat chipul spre mine.

— O să mă îmbrac în mătase ca fildeşul, voi purta un corset decoltat care îmi va dezveli umerii şi falduri încrustate care vor reflecta lumina. Şi smaraldele.

Nici o femeie nu ar trebui să pară tristă când vorbeşte de smaralde.

— Nu. A zâmbit iar. Înseamnă foarte mult pentru mine. Le am de la naşterea lui Ethan şi le port ca să-mi aduc aminte.

— Să-ţi aduci aminte de ce?

— Că indiferent de ce se întâmplă, las ceva în urma mea. Copiii sunt adevăratele mele nestemate. Un nor a acoperit în acel moment soarele, iar ea şi-a lipit capul de umărul meu. Ţine-mă mai aproape de tine, Christian.

Niciunul din noi nu a vrut să aducă vorba de vara care se apropia cu paşi repezi de sfârşit, dar am ştiut că amândoi ne gândeam la asta în clipa în care am strâns-o în braţe şi inimile noastre au bătut la unison în paşi de dans. Mi-am dat seama din nou de consecinţele uriaşe ale faptului că aveam să o pierd din nou.

— Ţi-aş dărui smaralde şi diamante, safire. Mi-am strivit gura de gura ei. Şi multe altele, Bianca, dacă aş

putea.

— Nu. Mi-a cuprins chipul în palme şi i-am văzut lacrimile izvorând. Să-mi dăruieşti doar dragostea ta, a spus.

Doar dragostea ta.

capitolul 7

Holt se întorsese acasă de mai puţin de trei minute şi deja îşi dăduse seama că cineva îl vizitase în lipsă. Nu conta că predase echipamentul oficial, privirea îi era în continuare de poliţist. Nu existau lucruri mutate flagrant de la locurile lor – dar scrumiera era mai aproape de marginea mesei, unul dintre scaune stătea într-un unghi diferit faţă de şemineu, un colţ de covor era îndoit.

Hotărât şi cu ochii-n patru, se duse din sufragerie în dormitor. Şi aici erau câteva semne. Le remarcă pe rând – rearanjarea uşor diferită a pernelor, aliniamentul diferit al cărţilor de pe noptieră – şi se duse să-şi ia arma din sertar. Verifică trăgaciul, apoi îşi luă arma cu el şi căută şi în restul casei.

Treizeci de minute mai târziu puse arma la loc. Chipul îi era îndârjit, privirea fixă şi fermă. Pânzele bunicului fuseseră mutate, nu mult, dar cât să-i spună lui Holt că cineva le atinsese şi le studiase. O asemenea siluire nu putea tolera.

Cel care îi scotocise prin casă era profesionist. Nu luase nimic, de abia mişcase lucrurile de la locurile lor, dar Holt era sigur că nu-i scăpase niciun centimetru necercetat. La fel de sigur era şi în privinţa identităţii persoanei. Asta însemna că acel Livingston, sau cum îl mai chema acum, era încă prin zonă. Foarte aproape chiar, se gândi Holt, de vreme ce descoperise legătura lui Bradford cu Calhounii. Şi foarte aproape de smaralde.

Acum, decise el în timp ce puse o mână pe capul câinelui care scâncea la picioarele lui, era o chestiune personală.

Ieşi prin uşa de la bucătărie pe verandă ca să stea cu câinele şi cu o bere să privească apa. Trebuia să se calmeze şi să-şi lase mintea să se limpezească, să pună în ordine piesele de puzzle, să le aranjeze şi să le rearanjeze până când prindeau contur. Bianca era cheia. În mintea, emoţiile şi motivaţiile ei trebuia să pătrundă. Îşi aprinse o ţigară şi-şi sprijini gleznele încrucişate pe balustrada verandei, iar în jurul lui lumina începu să pălească şi să alunece spre amurg.

O femeie frumoasă, nefericită în căsnicie. Dacă era să se inspire din temperamentele actualelor femei din neamul Calhoun, însemna că Bianca fusese şi ea foarte încăpăţânată, pasională şi loială. Şi mai putea adăuga şi vulnerabilă. Asta reieşea foarte clar din ochii portretului la fel cum reieşea şi din privirea Suzannei.

În acelaşi timp, se aflase pe cea mai înaltă treaptă a scării sociale, fusese una dintre privilegiatele sorţii. O tânără irlandeză dintr-o familie bună care se măritase foarte bine. Din nou, la fel ca Suzanna.

Trase din ţigară, mângâind-o absent pe Sadie pe urechi, care îşi pusese capul în poala lui. Privirea îi fu atrasă de tufişul galben, felia de soare pe care i-o dăruise Suzanna. Conform interviului cu fosta servitoare, şi Biancăi îi plăcuseră florile.

Şi ea avusese copii şi le fusese, din toate punctele de vedere, o mamă bună şi devotată, în timp ce Fergus fusese un tată strict şi dezinteresat. Moment în care în peisaj apăruse Christian Bradford. La fel ca o soţie de Cezar, o femeie în poziţia ei trebuia să fie imaculată. Orice indiciu că ar fi avut o aventură – mai ales cu un bărbat sub rangul ei – ar fi dus la terfelirea irevocabilă a reputaţiei ei.

Şi cu toate astea avusese o aventură.

Oare pierduse situaţia de sub control? se întrebă Holt. Oare fusese măcinată de vină şi panică şi ascunsese smaraldele într-un ultim gest de sfidare, disperată de

gândul că va cădea în dizgraţie şi scandalul divorţului o va distruge? Incapabilă să-şi înfrunte turnura pe care i-o luase viaţa, alesese să moară.

Nu-i plăcea varianta asta. Scutură din cap şi suflă încet fumul afară. Nu-i suna deloc bine. Poate nu mai era el obiectiv, dar pe Suzanna n-o vedea renunţând la tot şi aruncându-se de pe faleză. Erau prea multe similarităţi între Bianca şi strănepoata ei.

Poate ar fi trebuit să încerce să pătrundă în mintea Suzannei. Dacă o înţelegea cum gândeşte, poate avea să o înţeleagă şi pe străbuna ei născută sub o stea fără noroc. Poate, recunoscu el în timp ce îşi lua o bere, ajungea să se înţeleagă şi pe el. Sentimentele pentru ea se modificaseră radical în fiecare zi, iar acum nici nu mai ştia ce simţea exact.

Oh, o dorea, asta era clar. Dar nu era simplu. Întotdeauna se bazase pe simplitatea lucrurilor.

Ce anume o motiva pe Suzanna Calhoun Dumont? Copiii ei, se gândi imediat Holt. Nu începea nicio discuţie, deşi se implică la fel de mult şi în viaţa familiei ei. Afacerea. Era în stare să muncească până cădea lată ca să o pună pe picioare. Dar Holt suspecta că ar fi renunţat într-o clipă la afacere pentru copii şi familie.

Agitat, se ridică să se plimbe de-a lungul verandei. O pasăre *Antrostomus vociferus* se duse să se culce în cuibul din arţarul cu crengi strâmbate de vânt şi-şi înălţă vocea într-un tril. Deşteptate, insectele începură să ţârâie în iarbă. Primul licurici, santinelă singuratică, sclipi în apa care lovea ţărmul.

Şi asta era ceva ce-şi dorea. Liniştea simplă a singurătăţii. Dar acum, când stătea în picioare şi se uita în noapte, se gândea la Suzanna. Nu doar la felul în care se simţise în braţele lui, la felul în care îi făcea sângele să clocotească. Se gândise şi la cum ar fi fost să o aibă acum lângă el să privească împreună răsăritul lunii.

Trebuia neapărat să-i pătrundă în minte, să o facă să aibă încredere în el, ca apoi să-i spună ce simte, ce crede. Dacă putea stabili această legătură cu ea, atunci ar fi fost

cu un pas mai aproape de Bianca.

Pe de altă parte însă se temea că se afundase deja prea mult Propriile gânduri şi sentimente îi întunecau judecata. Îşi dorea să-i fie iubit mai mult decât îşi dorise vreodată ceva. Să se înece în ea, să-i vadă ochii întunecaţi de pasiune până când privirea aceea tristă şi rănită dispărea pentru totdeauna. Să o facă să i se dăruise aşa cum nu se dăruise nimănui altcineva – nici măcar celui cu care se măritase.

Holt îşi presă palmele de balustradă şi se aplecă înspre bezna din ce în ce mai mare. Singur, învăluit în noapte, recunoscu că urma acelaşi traseu ca bunicul lui. Se îndrăgostea de o femeie din familia Calhoun.

Se făcuse târziu când intră în casă. Se făcu şi mai târziu când reuşi să adoarmă.

*

Suzanna nu putuse dormi deloc. Zăcuse trează toată noaptea, încercând să nu se mai gândească la cele două valijoare pe care le făcuse. Când reuşea să-şi ia mintea de la ele, se gândea invariabil la Holt. Gândurile acestea o nelinişteau şi mai tare.

În zori se dăduse jos din pat ca să mai aranjeze o dată hainele pe care le împachetase deja, ca să mai adauge câte ceva, să verifice încă o dată dacă a pus şi câteva dintre jucăriile lor preferate care să-i ajute să-şi aline dorul de casă.

La micul dejun fusese bine dispusă, recunoscătoare că familia ei era acolo ca să o sprijine moral şi să o încurajeze. Amândoi copiii fuseseră smiorcăiţi, dar până la prânz reuşi să-i facă să zâmbească.

La ora unu începuse să cedeze psihic, iar copiii erau iar ţâfnoşi. La ora două deja se temea că Bax uitase şi sufletul îi fu răvăşit între furie şi speranţă. La ora trei sosi maşina, un Lincoln negru lucios. Cincisprezece minute oribile mai târziu, copiii plecaseră.

Nu putea sta acasă. Coco fusese foarte amabilă,

extrem de înţelegătoare, iar Suzannei îi era frică că vor începe amândouă să bocească. De dragul mătuşii, dar şi pentru ea, decise să se ducă la muncă.

Trebuia să-şi facă de lucru în permanenţă, îşi promise ea. Să fie atât de ocupată până i se întorceau copiii, ca de-abia să le simtă lipsa între timp.

Trecu pe la magazin, dar fu gata să aibă o criză de nervi din pricina empatiei şi curiozităţii excesive manifestate de Carolanne.

— Nu vreau să te bat la cap, se scuză Carolanne în momentul în care Suzanna o luă la trei păzeşte. Îmi fac griji pentru tine.

— Sunt bine. Suzanna alegea plantele cu o grijă aproape obsesivă. Îmi pare rău că te-am repezit. Sunt cam întoarsă pe dos azi.

— Iar eu foarte băgăcioasă. Întotdeauna o fire bună la suflet, Carolanne alungă toate gândurile negre. Îmi plac cele de culoarea somonului, spuse ea când văzu că Suzanna se străduia să aleagă dintr-un grup de sporul-casei de Noua Guinee. Ştii ceva, dacă vrei să-ţi verşi năduful, sună-mă. Putem ieşi în oraş.

— Mulţumesc pentru ofertă.

— Oricând, insistă Carolanne. O să fie bine. E un aranjament frumos, adăugă ea când Suzanna începu să încarce florile alese în camionetă. Mai ai de plantat?

— Trebuie să-mi achit o datorie.

Suzanna se urcă în camionetă, îi făcu cu mâna şi plecă. Pe drumul spre Holt îşi ocupă mintea planificând şi replanificând aranjamentul pentru straturile de flori. Ochise deja locul, care mărginea veranda din faţă, astfel încât el să se bucure de privelişte ori de câte ori intra sau ieşea din casă. Indiferent dacă voia sau nu.

Treaba asta avea să îi ia toată ziua, iar apoi se putea duce să facă o plimbare pe faleză ca să se relaxeze. A doua zi urma să o petreacă toată la magazin, iar pe seară, când se mai răcorea, avea să muncească în grădina de la Turnuri.

Zilele aveau să treacă pe nesimţite una câte una.

Nu se mai obosi să-şi anunţe prezenţa după ce parcă maşina, ci se apucă direct de treabă. Rezultatul nu fu cel scontat. Săpă, plivi, munci pământul, dar nu se simţi deloc alinată. Mintea refuza să i se golească de griji şi să se umple cu plăcerile activităţilor pe care le presta. O apucă o durere supărătoare de cap în spatele ochilor. O ignoră şi cără o roabă cu îngrăşământ pe care îl răsturnă pe pământ. Tocmai îl aranja cu grebla când Holt ieşi din casă.

O urmărise aproape zece minute de la geam, supărat că umerii ei puternici erau prăbuşiţi, iar ochii apatici şi trişti.

— Parcă ziceai că-ţi iei liber azi.

— M-am răzgândit.

Nu-şi ridică privirea, ci duse roaba înapoi la camionetă ca să o umple cu straturi de flori.

— Astea ce naiba mai sunt?

— Statul tău de plată. Începuse cu gura-leului, clematite şi margarete *shasta* în culori aprinse. Aşa ne-a fost înţelegerea.

Încruntat, coborî câteva trepte.

— Eu am zis că ai putea pune câteva tufe.

— O să pun flori. Compactă pământul. Orice persoană cu o brumă de imaginaţie poate vedea că locul ăsta are nevoie disperată de flori.

Aşadar, avea chef de ceartă, remarcă el, legănându-se pe călcâie. Ei bine, putea să-i facă pe plac.

— Ai fi putut să ceri voie înainte de a te apuca de săpat.

— De ce? Nu faci decât să pufneşti nemulţumit şi ai tot felul de remarci supărătoare, tipic masculine.

Mai coborî o treaptă.

— E curtea mea, drăguţă.

— Şi eu plantez flori în ea. Drăguţule.

Îşi înălţă semeţ capul spre el.

— Mda, era pusă rău pe scandal, mai remarcă el. Şi era în ultimul hal de supărată.

— Dacă n-ai chef să le uzi sau să ai cât de cât grijă de ele, o să fac eu şi treaba asta. Nu mai bine te duci tu înapoi

în casă şi mă laşi în pace?

Nu mai aşteptă un răspuns şi se puse înapoi pe muncit. Holt se aşeză şi se uită cum plantează levănţică şi nemţişor, dălii şi violete. Fumă cu gesturi leneşe, băgând de seamă că mâinile ei erau la fel de sigure şi de graţioase ca de obicei.

— Văd că azi nici plantatul floricelelor nu te scoate din starea asta.

— Nu-s în nicio stare. Ba chiar mă simt nemaipomenit. Rupse un fir de frezie şi înjură. De ce să nu mă simt nemaipomenit, doar pentru că a trebuit să mă uit la Jenny cum se urcă plângând în maşina aia afurisită? Doar pentru că a trebuit să stau şi să zâmbesc ca o momâie când Alex şi-a întors privirea spre mine şi guriţa îi tremura, iar ochii mă implorau să nu-l oblig să plece?

O podidi plânsul, dar îşi şterse lacrimile.

— Şi a trebuit să stau acolo şi să înghit când Bax m-a acuzat că sunt ca o cloşcă super-protectoare care îşi transformă copiii, copiii lui, în nişte molâi sfioşi. Înfipse hârleţul în pământ. Nu sunt nici timizi, nici molâi, zise ea cu patos. Sunt copii. Cum să nu le fie frică să plece cu el, când de abia îl cunosc? Iar soţia lui stătea acolo îmbrăcată toată în mătase şi pe tocuri cui, neatentă şi inutilă. Habar n-are ce trebuie să facă dacă Jenny visează urât sau dacă pe Alex îl doare burtica. Iar eu i-am lăsat să plece. Am stat acolo şi i-am lăsat să plece cu maşina aia oribilă cu doi străini. Aşa că mă simt foarte bine. Mă simt cum nu se poate mai bine.

Se repezi ca un fulger să ducă roaba înapoi la camion. Când se întoarse să pună şi mulciul, el nu mai era acolo. Se forţă să lucreze îngrijit, gândindu-se că măcar aici, măcar la plantatul florilor, deţinea controlul. Holt se întoarse trăgând după el furtunul din cealaltă parte a casei şi cu două beri.

— Lasă că le ud eu. Ia o bere.

Îşi şterse fruntea cu o mână şi se uită urât spre sticle.

— Eu nu beau bere.

— Altceva n-am. Îi vârî una în mână, apoi roti robinetul stropitorului. Cred că mă descurc momentan, zise el sec. Nu vrei să stai?

Suzanna se duse şi se aşeză pe trepte. Îi era sete, aşa că bău cu poftă, după care îşi rezemă bărbia pe mână şi se uită la el. Învăţase să nu ude excesiv plantele şi să nu îndrepte jetul puternic spre ele. Oftă încet, apoi mai luă o gură. Niciun cuvânt de compasiune, se gândi ea. Nicio bătaie pe umăr şi nicio vorbă prin care să-i sugereze că înţelegea cum se simte. În schimb îi oferise exact ceea ce avea nevoie, un perete tăcut la care să-şi urle nenorocirea şi furia. Oare ştia că o ajutase în acest fel? Nu avea de unde să ştie. Dar ştia că trebuise să vină aici, la el, nu doar ca să ude florile, nu doar ca să iasă din casă, ci pentru că îl iubea.

Nu îşi acordase timp de gândire de când acest sentiment se deschisese şi înflorise în sufletul ei. Nici nu-şi acordase şansa de a se întreba ce ar fi însemnat pentru amândoi.

Nu era ceva ce-şi dorea. Voia să nu mai iubească niciodată, să nu mai rişte niciodată să fie rănită şi umilită de capriciile vreunui bărbat. Dar se întâmplase.

Nu o căutase cu lumânarea. Nu căutase decât linişte sufletească, siguranţă pentru copiii ei, satisfacţii mărunte pentru ea. Dar cu toate acestea, o găsise.

Şi oare ce reacţie ar fi avut el dacă i-o mărturisea? Orgoliul lui masculin ar fi fost satisfăcut? Ar fi fost şocat, îngrozit sau amuzat? Nu conta, îşi spuse Suzanna în timp ce îşi puse un braţ pe după câinele care venise lângă ea. Deocamdată, poate pentru totdeauna, doar ea era cea îndrăgostită. Nu se mai aştepta ca sentimentele să-i fie împărtăşite.

Holt opri robinetul. Stratul colorat de flori aducea un plus de farmec căsuţei simple din lemn. Ba chiar îi făcea plăcere că recunoştea câteva flori. N-avea de gând să o întrebe cum le chema pe cele pe care nu le ştia. Dar avea să le caute singur.

— Arată frumos.

— Majoritatea sunt perene, zise ea pe acelaşi ton normal. M-am gândit că poate o să-ţi facă plăcere să le vezi înflorind în fiecare an.

Probabil, dar mai credea şi că avea să-şi amintească,

ba chiar foarte clar, cât de rănită şi nefericită fusese când le plantase. Nici nu îndrăznea măcar să stăruie asupra supărării pricinuite de imaginea lui Alex şi a lui Jenny urcându-se plângând în maşină şi plecând.

— Miros bine.

— Aia-i levănţica. Inspiră şi ea o gură de aer înmiresmat înainte de a se ridica. Mă duc să opresc furtunul.

Dispăruse aproape după colţ când el o strigă pe nume.

— Suzanna. O să fie bine.

Nu avu încredere că poate răspunde normal, aşa că încuviinţă din cap şi îşi văzu de drum. Stătea pe vine, bot în bot cu câinele când veni şi el.

— Ştii, dacă plantezi nişte crini şi ceva şerpariţă pe terasament, o să rezolvi în mare parte problema eroziunii.

Holt îşi băgă palma pe sub cotul ei ca să o ridice în picioare.

— Funcţionează chestia asta la care apelezi pentru a-ţi abate mintea de la griji.

— Da, bine.

— Am o idee mai bună.

Inima îi tresări.

— Nu cred că…

— Hai să dăm o tură.

— O tură?

— Cu barca. Mai sunt câteva ore până se întunecă.

— O tură cu barca, zise ea, fără să-şi dea seama că îl amuzase când răsuflase uşurată. Mi-ar plăcea.

— Bine.

O luă de mână şi o trase pe ponton. Aruncă parâma. Câinele sări lângă el, iar Suzanna realiză că făceau asta tot timpul. Pentru un bărbat care voia să lase impresia că nu-l emoţionează nimic, era lucru mare că-şi lua câinele să-i ţină companie pe mare.

Motorul începu să turuie. Holt aşteptă doar până când Suzanna se urcă la bord, apoi îndreptă barca spre golf.

Vântul îi bătea direct peste faţă. Râzând, îşi puse o

mână pe cap ca să nu-i zboare şapca. După ce şi-o fixă, veni lângă el la timonă.

— N-am mai ieşit în larg de câteva luni, strigă ea ca să acopere zgomotul motorului.

— Păi ce rost mai are să trăieşti pe o insulă dacă nu ieşi pe apă?

— Îmi place să o privesc.

Întoarse capul şi surprinse sclipirile de sticlă ale ferestrelor caselor izolate de pe Bar Island. Pe deasupra lor dădeau roată pescăruşii ţipători. Sadie lătră la ei, apoi se aşeză pe nişte perne cu capul într-o parte, ca vântul să nu-i fluture urechile.

— Se entuziasmează vreodată de ceva? se interesă Suzanna.

Aruncă o privire spre câine.

— Nu. Tot timpul are moaca asta de fraieră.

— Trebuie să o mai aduci din nou la noi. Fred nu mai e acelaşi câine de când s-au întâlnit.

— Unele femei au efectul ăsta asupra bărbaţilor.

Briza sărată îi transporta mirosul ei spre el, învăluindu-i simţurile cu fiecare gură de aer. Stătea aproape de el, cu picioarele bine proptite ca să-şi menţină echilibrul. Expresia ochilor ei era încă departe de a fi calmă, iar el ştia că nu se gândea la el. Dar el se gândea la ea.

Se strecură cu dibăcie prin aglomeraţia de ambarcaţiuni din golf, trecând pe lângă ceilalţi cu viteză constantă şi mică, pe lângă terasa unui hotel la care clienţii stăteau sub umbrele dungate bând cocteiluri sau servind cina mai devreme. În depărtare, pe direcţia tribordului, se zărea goeleta cu trei catarge a insulei care intra în port, plină până la refuz cu turişti care făceau cu mâna.

Apoi ieşiră din golf şi intrară în mare, iar apa nu mai fu la fel de liniştită. Stâncile se înălţau furioase spre cer. Arogante, sfidătoare, Turnurile stăteau pe marginea falezei, dominând satul, golful şi marea. Piatra ei gri şi sumbră oglindea nuanţa norilor de ploaie care veneau din vest. Geamurile lui vechi şi curbate străluceau în culorile curcubeului. Precum un miraj, din grădina Suzannei se

vedeau dungi şi pete estompate de culoare.

— Uneori când ieşeam cu tata să prindem homari, îmi ridicam privirea spre el. Şi mă gândeam la tine. Castelul Calhoun, murmură Holt. Aşa îi spunea.

Suzanna zâmbi şi-şi ţinu umbră cu dosul palmei ca să poată vedea mai bine casa impunătoare de pe stânci.

— E doar o casă. Întotdeauna a fost o casă. Când îmi ridic privirea spre ea, nu mă gândesc decât la mătuşa Coco care încearcă o reţetă nouă în bucătărie şi la Lilah care trage un pui de somn în salon. La copiii care se joacă în curte sau aleargă pe scări. La Amanda care stă la biroul ei şi face o grămadă de calcule meticuloase după facturile care trebuie plătite ca să ne întreţinem. La C.C. care stă sub capota break-ului ei vechi, încercând printr-un miracol să mai tragă încă un an de motor. Uneori îmi văd părinţii râzând în jurul mesei din bucătărie, foarte tineri, foarte plini de viaţă, făcându-şi foarte multe planuri. Se întoarse ca să nu scape Turnurile din raza vizuală. Foarte multe lucruri s-au schimbat şi-or să se mai schimbe. Dar casa e tot acolo. Asta e o alinare. Sigur înţelegi ce-ţi spun, pentru că altfel n-ai mai fi locuit în căsuţa lui Christian, înconjurat de toate amintirile lui.

Holt înţelegea foarte bine, iar asta îl făcu să se simtă stingherit.

— Poate că îmi place să locuiesc pe apă.

Suzanna se uită spre turnul Biancăi până când dispăru, apoi se întoarse spre el.

— Faptul că ai sentimente nu te face un om slab, Holt.

Se încruntă spre apă.

— N-am fost niciodată în stare să mă apropii de tata. Am avut puncte diferite de vedere în absolut orice subiect. N-a trebuit să explic sau să mă justific niciodată pentru ce simţeam sau voiam în faţa bunicului. El mă accepta oricum. Cred că am bănuit că a avut un motiv să-mi lase mie casa după moarte, chiar dacă eram doar un puşti.

O impresiona într-un mod foarte plăcut şi delicat că îi povestea aceste lucruri.

— Aşa că te-ai întors aici. Întotdeauna ne întoarcem la

lucrurile sau persoanele pe care le iubim. Ar fi vrut să-l întrebe mai multe, să afle ce fel de viaţă dusese în anii în care trăise prin alte locuri. Motivele pentru care întorsese spatele muncii de poliţist ca să repare motoare şi propulsoare de bărci. Iubise, suferise din dragoste? Dar el călcă acceleratorul, trimiţând barca ca o săgeată pe întinsul nesfârşit al mării.

Nu ieşise pe mare ca să dezbată chestiuni vitale, să-şi facă griji sau să-şi pună întrebări. Ieşise ca să ofere amândurora o oră de relaxare, un respiro de la realitate. Vântul şi viteza puteau înfăptui acest miracol pentru el. Întotdeauna fusese aşa. Când îi auzi râsul, când îşi îndreptă faţa spre soare, ştiu că făcuse alegerea potrivită.

— Ia, ţine tu timona.

Asta da provocare. I-o citise în voce, io văzuse în priviri, în rânjetul cu care i-o aruncase. Suzanna nu mai stătu pe gânduri şi-i luă locul la cârmă.

Se simţi în al nouălea cer să deţină controlul, să simtă puterea vibrându-i prin degete. Barca tăia apa ca o lamă uriaşă, îndreptându-se spre nicăieri. Aici nu existau decât marea, cerul şi libertatea supremă. Apele Atlanticului erau mai învolburate, ceea ce sporea într-o oarecare măsură periculozitatea. Aerul care se izbea de ei le făcea pielea de găină, iar fiecare respiraţie era ca o gură de vin de la gheaţă. Mâinile ei stăteau ferme şi precise pe timonă, trupul îi era încordat şi gata de acţiune. Privirea melancolică i se preschimbase într-una de cutezanţă aprigă care îi puse sângele în mişcare. Faţa i se înroşise; de încântare şi era udă de la duşul cu apă rece. Acum nu mai arăta ca o prinţesă, ci ca o regină care îşi cunoaşte puterea şi este gata să o mânuiască.

O lăsă să gonească în orice direcţie, ştiind că se va opri acolo unde el şi-o dorise să ajungă o bună parte din viaţa lui. Nu mai voia să aştepte nicio altă zi. Nici; măcar o oră.

Când îi făcu loc iar la timonă era epuizată şi râdea.

— Uitasem cum este. N-am mai condus o barcă de cinci ani.

— Te-ai descurcat foarte bine.

Roti barca într-un semicerc, fără să micşoreze viteza.

Râzând în continuare, îşi frecă braţele cu palmele.

— Mamă, e frig tare.

Se uită spre ea şi simţi o lovitură parşivă în stomac. Strălucea – ochii îi erau la fel de albaştri precum cerul şi mai plini de viaţă, pantalonii şi bluza subţiri din bumbac lipite de trupul zvelt, părul zburlit pe sub şapcă.

Îşi simţi palmele transpirând şi nesigure pe timonă, aşa că-şi mută privirea. Nu îi căzuse cu tronc, realiză el. Pur şi simplu îi întorsese lumea pe dos

— În cabină e o geacă.

— Nu, e minunat aşa. Închise ochii şi se lăsă străbătută bine de toate senzaţiile. De vântul sălbatic, de soarele auriu al serii, de mirosul de sare şi mare şi de bărbatul de lângă ea, de huruitul motorului şi de jetul de apă lăsat în urma lor. La fel de bine ar fi putut fi complet singuri, cu nimic altceva în afară de entuziasm şi viteză, oricare dintre ei putând să acapareze timona ca să se avânte în acea izolare fabuloasă.

Nu voia să se întoarcă. Suzanna trase adânc în piept aerul înţepător şi se gândi cât de eliberator era să gonească la nesfârşit spre nicăieri, apoi să se lase purtată către oriunde de curenţi.

Dar calitatea aerului scăzuse deja. Nu mai erau singuri. Auzind claxonul tărăgănat şi monoton al unui vas pentru turişti, Holt micşoră viteza şi coti uşor spre port. Şi asta era foarte frumos, se gândi ea. Să te întorci acasă. Să-ţi cunoşti locurile, să fii sigur că eşti bine-venit. Oftă discret în faţa acestei familiarităţi fără pretenţii. Apele albastre ale Golfului Francezului erau din ce în ce mai întunecate odată cu lăsarea serii, clădirile aglomerate, geamandurile zăngăneau din toate părţile. Totul părea şi mai liniştitor după goana nebună spre nicăieri.

Nu mai schimbară niciun cuvânt în timp ce el traversă golful şi se apropie în cercuri ca să acosteze de pontonul său. Dar era relaxată când sări pe mal ca să lege parâma, când mângâie cu frenezie câinele care se sprijinea de

picioarele ei, cerşind atenţie.

— Eşti un marinar pe cinste, aşa-i, fată? Se lăsă pe vine ca să-i facă un masaj pe cinste. Cred că vrea să iasă iar în larg.

Holt sări sprinten pe doc şi se opri la un metru de ea.

— Se apropie furtuna.

Suzanna îşi ridică privirea şi văzu norii care înaintau încet, dar sigur spre uscat.

— Ai dreptate. Ploaia ne prinde bine. Ce prostie, se gândi ea, să se simtă penibil acum şi să înceapă să vorbească despre vreme. Se ridică, nesigură de ce ar fi trebuit să facă, încordată până în măduva oaselor, sub privirea lui îngândurată şi concentrată. Mulţumesc pentru plimbare. Mi-a plăcut tare mult.

— Bine.

Pontonul se legănă când el o luă înainte. Suzanna făcu doi paşi în spate şi se simţi mai bine când puse piciorul pe uscat.

— Dacă ai cum, poate o aduci pe Sadie în vizită la Fred la sfârşitul săptămânii. Îi e urât fără copii.

— Bine.

Traversase jumătate de curte, iar el era tot la un metru în spate. Dacă n-ar fi riscat să pară paranoică, ar fi zis că o urmăreşte.

— Tufei îi merge bine. Îşi trecu degetele în treacăt din mers peste ea. Dar e neapărată nevoie să îngrijeşti peluza. Ţi-aş recomanda un program simplu şi ieftin.

Buzele lui se arcuiră puţin, dar nu-şi dezlipi privirea de la ea.

— Ocupă-te tu.

— Să, eu… e târziu. Mătuşa Coco…

— Ştie că eşti fată mare. O apucă de braţ ca să o oprească. Nu pleci nicăieri în seara asta, Suzanna.

Poate că dacă ar fi avut mai multă minte sau mai multă experienţă, i-ar fi anticipat starea de spirit înainte să o atingă. Acum nu mai încăpea nicio îndoială, degetele lui o acaparaseră cu posesivitate, iar în ochii lui cenuşii i se citeau foarte clar nevoile şi intenţia de a şi le satisface.

Ar fi fost bine dacă ar fi fost şi ea la fel de sigură de propria ei stare de spirit şi de propriile nevoi.

— Holt, ţi-am spus că am nevoie de timp.

— Timpul a expirat, zise el simplu, dar cu un subînţeles care îi făcu pulsul să o ia razna.

— Nu-i ceva ce aş vrea să tratez cu superficialitate.

Ochii îi străfulgerară. De la câţiva kilometri depărtare se auzi mugetul violent al unui tunet.

— Nu-i nimic superficial. O ştim amândoi.

Ea o ştia, iar faptul că o ştia o îngrozea.

— Cred că…

Holt înjură şi o trase în braţele lui.

— Crezi prea multe.

În clipa în care unda de şoc se amortiză începu să se zbată. Între timp însă, el deja o luase pe sus şi mergea spre veranda din spate.

— Holt. Nu vreau să fiu forţată în niciun fel.

Uşa cu plasă se trânti în urma lor. El nu ştia că-i era frică? Că îi era teamă că dacă făcea acest pas, el avea să descopere că era o fiinţă ştearsă, după care avea să se debaraseze de ea, lăsând-o pradă disperării?

— Nu vreau deloc să mă grăbesc.

— Dacă e să stăm după tine, mai durează cincisprezece ani până te hotărăşti.

Deschise uşa dormitorului cu piciorul şi o aruncă pe pat. Nu era ceva ce plănuise, dar era prea copleşit de groază şi dorinţă ca să mai poată folosi cuvinte atent alese.

Într-o fracţiune de secundă Suzanna sări din pat lângă el, subţire şi încordată ca o săgeată. Lumina scăzută, deja posomorâtă, se prelingea prin fereastra din spatele ei.

— Dacă-ţi închipui că mă poţi căra ca pe un sac de cartofi şi să mă trânteşti pe pat…

— Exact asta am făcut.

O ţintui cu privirea în timp ce-şi trase tricoul peste cap.

— Sunt sătul să tot aştept, Suzanna, şi sunt al naibii de obosit să te tot doresc. O să facem cum spun eu.

Mai trecuse prin exact acelaşi lucru înainte, se gândi

ea în timp ce simţi că îi pică un bolovan în burtă. Doar că data trecută fusese vorba de Bax, care îi ordonase să se prezinte în patul lui, se dezbrăcase repede, după care se căţărase peste ea ca să-şi pună în aplicare drepturile conjugale, rapid, cu forţă şi fără niciun pic de afecţiune. După care tot el fusese cel care o luase peste picior şi-şi manifestase dezgustul.

— Nu spui nimic nou, zise ea crispată. Şi nu mă interesează. Nu sunt obligată să mă culc cu tine, Holt. Să te las să-mi comanzi ce să fac şi să mă ofer ţie, ca apoi să-mi spui că nu-s bună de nimic. Nu mă mai las folosită de nimeni…

O prinse de mâini înainte să apuce să iasă ca o furtună din cameră, o trase zbătându-se şi înjurându-l ca să o sărute cu patimă pe gură. Forţa sărutului o ameţi complet. Dacă n-ar fi ţinut-o atât de strâns s-ar fi înmuiat toată. Teama şi furia trecură pe planul doi în faţa nevoilor nou stârnite, îi venea să urle la el că îi scotea cu forţa la suprafaţă aceste sentimente, pentru că o jefuia de tot, că o lăsa atât de goală şi de vulnerabila. Dar trebuia să reziste…

O îndepărtă la o lungime de braţ, cu respiraţia deja întretăiată şi superficială. Ochii îi erau precum bezna nopţii, plini de o mulţime de secrete. Avea să i le dezvăluie, îşi făcu această promisiune. Unul cate unul, avea să i le afle pe toate. Începând chiar din seara asta.

— Nimeni nu se foloseşte de nimeni şi o să-ţi iau doar ceea ce-mi vei oferi. Degetele încordate i se relaxară pe braţele ei. Uită-te la mine, Suzanna. Uită-te la mine şi spune-mi că nu mă doreşti şi te las în pace.

Buzele ei se întredeschiseră ca să facă loc unui şuierat nesigur. Îl iubea, nu mai era o puştoaică care să-şi ţină dragostea doar pentru ea sub forma unei perne cu care să doarmă noaptea. Dacă nu fusese atât de puternică pe cât sperase ca să nu încurce chestiunile ce ţineau de inimă cu cele trupeşti, atunci nu avea de ales şi trebuia să le accepte laolaltă. Iar dacă inima i-ar fi fost din nou sfâşiată, tot avea să supravieţuiască.

Nu promisese ea că între ei nu vor exista regrete, îşi

întinse uşor palma spre palma lui, deşi nu se aştepta la aceeaşi tandreţe din partea lui. Luă această decizie de bunăvoie.

— Nu pot să-ţi spun că nu te doresc. Nu are niciun rost să mai amânăm.

capitolul 8

Dacă nu ar fi fost atât de tensionat, dacă nevoia lui n-ar fi fost atât de acută, poate ar fi fost capabil să-şi manifeste tandreţea. Dacă sângele lui n-ar fi fost atât de încins, dorinţa atât de lacomă, poate că ar fi încercat să fie mai romantic cu ea. Dar era sigur că dacă nu o avea acum şi-n cel mai scurt timp, ar fi explodat în sute de fărâme de disperare.

Aşa că gura lui ardea de nerăbdare, mâinile o atingeau cu o nepăsare insistentă. Odată cu primul contact fervent, înţelese că era deja a lui. Dar nu era de ajuns. Poate niciodată n-ar fi fost de ajuns.

Ea nu tremurase, nu ezitase. Vulnerabilitatea îi era învăluită într-o generozitate care îl implora să se înfrupte din ea. Când mâinile ei rătăciră neobosite pe spatele lui „îi putu simţi doar lăcomia, fără urmă de îndoială.

Îi împinse şapca de pe cap, apoi îi scoase şi elasticul din păr ca să îşi poată înfige în voie mâinile în mătasea de culoarea mierii. Iar mâinile cu care o împresură erau nesigure, chiar dacă eu gura o devora fără milă.

Ea se deschise complet în faţa lui, scoase un geamăt firav şi arzător de plăcere când limba lui începu duelul cu limba ei. O dorea foarte tare, iar această dorinţă vibra din toată fiinţa lui şi o molipsi şi pe ea. Se ridică pe vârfuri, fără să-şi dea seama pe deplin că încerca să îi ostoiască dorul cu aceeaşi forţă. Trupul îi tremura sub presiunea pasiunilor de mult înăbuşite.

Şi totodată se şi temea, pentru că nu ştia ce s-ar fi ales de ea dacă-şi pierdea şi ultima brumă de control.

Trebuia să-i arate că îi putea oferi plăcere, că îi putea întreţine această dorinţă şi plăcere. Dacă se fâstâcea acum, dacă rata şansa de a dovedi că era într-adevăr femeie, nu risca oare ca el să o coboare de la statutul la care o ridicase în fanteziile lui?

Dar niciodată nu fusese dorită aşa. Cu o asemenea dorinţă violentă ce plutea în aer, astfel încât fiecare gură de aer era îmbibată cu tentaţii. Se încordă, sperând că îi era suficient ce îi dăruia, în timp ce trupul îi tresări, asaltat de valul de nestăpânit de senzaţii.

Gura lui alergă cu nesaţ peste faţa ei, alunecă pe gât unde o zgârie uşor cu dinţii şi cu firele aspre de barbă. Iar mâinile lui – Doamne, mâinile lui erau rapide şi letale. Trebuia să nu-şi piardă capul, dar în schimb genunchii i se înmuiaseră şi mintea i-o luase razna în faţa acestui atac fără precedent. Îşi înfipse cu disperare unghiile în spatele lui, încercând să se menţină pe linia de plutire şi să-şi amintească ce anume făcea plăcere unui bărbat.

Tremura precum un arc ciupit, atât de tensionată şi încordată încât avu impresia că în curând va plesni în mâinile lui. Ceva o făcea să se abţină. Faptul că realiză că ea făcea asta când el era aproape scos din minţi atrase un fel de furie virulentă. Îi rupse bluza şi o împinse pe pat.

— Fir-ar să fie, vreau totul. Cu respiraţia îngreunată, îi încercui încheieturile şi îi trase braţele deasupra capului. O să iau tot.

Când gura se năpusti să i-o acapareze, mâinile ei se încordară sub strânsoarea lui, pulsul i-o luă razna sub degetele lui.

Trupul lui era ca un cuptor, carne umedă şi fierbinte contopindu-se cu a ei într-un fel care o făcea să se înfioreze de minunea pură a procesului în sine. Degetele lui o înlănţuiau precum nişte bucăţi de fier, în timp ce cu mâna liberă o asalta neobosit şi fără milă. Suzanna îi putea simţi furia, gustul frustrării şi dorinţei furioase. Disperată, încercă să-l implore să aştepte, să îi acorde o secundă, dar nu reuşi decât să îngaime nişte gemete.

Vântul dădu perdelele la o parte, iar amurgul ocupă

încăperea. Primele picături de ploaie loviră acoperişul, urechile ei super sensibilizate percepându-le ca pe nişte focuri de armă, ecouri ale războiului pe care îl pornise împotriva ei. Un alt tunet răsună mai aproape de data asta, avertizând că se va abate o putere neiertătoare.

Când gura îi întâlni sânii, el gemu pasional de plăcere. Aici era la fel de molatecă precum o briză de vară şi la fel de potentă ca whisky-ul. În timp ce ea se contorsiona sub el, el îi umezi şi trase de sfârcul întărit, topindu-se în faţa gustului şi texturii emanate, simţindu-i bătăile inimii ca nişte lovituri de ciocan peste gură.

Iar ea îşi dorea acelaşi lucru ca şi el. Îi simţea excitarea presantă dezlănţuită în toată fiinţa, îi auzea gurile de aer trase rapid printre suspine. Şoldurile i se arcuiau şi împingeau în el până când îl anestezie cu totul. Se lasă mai în jos, înfigându-şi dinţii în cutia ei toracică, trasându-i o linie udă cu limba pe burtă.

Mâinile ei erau libere acum, aşa că îl apucă de păr, apoi trase de cuvertura de pe pat. Nu putea respira. Trebuia să i-o spună. Trupul ei era prea fierbinte şi prea chinuit de dor. Avea nevoie de…

Avea nevoie.

Se auzi un ţipăt. Suzanna auzi sunetul scurt şi disperat, îl simţi rupându-se din propriul ei gâtlej când trupul i se arcui în sus. Lumi întregi explodară în interiorul ei cu un muget mult mai impresionant decât tunetul care îi pândea pe deasupra capetelor. Uimită, se cutremură întinsă sub el, iar el îşi înălţă capul să se uite fix la ea.

Privirea îi era întunecată, chipul înroşit de o febră recentă. Sub el, trupul ei se convulsiona cu ultimele replici, mâinile îi căzură neputincioase de pe spatele lui pe patul răvăşit. Habar n-avusese ce impresie va avea asupra lui să vadă toată acea desfătare uluită pe chipul ei.

Dar ştia că voia şi mai mult.

Voia să o aţâţe şi mai tare de atât înainte ca ea să se dezmeticească. Nu mai putea decât să se lase purtată de viteză şi de fiorul primejdiei. Ploaia începu să cadă, iar ea se lăsă legănată în ritm cu el, prea buimacă să fie şocată de

propria lăcomie. Mâinile ei erau la fel de hrăpăreţe şi gata de orice la fel ca ale lui, gura ei la fel de neiertătoare. Când îi trase pantalonii în jos, icnetul ei fu simbol al victoriei. Degetele ei fură la fel de nerăbdătoare când îi traseră jeanşii peste şolduri, când se plimbară şi lipiră de pielea lipicioasă şi încinsă.

Voia să-l atingă cu aceeaşi sete cu care voia să fie atinsă. Să îl posede când chiar ea era cea posedată. Râvnea după foamea nebună şi turbulentă pe care nici nu ştiuse că o poate resimţi, după dorinţa aceasta vijelioasă care se iscase precum un lup sălbatic gata de atac.

Totul scăpase de sub control, niciunul nu mai gândea limpede. Când începu să o călărească din nou, şi din nou, escaladă fiecare creastă tăioasă căutând-o frenetic pe următoarea. Voia să îi ofere şi mai mult de atât, voia să ia mai mult de atât. Când sângele îi arse venele, intră în ea, revendicându-şi posesia cu o viteză şi o pasiune frenetice. Ea îl urmă întocmai în acest ritm sălbatic, înfigându-şi degetele senzuale adânc în şoldurile lui.

Erau din nou singuri, dar de data asta marea era violentă şi agitată, iar aerul încins la maxim. Aici şi în sfârşit aveau parte de toată puterea şi libertatea. Nu mai exista limită de viteză, călătoria era un risc glorios, îl simţi cutremurându-se, îşi îngropă faţa în părul ei şi ajunse la capătul acestei călătorii. Suzanna se strânse în jurul lui şi îl urmă.

*

Se întrebase timp de cincisprezece ani cum ar fi fost. O visase, şi-o imaginase, o dorise de când fusese un puşti şi până la maturitate. Niciuna dintre fanteziile lui nu se apropiase măcar de ce se întâmplase. Fusese ca un vulcan ce mocnise şi zvâcnise, după care erupsese jeturi de lavă. Acum zăcea precum o bucată de ceară încălzită sub el, iar trupul i se topea încet cu rămăşiţele pasiunii. Părul îi mirosea a mare şi soare. Se gândi că ar fi putut sta aşa o veşnicie, lipit de ea în timp ce ploaia bătea darabana pe

acoperiş şi vântul umfla perdelele. Dar voia să o vadă.

Dădu să îşi schimbe poziţia, iar ea scoase un mic sunet de protest şi se întinse. Nu spuse nimic, ci o sărută până când se relaxă iarăşi. Închise senină ochii când el făcu lampa de lângă pat mică.

Dumnezeule, ce frumoasă era aşa, cu părul răsfirat pe perne, cu pielea strălucind, cu buze moi şi pline.

Ea se încorda, dar el îi ignoră senzaţia de disconfort şi continuă să îi studieze în tăcere şi restul corpului.

— După cum spuneam, şopti el când îi reîntâlni privirea. Femeile din neamul Calhoun sunt nişte frumuseţi.

Nu ştia ce ar fi trebuit să spună sau cum ar fi trebuit să se comporte. Ştia că o dusese într-un loc neştiut, un loc extraordinar, dar habar nu avea dacă şi pentru el călătoria fusese la fel de exuberantă. Apoi el se încruntă, iar ei i se strânse stomacul. Cu privirea mijită spre ea, îşi trecu un deget de-a lungul gâtului ei, apoi peste forma sânilor.

— Ar fi trebuit să mă bărbieresc, sparse el brusc tăcerea, referindu-se la faptul că nu-i plăcea că-i zgâriase şi înroşise pielea. Ai fi putut să-mi spui că te doare.

— N-am spus pentru că n-am băgat de seamă.

— Scuze.

O atinse uşor cu buzele pe gât. Privirea ei sincer surprinsă îl făcu să se simtă ca un idiot. Se rostogoli departe de ea, dar ea se întinse într-o doară după mâna lui.

— Nu mi-ai făcut nimic, zise ea încet. A fost minunat.

Şi aşteptă, sperând să audă acelaşi lucru şi din partea lui.

— Trebuie să dau drumul câinelui în casă. Vocea i se asprise, dar o strânse uşor de degete înainte de a ieşi din cameră.

Suzanna auzi acum urletele tânguitoare, scârţâitul uşii. Îşi spuse că nu o respinsese. Însemna doar că el putea face trecerea de la pasiune la partea practică mult mai repede decât ea. Împărtăşiseră ceva, ceva vital. Se putea agăţa de asta. Se ridică şi constată cu stupoare starea în care era patul. Cearşaful aterizase pe podea, aşternuturile se făcuseră ghemotoc la capătul patului. Hainele ei – ce

mai rămăsese din ele – se amestecaseră cu ale lui.

Se ridică şi, simţindu-se jenată că era dezbrăcată, îşi trase repede tricoul lui pe ea şi-şi luă bluza ei de dedesubt. Un singur nasture din cinci mai rămăsese, dar şi ăsta atârna de o aţă. Râse şi o strânse la piept. Mare lucru era să fii dorită aşa de tare. Oftă şi se aplecă să-şi caute nasturii. Poate că acum el avea să fie rece şi stăpânit, poate că viaţa lui nu se schimbase la fel de tare ca a ei, dar ea fusese dorită cu disperare. Asta nu o putea uita.

— Ce faci?

Se ridică şi îl văzu stând în cadrul uşii. Era evident că n-avea nicio problemă să se plimbe în fundul gol, se gândi ea şi-şi simţi pulsul luându-i-o razna din nou. Părea supărat. Îşi dori să-şi dea seama ce făcuse sau ce nu făcuse de se uita aşa de încruntat la ea.

— Bluza, zise ea. Mi-am găsit nasturii. Îi strânse într-o palmă, în cealaltă având bluza subţirică de bumbac. Ai ac şi aţă?

— Nu.

Chiar nu ştia ce îi făcea când stătea îmbrăcată doar cu tricoul lui, cu părul ciufulit şi cu privirea galeşă? Chiar voia să o implore în genunchi?

— Oh. Înghiţi cu greu şi încercă să zâmbească. Bine atunci, o să-i cos acasă. Sper că pot să-ţi împrumut un tricou. Ţi-l aduc înapoi.

Închise uşa în spatele lui.

— Nu, zise el din nou şi veni la ea.

*

Ploaia se opri în zori, lăsând aerul purificat. Suzanna se trezi pe fondul muzicii relaxante a apei care se scurgea prin rigole. Înainte să se dezmeticească şi să-şi dea seama unde era, gura îi fu ocupată de un sărut fierbinte şi lacom. Trupul îi fu catapultat de la somn la dorinţă dintr-un singur salt rapid.

Holt se trezise dorind-o. Nevoia arzătoare nu-i dădea pace oricât de mult se înfrupta din ea, indiferent de cât de

binevoitoare i se oferea pe tavă. Nu existau cuvinte care să-i poată descrie ceea ce însemna ea pentru el acum. De la fantezia unui puşti la salvarea unui bărbat în toată firea.

I-o putea doar arăta.

O acoperi. O umplu. Îi privi chipul în lumina încărcată a dimineţii şi realiză că nu avea să fie niciodată mulţumit fără ea.

— Eşti a mea. Aruncă vorbele ca pe un blestem în timp ce trupul ei se cutremura sub el. Spune şi tu. Cu pumnii strânşi în aşternuturi îşi îngropă faţa în gâtul ei. Fir-ar să fie, Suzanna, spune şi tu.

Nu fu în stare decât să-i repete numele la nesfârşit, purtată de el pe culmi.

Când palmele îi alunecară inerte de pe spatele lui, el se rostogoli şi o trase pe ea peste. Se putea declara mulţumit că îşi odihnea capul pe inima lui. Îşi spuse în gând că deja o forţase să facă prea multe într-un timp foarte scurt. Dar îşi dorea al naibii de mult să audă cuvintele din gura ei.

Holt îşi înfipse degetele, şi apoi le strânse în părul ei. Ca şi cum, se gândi ea buimacă, ar fi vrut să o tragă la loc dacă încerca să se mişte. O durea tot trupul, îl simţea învineţit, dar minunat. Suzanna zâmbi, ascultându-i bătăile puternice ale inimii şi frumuseţea curgătoare a cântecelor de dimineaţă ale păsărilor. Deschise ochii brusc, îşi înălţă capul. O trăsese de păr, dar mai mult din reflex decât dinadins.

— E dimineaţă, zise Suzanna.

— Asta se întâmplă de obicei când răsare soarele.

— Nu, am… au.

— Scuze, mormăi el şi-i dădu drumul la păr.

— Cred că am adormit.

— Aha. Îşi plimbă mâinile în sus şi-n jos pe spatele ei. Îi plăcea senzaţia prelungă şi lină. Ai aţipit înainte să te atrag într-o nouă rundă.

Făcu feţe-feţe, dar când încercă să-şi schimbe poziţia, el o ţintui pe loc.

— Vrei să pleci undeva?

— Trebuie să ajung acasă. Cred că mătuşa Coco e înnebunită de grijă.

— Ştie unde eşti. Pentru că era mai uşor să o ţină locului, schimbă iar poziţiile şi începu să o sărute mărunt pe gât. Nimic nu-i făcea plăcere mai mare decât să-i simtă pulsul accelerând sub buze. Şi la fel de probabil intuieşte şi cu ce anume te-ai ocupat.

Fără să spere la prea multe sorţi de izbândă, îl împinse în umăr.

— Nu i-am spus unde plec.

— Am sunat-o aseară când i-am dat drumul lui Sadie în casă. Vrei, te rog, să mă scarpini pe spate? La baza coloanei.

Se supuse automat, dar mintea începu să i se învârtească.

— I-ai… i-ai spus mătuşii mele că…

— I-am spus că eşti cu mine. Bănuiesc că restul îşi poate imagina şi singură. E bine. Mersi.

Suzanna răsuflă prelung. Oh da, mătuşa Coco era în stare să adune unu cu unu. Şi nu exista absolut niciun motiv pentru care să se simtă jenată sau penibil. Dar exact aşa se simţea. Nu doar vizavi de mătuşa ei, ci şi de bărbatul gol întins peste ea.

Peste noapte fusese în regulă să-i facă faţă. Dar dimineaţa…

Îşi înălţă capul să o studieze.

— E vreo problemă?

— Niciuna.

El ridică întrebător o sprânceană, iar ea încercă să ridice nepăsător un umăr.

— Doar că nu ştiu ce-ar trebui să fac acum. N-am mai făcut nimic asemănător vreodată.

Rânji la ea.

— Şi cum de ai doi copii?

— Nu la asta m-am referit… M-am referit la faptul că niciodată…

Rânjetul i se lăţi şi mai tare.

— Ei bine, drăguţă, o să te obişnuieşti. Gânditor, îşi

plimbă un deget de-a lungul maxilarului ei. Vrei să te pun eu la curent cu eticheta post-sex?

— Aş vrea să nu mă mai priveşti atât de pofticios.

— Nu, şi ştii de ce? Pentru că face parte din etichetă.

Înlocui degetul cu o muşcătură delicată. Asta trebuie să fac în dimineaţa de după, să te privesc cu poftă ca să nu începi să te simţi ca o cotoroanţă.

— O… Cuvântul i se poticni în gâtlej. O cotoroanţă?

— Iar tu ar trebui să-mi spui că am fost incredibil.

Ridică din sprâncene.

— Serios?

— Da, precum şi să foloseşti orice alt superlativ mai ştii. Apoi – o rostogoli iar peste el – tu trebuie să te duci să-mi pregăteşti micul dejun, ca să-mi demonstrezi că ai talente versatile.

— Nici n-am cuvinte să-mi exprim mulţumirea că mă pui la curent cu întreaga procedură.

— Nicio problemă. Iar după ce-mi aduci micul dejun, va trebui să mă bagi din nou în pat şi să mă seduci.

Suzanna râse şi-şi lipi obrazul de al lui, un gest care îl dezarmă şi-i făcu o deosebită plăcere.

— Va trebui să exersez, dar cred că mă descurc să fac o omletă.

— Tare curios sunt dacă o să găseşti vreun ou.

— Ai vreun halat?

— Pentru?

Îşi ridică iar ochii spre el. Aceeaşi privire pofticioasă.

— Nu contează. Se desprinse de lângă el şi se întoarse instinctiv cu spatele ca să bâjbâie pe podea după tricoul lui. Şi tu ce faci cât pregătesc eu ceva de mâncare?

Holt îi prinse vârful părului pe care îl lăsă să i se strecoare printre degete.

— Eu mă uit la tine.

Şi îi făcu plăcere să o vadă fâţâindu-se prin bucătărie, îmbrăcată cu tricoul care îi aluneca pe coapse, să simtă mirosul cafelei umplând aerul şi să-i audă înfundat vocea amuzată în timp ce vorbea cu câinele.

În bucătărie, la treburi menajere, se simţea mult mai

în largul ei. Tufa pe care o plantaseră era o rază de lumină de partea cealaltă a ferestrei, iar briza mirosea încă a ploaie.

— Ştii, zise ea în timp ce rădea brânză peste ouă, nu-i suficient să ai doar un prăjitor de pâine, o oală şi o tigaie.

— De ce?

Se dădu brusc pe spate în scaun şi trase relaxat din ţigară.

— Păi unii folosesc camera asta ca să pregătească nişte mese mai consistente.

— Doar cei care n-au auzit de livrări la domiciliu. Cafeaua era gata, aşa că se ridică să toarne în căni pentru amândoi. Cu ce o bei?

— Simplă şi neagră. Vreau să-şi facă efectul.

— Dacă m-ai întreba pe mine, aş zice că ţi-ar prinde bine mai mult somn.

— Într-o oră trebuie să fiu la muncă.

Suzanna se opri să se uite pe fereastră cu castronul cu ouă în mâini. El îi recunoscu privirea, aşa că îi masă umărul.

— Nu te mai gândi.

— Îmi cer scuze. Se întoarse spre aragaz ca să toarne ouăle bătute în tigaie. Nu mă pot abţine să nu mă întreb ce-or face, dacă se simt bine. Nu au mai fost niciodată plecaţi fără mine.

— Nu i-a mai luat şi altă dată peste weekend?

— Nu, doar în câteva după-amiezi care n-au fost chiar reuşite. Făcu un efort să iasă din starea asta cât amestecă ouăle. Mda, nu mai sunt decât treisprezece zile.

— Nu îi ajuţi nici pe ei cu nimic, nici pe tine, dacă îţi faci atâtea griji.

Se simţea din ce în ce mai neputincios în timp ce se străduia să-i alunge tensiunea din umeri.

— Sunt bine. O să fiu bine, se corectă ea. Am o grămadă de treabă care să mă ţină ocupată următoarele săptămâni. Iar dacă tot sunt plecaţi, pot investi mai mult timp în căutarea smaraldelor.

— Asta las-o în seama mea.

Aruncă o privire peste umăr spre el.

— E o treabă care se face în echipă, Holt. Aşa a fost întotdeauna.

— Acum sunt şi eu implicat, aşa că o să mă ocup singur.

Porţionă ouăle în farfurii şi-şi căută cu grijă cuvintele.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor. Toţi îţi mulţumim. Dar nu degeaba li se spune smaraldele Calhoun. Două dintre surorile mele au fost ameninţate din cauza lor.

— Exact asta spuneam şi eu. Nu eşti de calibrul lui Livingston, Suzanna. E inteligent şi e brutal. Nu o să te roage cu frumosul să nu-i stai în cale.

Se întoarse şi îi întinse farfuria.

— Sunt obişnuită cu bărbaţi inteligenţi şi brutali şi deja mi-am petrecut o bună bucată din viaţă temându-mă pentru viaţa mea.

— Adică ce vrei să spui?

— Exact ce-am spus. Îşi ridică farfuria ei şi cana de cafea. Nu mă las intimidată sau speriată de cine ştie ce hoţ, ci o să fac şi-n continuare ce-i mai bine pentru mine şi familia mea.

Dar Holt scutură din cap. Nu acesta era răspunsul la care sperase.

— Ţi-e frică de Dumont? Fizic?

Privirea îi tremură, apoi se stabilită.

— Vorbeam de smaralde. Încercă să treacă pe lângă el, dar Holt îi blocă drumul. Privirea i se întunecase, dar când vorbi, vocea îi fu mai calmă şi mai controlată decât îl mai auzise vreodată.

— Te-a lovit?

Se îmbujoră şi mai tare, după care culoarea îi fugi din obraji.

— Poftim?

— Vreau să ştiu dacă Dumont a dat în tine vreodată.

I se puse un nod în gât. Indiferent de cât de încet vorbea, în ochii lui apărea o sclipire teribilă de violenţă.

— Se răcesc ouăle, Holt, şi mi-e foame.

Se abţinu să nu dea cu farfuria de pereţi. Rămase în

picioare, aşteptând să se aşeze ea vizavi. Părea foarte plăpândă şi foarte liniştită în lumina naturală.

— Vreau să-mi răspunzi, Suzanna.

Îşi luă cafeaua şi bău din ea în timp ce ea se jucă cu mâncarea. Ştia când trebuia să aştepte şi când să insiste.

— Nu. Vocea îi răsună fără inflexiuni, după care luă o gură de omletă. Nu m-a lovit niciodată.

— Doar s-a purtat urât cu tine?

Vorbi pe un ton normal şi mânca fără să fie atent la gust. Privirea ei i-o intersecta scurt pe-a lui.

— Există foarte multe căi prin care poţi să intimidezi şi demoralizezi pe cineva, Holt. Pe lângă ele, umilirea e nimic. Luă o felie de pâine prăjită şi o unse atentă cu unt. Nu prea mai ai pâine.

— Ce ţi-a făcut?

— Nu contează.

— Ce, repetă el pe silabe, ţi-a făcut?

— M-a făcut să văd adevărul.

— Adică?

— Că nu eram nici pe departe nevasta potrivită unui avocat de corporaţie cu ambiţii sociale şi politice.

— De ce?

Trânti cuţitul de masă.

— Aşa-ţi interoghezi tu suspecţii?

S-a înfuriat, îi trecu lui prin cap. Era mai bine aşa.

— E o întrebare simplă.

— Şi vrei un răspuns simplu? Bine. S-a însurat cu mine pentru numele meu. A crezut că va pune mâna şi pe nişte bani şi prestigiu cu ocazia asta, dar numele de Calhoun nu e nici pe departe adecvat. Din nefericire, şi-a dat foarte repede seama că nu eram vreo binefacere socială, aşa cum îşi imaginase. Conversaţiile mele la serate erau cel mult prozaice. Puteam să mă îmbrac astfel încât să par soţia proeminentă a unui avocat cu ambiţii politice, dar nimic mai mult. A fost, aşa după cum mi-a spus de multe ori, o mare dezamăgire că n-am priceput la ce se aştepta din partea mea. Că am fost o fiinţă plictisitoare în salon, la serate şi în dormitor.

Se ridică în picioare să arunce resturile de mâncare în castronul lui Sadie.

— Ţi-am răspuns la întrebare?

— Nu. Holt împinse farfuria din faţă şi îşi aprinse o ţigară. Aş vrea să ştiu cum de te-a convins că a fost vina ta.

Rămase cu spatele la el şi se ridică în picioare.

— Pentru că îl iubeam. Sau îl iubeam pe cel cu care am crezut că m-am măritat şi mi-am dorit foarte tare să fiu femeia cu care să se mândrească. Dar cu cât am încercat mai tare, cu atât am eşuat mai mult. Apoi l-am născut pe Alex şi-am crezut că... am făcut ceva incredibil. L-am adus pe lume pe băieţelul acesta minunat. Şi mi-a fost foarte uşor, foarte natural, să fiu mămică. N-am avut niciun fel de îndoieli, n-am greşit cu nimic. Eram atât de fericită, atât de concentrată asupra copilului şi noii noastre familii, încât nu mi-am dat seama că Bax îşi căuta discret o companie mai interesantă. Doar înainte să o nasc pe Jenny am aflat.

— Deci te-a înşelat. Vocea lui era doar aparent calmă. Şi tu ce-ai făcut atunci?

Suzanna nu se întoarse nici acum, ci dădu drumul la apă în chiuvetă ca să spele vasele.

— Nu poţi înţelege cum e să fii trădat în felul acesta. Deja te simţi persoana nepotrivită. Ai purtat în pântece copilul acestui bărbat şi tocmai ai aflat că ai fost înlocuită.

— Nu, nu pot. Dar cred c-aş fi foarte nervos.

— Crezi că m-am înfuriat? Mai că bufni în râs. Da, am fost furioasă, dar am fost şi... rănită. Nu-mi face plăcere să-mi amintesc ce uşor i-a fost să mă distrugă. Alex avea doar câteva luni, iar Jenny nu fusese în plan. Dar eram foarte fericită că eram însărcinată din nou. El nu a vrut-o. Nimic din ce mi-a făcut înainte nu m-a rănit sau şocat aşa de tare ca reacţia lui când i-am spus că sunt iar gravidă. Nu a fost atât supărat, cât... deranjat, conchise ea cu un pufnit şi-şi băgă mâinile în apa plină de detergent. Avea deja un fiu, continuă ea, aşa că numele de Dumont avea să dăinuie. Nu intenţionase să-şi aglomereze viaţa cu copii şi cu siguranţă nu avea chef să mă târască pe la evenimentele sociale cât eram grasă, obosită şi neatrăgătoare. Soluţia cea mai

practică era să fac avort. Ne-am certat îngrozitor pe tema asta. A fost pentru prima dată când am avut curaj să-l înfrunt – ceea ce a înrăutăţit lucrurile şi mai tare. Bax era obişnuit să se facă ca el, aşa s-a întâmplat întotdeauna. Când a văzut că nu mă poate obliga să fac ce voia el, mi-a plătit-o cu vârf şi îndesat. Mai calmă acum, puse farfuriile la scurs şi începu să spele tigaia. A continuat să fie discret în public cu amantele lui, dar a avut grijă ca eu să aflu de ele şi că eram vai de mine în comparaţie cu femeile cu care s-a culcat. Mi-a eliminat numele din conturile bancare, aşa că trebuia să-i cer lui de fiecare dată când aveam nevoie de bani. Asta a fost una dintre umilinţele cele mai subtile. În noaptea în care am născut-o pe Jenny era cu o altă femeie. S-a asigurat că aflu şi eu când a venit la spital ca să se lase fotografiat de presă în ipostaza de tată iubitor.

Holt nu se clinti din loc. Nu avea încredere să se mişte de-acolo.

— Şi de ce-ai rămas cu el?

— La început pentru că am tot sperat că mă voi trezi lângă bărbatul de care mă îndrăgostisem. Apoi, când am început să realizez că mariajul meu era eşuat, aveam deja un copil şi eram însărcinată cu cel de-al doilea. Luă o cârpă şi se apucă să şteargă vasele. Şi am stat pentru că o vreme, o foarte lungă perioadă, am fost convinsă că avea dreptate în ceea ce mă privea. Că nu eram deşteaptă, isteaţă şi spirituală. Că nu eram senzuală sau seducătoare. Aşa că tot ce puteam face era să-i fiu loială. Când am realizat că nu mai puteam fi nici aşa, a trebuit să iau în considerare efectele asupra copiilor. Nu voiam să-i văd suferind. Nu aş fi suportat să văd că divorţul le-ar fi făcut rău. Într-o bună zi am înţeles brusc că nu merita, că nu făceam decât să-mi irosesc viaţa şi că probabil le făceam mai mult rău lui Alex şi Jenny pretinzând că aşa trebuie să fie o căsnicie. Bax l-a băgat foarte puţin în seamă pe fiul său, iar pe fiica lui deloc. Petrecea mult mai mult timp cu iubita lui decât cu familia.

Oftă şi lăsă vasele din mână.

— Aşa că am ascuns diamantele în scutecul lui Jenny

şi am cerut divorţul. Se întoarse spre el cu chipul măcinat de oboseală. Acum ţi-am răspuns la întrebare?

Holt se ridică foarte încet şi fără să-şi mute privirea din ochii ei.

— Ţi-a trecut vreodată prin minte, măcar o dată, că el era cel inadecvat, el era un ratat? Că era doar un nenorocit răzgâiat şi egoist?

Buzele ei se arcuiră subtil.

— Ei bine, da, ultima parte mi-a trecut prin cap. Mi-a mai trecut însă şi că mica mea tragedie e părtinitoare. Cred că punctul de vedere al lui Bax vizavi de relaţia noastră diferă de al meu, şi nu fără o oarecare motivaţie.

— În continuare te manevrează cum vrea el, zise Holt, stăpânindu-şi cu greu furia. Deci nu eşti fată deşteaptă? De parcă oricine poate să crească doi copii şi să-şi vadă şi de afacerea proprie. Plictisitoare? Făcu un pas spre ea, dar se enervă şi mai tare când o văzu că se fereşte instinctiv de el. Da, nu ştiu când m-a plictisit aşa tare cineva, dar majoritatea bărbaţilor sunt plictisiţi de femei cu creier şi curajoase, mai ales când sunt impresionabili şi insensibili. Nimic nu mă adoarme mai repede decât o femeie care transpiră toată ziua ca să asigure traiul copiilor ei. Dumnezeu mi-e martor că nu eşti senzuală. Doar că n-am avut ceva mai bun de făcut aseară decât să mă dau în stambă cu tine.

O încolţi lângă chiuvetă cu o asemenea furie, încât aproape îi simţea gustul.

— M-ai întrebat, ţi-am răspuns. Nu ştiu ce vrei să mai spun altceva.

— Vreau să-mi spui că te doare în cot de el. O apucă de umeri şi se băgă în faţa ei. Vreau să-mi spui ce ţi-am cerut să-mi zici când eram în tine, când eram atât de impregnat de tine că nu mai puteam respira. Eşti a mea, Suzanna. Nimic din ce s-a întâmplat până acum nu mai contează, pentru că acum eşti a mea. Asta vreau să-mi spui.

Mâinile îi alunecară şi o prinseră ca o menghină de încheieturi. Suzanna deschise jura să-i răspundă, dar el îi

văzu crisparea dureroasă. Înjură, îşi mută privirea şi văzu vânătăile pe care i le făcuse deja. Sări cât colo de parcă l-ar fi plesnit.

— Holt…

Holt ridică o mână să-i facă semn să tacă şi se întoarse ca să-şi poată alunga furia turbată din minte.

Îi făcuse semne pe piele. O făcuse din pasiune şi neintenţionat, dar asta nu le făcea să dispară. Din cauza asta nu era cu nimic mai presus de cel care îi învineţise sufletul.

Îşi înfipse mâinile în buzunare înainte de a se întoarce iar spre ea.

— Am nişte treabă acum.

— Dar…

— Am deviat mult de la subiect, Suzanna. E vina mea. Ştiu că trebuie să te duci la muncă, şi eu la fel.

Deci asta fusese, se gândi ea. Îşi dezvelise sufletul în faţa lui, iar el o părăsea.

— Bine atunci, ne vedem luni.

Dădu scurt din cap că a înţeles, se îndreptă spre uşă, apoi trase o înjurătură şi se opri cu mâna pe ecranul protector de plasă.

— Noaptea trecută a însemnat mult pentru mine. Poţi înţelege asta?

Ea răsuflă tăcută.

— Nu.

Mâna i se transformă în pumn pe sită.

Eşti importantă pentru mine. Ţin la tine, şi faptul că eşti acum aici, aşa, este… am nevoie de tine. Acum ţi-e clar?

Îl studie – un pumn pe uşă, nerăbdare în priviri, corpul rigid de pasiuni pe care ea una nu le pricepea prea bine. Destul, realiză ea. Pentru moment era mai mult decât suficient.

— Da, mi-e clar.

— Nu vreau să se sfârşească aşa. Întoarse capul, iar privirea îi era din nou întunecată şi sălbatică. Nu se va termina aşa.

Îi studie în continuare chipul şi-i vorbi cu calm.

— Adică vrei să mă mai întorc aici?

— Ştii al naibii de bine că... Se opri şi închise ochii. Da, îţi cer să mai vii. Şi îţi cer să te gândeşti să-ţi petreci nişte timp cu mine, în afară de orele de muncă sau cele în pat. Dacă nici aşa nu ţi-e clar ce vreau să spun, atunci...

— Vrei să vii la cină?

Îi aruncă o privire inexpresivă.

— Poftim?

— Vrei să vii la cină, diseară? Poate ne şi plimbăm după aceea.

— Aha. Îşi trecu o mână prin păr, neştiind prea sigur dacă se simţea uşurat sau încurcat că lucrurile se rezolvaseră atât de simplu. Ar fi frumos.

Da, ar fi frumos, se gândi ea şi zâmbi.

— Atunci ne vedem pe la şapte. Vino şi cu Sadie, dacă vrei.

capitolul 9

Fără lumânările şi fără clar de lună, se gândi Suzanna, dar era totuşi o poveste de dragoste. Nici, nu crezuse că o va regăsi sau că şi-o va don din nou. Îşi curbă spatele în timp ce conducea pe serpentinele care duceau la turnuri şi zâmbi.

Sigur, relaţia cu Holt Bradford fusese presărată cu tot felul de piedici tăioase, dar avusese şi momentele ei bune. Îi făcuse o nesperată plăcere să le descopere ultimele zile. Şi nopţi.

Îşi aminti de ocazia sau ocaziile când el apăruse la magazin chiar înainte de ora prânzului. Nu-i spusese nimic de copii şi nici n-o invitase la masă cu metoda clasică pomenise doar că a trecut prin oraş să cumpere nişte piese şi că-i e cam foame.

Sau când venise prin spatele ei în momente ciudate ca să-i maseze umerii. De seara când îi făcuse surpriza

după o zi groaznic de istovitoare când trăsese de ea şi de un coş de nuiele plin cu pui rece pe barcă.

Era foarte insistent, de multe ori abrupt, dar niciodată nu o făcuse să se simtă mai puţin decât voia să fie. Când o iubise, o iubise cu toată presiunea şi ferocitatea care nu lăsau loc de îndoieli în ceea ce privea

Nu, nu căutase o poveste de dragoste, se gândi ea în timp ce-şi parca camioneta în spatele maşinii lui Holt.

Dar se bucura nespus de mult că o găsise.

Din clipa în care deschise uşa, Lilah sari cu gura pe ea.

— Te-am aşteptat.

— Văd.

Suzanna ridică întrebător o sprânceană. Lilah era îmbrăcată încă cu uniforma parcului.

Pentru că-i cunoştea programul, Suzanna era sigură că sora ei se întorsese acasă de aproape o oră. De obicei. Lilah ar fi trebuit să se fi schimbat deja în cele mai confortabile haine şi să fi aţipit pe prima suprafaţă întinsă din zonă.

— Care-i treaba?

— Poţi să faci ceva cu huiduma ursuză cu care te-ai încurcat?

— Dacă la Holt te referi, nu prea. Suzanna îşi scoase basca şi-şi trecu mâinile prin păr. De ce?

— Chiar acum este sus şi-mi scotoceşte camera centimetru cu centimetru. N-am apucat nici măcar să mă schimb. Aruncă o privire mijită spre scări. I-am spus că am căutat deja acolo şi că aş fi ştiut dacă aş fi dormit în aceeaşi cameră cu smaraldele.

— Iar el te-a ignorat.

— Nu numai că m-a ignorat, dar m-a şi dat afară din propriul meu dormitor. Şi Max. Şuieră printre dinţi şi se aşează pe trepte. Max a rânjit şi a zis că e o idee a naibii de bună.

— Vrei să ne ducem peste ei?

În ochii lui Lilah apăru o sclipire machiavelică.

— Da. Se ridică şi-şi aruncă un braţ peste umerii

Suzannei în timp ce o luară din loc. Ai intenţii serioase cu el, nu?

— O iau încetişor.

— Uneori, când iubeşti pe cineva, este mai bine să sari mai mulţi paşi deodată. Apoi începu să caşte şi să bombăne. Vreau să dorm. M-aş declara mulţumită dacă aş putea spune că nu-mi place ticălosul ăsta băgăcios, dar nu pot. Are ceva aparte şi ferm sub manierele lui proaste.

— Iar i-ai căutat prin aură.

Lilah râse şi se opri în capul scărilor.

— Este un tip foarte bun, oricât de mult mi-ar plăcea să-i trag vreo două acum. Şi mă bucur să te văd iar fericită, Suze.

— Nu am fost nefericită.

— Nu, doar că nu ai fost fericită. E o diferenţă.

— O fi. Că veni vorba de fericire, cum merg planurile de nuntă?

— Chiar acum mătuşa Coco şi ruda din iad se ceartă în bucătărie pe tema asta. Îşi întoarse ochii zâmbăreţi spre sora ei. Şi se distrează de minune. Mătuşa Colleen pretinde că vrea doar să se asigure că evenimentul va spori în bine reputaţia familiei Calhoun, dar adevărul e că s-a băgat cu totul în lista de invitaţi şi îi face praf meniul mătuşii Coco.

— Doar ca să se distreze.

— Stai să vezi când te-o prinde şi pe tine, o avertiză Lilah. Are nişte idei foarte creative pentru aranjamentele florale.

— Minunat.

Suzanna se opri în uşa lui Lilah. Holt muncea într-adevăr cu dedicaţie. Deşi niciodată nu fusese o cameră prea ordonată, acum arăta de parcă cineva ar fi luat cu macaraua fiecare piesă de mobilier şi i-ar fi dat drumul ca să le aranjeze pentru un joc de mikado. Momentan Holt era cu capul vârât în şemineu, iar Max se târa pe podea.

— Vă distraţi, băieţi? îi întrebă tărăgănat Lilah.

Max îşi ridică privirea şi rânji. Era înnebunită de nervi, cam da, se gândi el. Învăţase să se descurce în asemenea situaţii cu temperamentul ei şi chiar îi făcea plăcere.

— Am găsit sandaua pe care o căutai. Era sub perna de pe fotoliu.

— Iată nişte veşti bune. Ridică o sprânceană, remarcând că Holt stătea acum pe căminul ei, uitându-se la Suzanna. Iar Suzanna se uita la el. Ia-ţi o pauză, Max.

— Nu, mersi.

— Ba-ţi zic eu că ai nevoie de o pauză. Se duse să-l tragă de mână ca să-l ridice în picioare. Poţi să te întorci mai târziu ca să-l ajuţi pe Holt să-mi invadeze intimitatea.

— Ţi-am zis că n-o să-i convină, zise Suzanna după ce Lilah îl trase pe Max afară din cameră.

— Mare păcat.

Îşi puse mâinile în şolduri şi evaluă pagubele.

— Aţi găsit ceva?

— În afară de doi cercei desperecheaţi şi ceva chestie din dantelă care erau în spatele măsuţei de toaletă, nu. Înclină din cap. Tu ai chestii din astea de dantelă?

— Nu prea. Se uită spre tricoul transpirat de pe ea. Până acum câteva zile nici nu credeam că mi-ar trebui.

— Ţie-ţi stă foarte bine în denim, drăguţă. Se ridică şi, văzând că n-are de gând să se apropie, se duse el lângă ea. Şi… îşi puse mâinile pe umerii ei, apoi şi le coborî până pe şoldurile ei. Îmi place tare mult să te dezbrac oricum. O sărută cu poftă, în stilul pasional şi urgent cu care începuse să se obişnuiască. Apoi o muşcă de buza de jos şi rânji. Dar dacă vrei să împrumuţi nişte chestii d-astea dantelate de la Lilah…

Râse şi îl îmbrăţişă cu drag, aşa cum o făcea de fiecare dată, cu o lejeritate care reuşea de fiecare dată să-i încălzească sufletul.

— Poate o să-ţi fac o surpriză. Când ai ajuns?

— Am venit direct de la teren. Ai făcut rost şi de restul de cum-le-zici tu?

— Sălcioare, da. Încă o durea spatele. Ai fost de mare ajutor la digul de sprijin.

— Eşti dusă cu pluta dacă-ţi închipui că puteai construi chestia aia de una singură.

— Când am semnat contractul, aveam un muncitor cu

jumătate de normă.

Scutură din cap şi se duse din nou să caute prin şemineu.

— Oi fi tu o dură, Suzanna, dar nu ai echipamentul necesar să care buşteni şi să dai cu barosul.

— Am mai făcut şi d-astea…

— Mda. Se uită în jur. Ştiu.

Mai testă o cărămidă. Arăta foarte bine.

— Arăta extraordinar. Şi dacă tot nu m-ai bombănit mai mult de şase ori când cărai lemnele de decor, de ce nu te-aş recompensa?

— Oh, da?

Abandonă cărămizile, nu-l mai interesau.

— Mă duc să-ţi aduc o bere.

— Aş prefera să…

— Ştiu. Râse şi se îndepărtă de el. Dar va trebui să te mulţumeşti cu o bere. Momentan.

Era bine, se gândi ea, să poată să glumească aşa. Fără să se simtă jenată sau ţâfnoasă. Avea toate motivele să se simtă mulţumită, ştiind că ţinea la ea. În timp, poate sentimentele s-ar fi adâncit.

Plină de energie şi speranţe, coborî ultima treaptă şi coti spre hol. Dintr-odată, haos.

Mai întâi auzi câinii, pe Fred şi Sadie, lătrând ca toţi dracii, apoi tropăit de picioare pe verandă şi două voci ascuţite.

— Mama!

Jenny şi Alex strigau la unison cuvântul bisilabic când năvăliră în casă. De îndată ce îi luă în braţe se simţi împlinită şi bucuroasă. Râzând, îi dezmierdă pe amândoi cu sărutări, în timp ce câinii alergau ca bezmeticii în jurul lor.

— Oh, ce dor mi-a fost de voi. Foarte dor mi-a fost de amândoi. Staţi să mă uit la voi. Îi trase din braţe şi zâmbetul îi pieri. Mai aveau puţin şi începeau să plângă. Copii?

— Am vrut să venim acasă. Vocea lui Jenny tremura şi-şi îngropă faţa în umărul mamei ei. Nu ne place în vacanţă.

— Şşş.

O mângâie pe păr pe Jenny, iar Alex îşi frecă ochiul cu pumnul.

— Am fost dificili de stăpânit şi răi, zise el cu vocea tremurată. Şi nici nu ne pasă.

— Exact la atitudinea asta mă şi aşteptam, zise Bax în timp ce îşi făcu apariţia pe uşa deschisă de la intrare. Mâinile lui Jenny se strânseră în jurul gâtului Suzannei, dar Alex se întoarse şi semeţi spre el bărbia lui de Calhoun.

— Nu ne-a plăcut petrecerea aia de proşti şi nu ne place nici de ţine.

— Alex! înăspri tonul şi-şi puse mâna pe umărul lui. Ajunge. Cere-ţi scuze.

Buzele îi fremătară, dar sclipirea de încăpăţânare rămase.

— Ne pare rău că nu ne place de tine.

— Ia-o pe sora ta şi duceţi-vă sus, zise cu severitate Bax. Vreau să vorbesc cu mama voastră între patru ochi.

— Du-te cu Jenny în bucătărie. Suzanna îl mângâie pe Alex pe obraz. Mătuşa Coco e acolo.

Bax vru să-i ardă un şut lui Fred.

— Şi luaţi-vă şi potăile astea de aici.

— Chéri? se auzi vocea brunetei zvelte care rămăsese în prag.

— Yvette. Cu braţele pe umerii copiilor, Suzanna se ridică. Scuză-mă, nu te-am văzut.

Franţuzoaica dădu confuză din mâini.

— Să mă scuzi, dar sunt foarte derutată, să ştii. Mă întrebam – Bax, bagajele copiilor?

— Pune-l pe şofer să le aducă, se răsti el. Nu vezi că-s ocupat?

Suzanna îi aruncă femeii epuizate psihic o privire compătimitoare.

— Le poate lăsa în hol. Dacă vreţi să poftiţi în salon… duceţi-vă la mătuşa Coco, se adresă ea copiilor. O să se bucure foarte tare că v-aţi întors.

Plecară ţinându-se de mâini şi cu câinii ţopăind în jurul lor.

— Dacă ai bunăvoinţa să ne acorzi un minut din timpul tău preţios, zise Bax, apoi o măsură din cap până în picioare în hainele ei de lucru, dintr-o zi extraordinar de fascinantă pentru tine.

— În salon, repetă şi se întoarse.

Se strădui să rămână calmă, ştiind că era un aspect esenţial. Nu avea nici cea mai vagă idee de ce anume îl făcuse să-şi schimbe planurile şi să-i aducă copiii înapoi cu o săptămână întreagă mai devreme. Dar nu era nicio problemă. Chestiunea care o deranja era că îi supărase copiii.

— Yvette – Suzanna îi făcu semn să ia loc –, vrei să te servesc cu ceva?

— Oh, dacă eşti amabilă. Un brandy?

— Sigur. Bax.

— Whisky, dublu să fie.

Se duse la dulapul cu băuturi şi turnă în pahare, fericită că nu-i tremurau mâinile. În timp ce o servi pe Yvette, i se păru că îi surprinse în priviri o sclipire jenată prin care căuta să se scuze.

— Deci, Bax, vrei să-mi povesteşti ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat a început acum câţiva ani, când ai avut ideea eronată cum că ai putea fi mamă.

— Bax, încercă Yvette, dar fu întreruptă imediat.

— Du-te pe terasă. Prefer să mă ocup în privat de chestiunea asta.

Deci nu se schimbase, se gândi Suzanna. Îşi împreună palmele în timp ce Yvette traversă încăperea şi ieşi prin uşile de sticlă.

Măcar micul ăsta experiment o s-o facă să lase baltă ideea cu făcutul unui copil.

— Experiment? repetă Suzanna. Vizita ta cu copiii a fost un experiment?

Luă o gură de whisky şi se uită la ea. Era în continuare bărbatul uimitor de chipeş cu chip fermecător de puşti şi păr frumos. Dar temperamentul lui adăuga, aşa cum o făcuse întotdeauna, un detaliu aspectului său care numai atrăgător nu era.

— Motivele pentru care am luat copiii mă privesc. Comportamentul lor impardonabil ţi se datorează. Nu au nici cea mai vagă idee de cum trebuie să se comporte în public sau în particular. Au apucături şi năravuri de sălbatici şi nu se pot controla. Te-ai descurcat mizerabil, Suzanna, presupunând că n-ai intenţionat să educi doi răzgâiaţi groaznici.

— Nu-ţi permit să stai în casa mea şi să-mi vorbeşti aşa despre ei. Cu o privire periculos de aprinsă, veni spre el. Mă doare fix undeva dacă se ridică sau nu la standardele tale. Vreau să ştiu de ce mi i-ai adus înapoi aşa.

— Atunci ascultă ce-am de spus, îi sugeră şi o împinse într-un scaun. Scumpii tăi copii habar n-au cum trebuie să fie un Dumont. În restaurant erau gălăgioşi, nu te puteai înţelege cu ei, în maşină smiorcăiţi şi neastâmpăraţi. Dacă încearcă cineva să-i corecteze, devin sfidători sau morocănoşi. La complexul unde am stat alături de câteva cunoştinţe de-ale mele, comportamentul lor m-a făcut să intru în pământ de ruşine.

Prea mânioasă ca să-i mai fie frică, Suzanna se ridică din scaun.

— Cu alte cuvinte, au fost copii. Îmi pare rău că ţi-ai dat planurile peste cap, Bax, dar nu te poţi aştepta de la nişte copii de cinci şi şase ani să se prezinte ireproşabil în societate în orice ocazie. Mai ales când sunt aruncaţi într-o situaţie cu care nu aveau nimic de-a face. Nu te cunosc.

Plimbă whisky-ul prin gură, apoi înghiţi.

— Ştiu foarte bine că sunt tatăl lor, dar ai avut grijă ca să nu aibă niciun respect pentru această relaţie.

— Nu, tu eşti cel care a avut grijă.

Puse whisky-ul deoparte pe îndelete.

— Crezi că nu ştiu ce le-ai spus? Dulcea şi inocenta, micuţa Suzanna.

Făcu automat un pas în spate, ceea ce lui îi făcu plăcere.

— Nu le spun nimic despre tine, zise ea, furioasă că bătuse în retragere.

— Oh, nu? Atunci nu le-ai zis nici că au un frate vitreg

în Oklahoma?

— Deci despre asta era vorba, realiză ea, străduindu-se să se adune.

— Fratele lui Megan O'Riley s-a însurat cu sora mea. Situaţia nu putea rămâne secretă, nici dacă aş fi vrut.

— Şi de-abia ai aşteptat să-mi împroşti numele cu noroi.

O mai împinse o dată, iar ea se dezechilibră.

— Băiatul este fratele lor vitreg. Au acceptat asta şi sunt prea tineri să înţeleagă ce lucru înjositor ai făcut.

— Nu te bagi tu în treburile mele. Să nu uiţi asta. O apucă de umeri şi o lipi de perete. Nu am de gând să te las să scapi cu micile tale comploturi de răzbunare.

— Ia-ţi mâinile de pe mine.

Se răsuci, dar el o împinse la loc.

— După ce-am terminat cu tine. Ţin să te avertizez, Suzanna. Nu-ţi permit să-mi discuţi chestiunile private în stânga şi-n dreapta. Dacă se află doar o mică parte, o să-mi dau seama de la cine s-a răspândit bârfa şi ştii cine o să plătească pentru asta.

Rămase crispată şi cu privirea fermă.

— Nu-mi mai poţi face rău.

— Nu te baza pe asta. Tu ai grijă ca odraslele să nu mai spună nimănui de chestia cu fraţii vitregi. Dacă se mai aduce vorba vreodată despre asta – o strânse şi mai tare, făcând-o să se ridice pe vârfuri o să-ţi pară foarte, foarte rău.

— Termină cu ameninţările şi ieşi afară din casa mea.

— A ta? Îi puse o mână pe gât. Nu uita, e a ta doar pentru că nu mi-am dorit anacronismul ăsta care stă să se dărâme. Forţează-mi mâna şi te târăsc într-o clipă înapoi în tribunal. Şi de data asta îţi iau tot. Copiii se vor bucura de o şcoală bună cu internat în Elveţia, acolo unde o să ajungă precis dacă nu-ţi vezi lungul nasului.

Observă că ochii ei se schimbaseră, dar nu exprimau teamă, aşa cum se aşteptase. Furie. Ridică o mână, dar nu mai apucă să-l lovească, că fu smuls de lângă ea şi aruncat pe podea. Se uită la Holt cum îl târâie de guler, apoi dă cu

el de o masă Ludovic XV.

Nu mai văzuse niciodată cum arată privirea unui criminal, dar o recunoscu imediat la Holt când îi trase un pumn în faţă lui Baxter.

— Holt, nu…

Porni spre ei, dar cineva o prinse de braţ cu o putere surprinzătoare.

— Lasă-l, zise Colleen cu o strâmbătură şi cu privirea arzătoare.

Ar fi vrut să-l ucidă şi poate chiar ar fi făcut-o dacă individul ar fi protestat în vreun fel. Dar Bax se prăbuşi în strânsoarea lui, din nas şi din gură prelingându-i-se sânge.

— Ascultă la mine, nenorocitule! Holt dădu cu el de perete. O dată dacă mai pui labele pe ea, eşti mort.

Tremurând şi rănit în orgoliu, Bax orbecăi după o batistă.

— Pot să cer să fii arestat pentru atac. Cu cârpa la nas, se uită în jur şi-şi văzu soţia în uşile terasei. Am o martoră. M-ai atacat şi mi-ai ameninţat viaţa. Era prima dată când gusta umilinţa şi nu-i plăcea deloc. Privirea îi coti spre Suzanna. O să-ţi pară rău.

— Ba nu, n-o să-i pară, interveni Colleen înainte ca Holt să aibă satisfacţia de a-i trosni un pumn în gura aceea păcătoasă. Ţie o să-ţi pară, porc infect, laş şi fără caracter ce eşti. Se sprijini cu toată greutatea pe baston în timp ce veni spre el. O să-ţi pară rău cât ţi-o mai fi dat să-ţi trăieşti viaţa asta mizerabilă dacă mai ridici mâna la oricare membru al familiei mele. Orice ţi-ar trece prin minte să ne faci, eu o să-ţi fac de zeci de ori mai rău. Dacă nu ţi-e clar cine sunt, mă cheamă Colleen Theresa Calhoun şi te pot cumpăra şi vinde de două ori.

Îl studie, un amărât într-un costum şifonat, căruia îi curgea sânge într-o batistă de mătase.

— Aş vrea să ştiu ce ar avea de spus guvernatorul statului tău – care întâmplător îmi este fin –, dacă i-aş menţiona scena aceasta. Încuviinţă încet şi satisfăcută din cap când văzu că a fost înţeleasă. Acum mută-ţi hoitul nesuferit din casa mea. Tinere – îşi înclină capul în direcţia

lui Holt –, fii bun şi condu-l pe musafirul nostru afară.

— Cu cea mai mare plăcere.

Holt îl scoase pe hol. Ultimul lucru pe care îl văzu Suzanna când ieşi alergând din casă fu Yvette care le făcea cu mâna.

— Unde s-a dus? întrebă Holt când o găsi pe Colleen singură în salon.

— Cred că să-şi lingă rănile. Toarnă-mi un brandy. Fir-ar să fie, o să dureze ceva, bombăni când îl văzu că ezită. Colleen se lăsă pe un scaun şi aşteptă să i se liniştească inima. Ştiam că trece printr-o perioadă grea, dar nu ştiam de amploarea ei. L-aş fi supravegheat pe Dumont ăsta după divorţ. Luă paharul cu brandy şi bău cu sete. Vai de capul lui de bărbat. N-am ştiut că a abuzat-o. Ar fi trebuit să-mi dau seama de prima dată când i-am văzut privirea. Mama mea avea aceeaşi privire. Închise ochii şi se lăsă pe spate. Ei bine, dacă nu vrea să se aleagă praful de ambiţiile lui politice, o s-o lase în pace. Deschise încet ochii şi îi aruncă lui Holt o privire de oţel. Dumneata te-ai descurcat foarte bine – admir orice bărbat care îşi foloseşte pumnii. Îmi pare rău că nu i-am articulat şi eu una cu bastonul.

— Cred că dumneavoastră v-aţi descurcat mai bine. Eu i-am spart nasul, dar dumneavoastră l-aţi băgat în sperieţi…

— Aşa am făcut. Zâmbi şi mai luă o gură. Tare bine m-am simţit. Observă că Holt stătea cu privirea fixă spre uşile deschise spre terasă, încă cu pumnii încordaţi. Suzanna ar fi putut face ceva şi mai grav, se gândi şi dădu peste cap şi restul de brandy. Mama mea obişnuia să se ducă pe faleză. Poate o găseşti pe Suzanna acolo. Spune-i că odraslele mănâncă prăjituri înainte de masă.

*

La stânci se dusese. Nu ştia de ce ori de câte ori simţea nevoia să fugă, aici o făcea. Doar o clipă, îşi promisese. Avea nevoie doar de o clipă singură.

Se aşeză pe o stâncă, îşi acoperi faţa şi-şi plânse

amarul şi ruşinea.

Aşa o găsi, singură şi suspinând, cu vântul care îi purta departe sunetele durerii, cu marea care se agita neliniştită sub stânci. Nici nu ştia de unde să înceapă. Mama lui fusese întotdeauna o femeie robustă, iar dacă plânsese, plânsese întotdeauna ferită de ceilalţi.

Mai rău, încă o avea în faţa ochilor când fusese lipită de zid, cu mâna lui Dumont în gât. I se păruse foarte fragilă, dar şi foarte curajoasă.

Se apropie mai mult şi-i puse şovăind o mână pe păr.

— Suzanna.

Sări ca un arc, se opri din plâns şi-şi şterse lacrimile de pe faţa udă.

— Trebuie să mă întorc. Copiii…

— Sunt în bucătărie şi se umflă cu prăjituri. Stai jos.

— Nu, eu…

— Te rog. Rămase în picioare şi-şi mai domoli tonul. Nu am mai fost de foarte mult timp aici. Bunicul obişnuia să mă aducă. Stătea acolo şi privea marea. Odată mi-a spus o poveste despre o prinţesă dintr-un castel aflat pe o stâncă. Sigur se referea la Bianca, dar mai târziu, când mi-am amintit, eu m-am gândit întotdeauna la tine.

— Holt, îmi pare atât de rău…

— Dacă începi să-ţi ceri scuze, o să mă enervezi rău de tot.

Îşi înghiţi un nou nod care i se pusese în gât.

— Nu-mi place deloc că ai fost martor la acea scenă, tu şi restul.

— În scena aceea erai tu ţinând piept unui huligan. Îi întoarse chipul spre el. Când zări amprentele roşii de pe gât, se abţinu cu greu să nu blesteme. Nu o să-ţi mai facă rău niciodată.

— Despre reputaţia lui a fost vorba. Copiii i-au spus de Kevin.

— Vrei să-mi povesteşti?

Îi povesti cât de clar putu în condiţiile date.

— Când mi-a spus Sloan, încheie ea, am ştiut că era important ca ei să înţeleagă că au un frate. Ce nu

realizează Bax este că nu m-am gândit niciodată la el, nu mi-a păsat niciodată de el. Doar copiii au contat, toţi. Familia.

— Nu, el nu poate înţelege asta. Şi nici tu. Îi duse palma la buze şi i-o sărută cu tandreţe. Privirea ei uluită îl făcu să se încrunte spre mare. Nici de mine nu poţi să zici că am fost Domnul Sensibilitate.

— Te-ai purtat minunat.

— Dacă e cum zici, atunci nu te-ai fi uitat la mine de parcă ţi-aş fi dat cu ceva în cap când ţi-am sărutat mâna.

— M-am mirat doar pentru că nu-i stilul tău.

— Nu-i. Scutură din umeri şi-şi scoase o ţigară. Nu e stilul meu. Se răzgândi şi-şi petrecu un braţ peste umerii ei. Frumoasă privelişte.

— E minunată. Întotdeauna vin aici, în punctul acesta. Uneori…

— Zi mai departe.

— O să râzi de mine, dar uneori am senzaţia că o pot vedea. Pe Bianca. O simt, ştiu că este aici, aşteptând. Îşi odihni capul pe umărul lui şi închise ochii. Ca şi acum. E atât de caldă şi reală. Sus în turn, în turnul ei, e o senzaţie dulce-amară, mai mult un dor. Dar aici e anticipare. Speranţă. Ştiu că o să zici că-s nebună.

— Nu. Începu să se foiască, dar el o trase mai aproape ca să-şi pună din nou capul pe umărul lui. Nu, nu pot. Pentru că şi eu o simt.

*

În turnul vestic, bărbatul care îşi spunea Marshall îi supraveghea prin binoclu. Nu-şi făcea probleme că va fi deranjat. Familia nu urca mai mult de etajul al doilea în aripa de vest, iar echipa de muncitori terminase programul în urmă cu treizeci de minute. Spera să profite de momentul când Sloan O’Riley era plecat cu noua lui mireasă în luna de miere ca să se mişte cu şi mai mare libertate prin casă. Familia Calhoun se obişnuise atât de mult cu muncitorii prin jurul lor, încât rareori le acordau

prea multă atenţie.

Iar el era interesat, foarte interesat de Holt Bradford, i se părea fascinant faptul că fusese implicat în viaţa generaţiei actuale a Calhounilor. Îl ungea pe suflet să ştie că îşi putea vedea de ale lui chiar sub nasul unui fost poliţist. O asemenea ironie îi satisfăcea orgoliul. Avea să continue să monitorizeze, se gândi el, în timp ce poliţaiul avansa cu investigaţia. Şi avea să fie acolo în momentul în care comoara era găsită. Cine îi stătea în cale avea să fie pur şi simplu eliminat.

*

Suzanna îşi petrecu toată seara cu copiii, alinându-le supărarea şi încercând să le transforme experienţa nefericită într-un ghinion caraghios. În momentul în care îi băgă în pat, Jenny nu se mai agăţa de ea, iar Alex se destinsese ca o minge de cauciuc.

— A trebuit să mergem cu maşina o grămadă de ore. Sări în patul surorii sale în timp ce Suzanna netezea aşternuturile lui Jenny. Şi ascultau numai muzică prostească la radio tot timpul. Oameni care cântau aşa. Deschise gura mare şi scoase nişte sunete care ar fi putut fi confundate cu o arie de operă. Şi nu se înţelegea niciun cuvânt.

— Nu aşa, aşa. Jenny scoase nişte scârţâituri care ar fi putut sparge nişte pahare de cristal. Iar noi trebuia să tăcem şi să ne facem că ne place.

Suzanna rămase calmă şi o trase de nas.

— Dar v-aţi făcut că nu vă place, aşa-i?

Replica o făcu pe Jenny să chicotească şi să se întindă după încă un pupic.

— Yvette a spus că putem juca un joc cu cuvinte, dar el a spus că-l doare capul, aşa că ea s-a culcat.

— Exact asta ar trebui să faceţi şi voi acum.

— Hotelul mi-a plăcut, continuă Alex, sperând să mai amâne inevitabilul. Am sărit în pat când nu ne-a văzut nimeni.

— Adică aşa cum faceţi şi în camera voastră?

Rânji cu gura până la urechi.

— Aveau nişte săpunele mici la baie, iar noaptea îţi puneau bomboane pe pernă.

Suzanna îşi lăsă capul în jos.

— Nici să nu visezi la aşa ceva, broscuţă.

După ce lăsă lumina de veghe aprinsă pentru Jenny şi îi aranjă armata de jucării de pluş, Suzanna îl duse în braţe pe Alex în camera lui. În ultimul timp nu o mai lăsase să-l ia pe sus şi să-l cocoloşească, dar în seara asta părea că are tot atâta nevoie cât şi ea.

— Iar ai făcut numai nefăcute, şopti ea şi-şi vârî nasul în gâtul lui.

— Câte cinci dimineaţa, la prânz şi seara.

Fugi din braţele ei direct în pat. Se luptă cu el până îl obosi de tot. El sări la loc, râzând, apoi din nou jos din pat.

— Alex…

— Am uitat.

— Deja ai tras de timp în seara asta, copile. Treci în pat că altfel îţi pun pielea pe băţ.

Băiatul scoase ceva din blugii pe care îi purtase când venise acasă.

— Am păstrat-o pentru tine.

Suzanna luă bucăţica turtită şi sfărâmată de ciocolată învelită în hârtie aurie. Se topise, cu siguranţă nu mai era comestibilă, dar pentru ea valora mai mult decât diamantele.

— Oh, Alex.

— A avut şi Jenny una, dar a pierdut-o.

— Nu face nimic. Îl trase spre ea ca să-l îmbrăţişeze strâns de tot. Mulţumesc. Te iubesc, râmă ce eşti.

— Şi eu te iubesc. Nu îl deranja să i-o spună, aşa cum se întâmpla uneori, şi i se cuibări în braţe câteva clipe în plus. Când mama lui îl băgă în pat, nu se plânse nici că îl mângâie pe păr. Nani, zise el, gata să adoarmă.

— Noapte bună.

Îl lăsă singur, smiorcăindu-se încă puţin din pricina ciocolatei turtite. Ajunsă în cameră, deschise caseta în care

îşi ţinuse odinioară diamantele şi puse înăuntru cadoul de la fiul ei.

Se dezbrăcă şi se schimbă într-o cămaşă de noapte subţire şi albă. Pe colţul biroului o aşteptau nişte hârtii de rezolvat, dar ştia că nu-i stătea mintea şi nici n-ar fi avut răbdare să se ocupe de ele. Deschise uşile terasei ca să se liniştească, apoi îşi luă peria de păr şi ieşi afară să se bucure de aerul nopţii.

O bufniţă ţipa, greierii cântau, marea foşnea încet. În seara aceasta luna era poleită şi lumina cristal. Zâmbind în sinea ei, îşi ridică chipul spre lună şi-şi trecu agale peria prin păr.

Holt nu văzuse niciodată ceva mai frumos decât Suzanna pieptănându-se sub razele de lună. Ştia că n-avea nicio legătură cu Romeo şi îi era o teamă de moarte că se va face rău de tot de ruşine dacă va încerca să joace acest rol, dar trebuia să îi ofere ceva, să îi arate cumva ce însemna ea pentru el.

Ieşi din grădină şi urcă treptele de piatră. Se mişcă tiptil, iar ea continua să viseze. Nu îşi dădu seama că era acolo decât când îi rosti numele.

— Suzanna.

Deschise ochii şi îl văzu stând la doar câţiva centimetri depărtare, cu părul ciufulit de briză şi privirea întunecată în lumina sclipitoare.

— Mă gândeam la tine. Ce faci aici?

— M-am dus acasă, dar… m-am întors. Voia ca ea să-şi pieptene în continuare părul, dar era sigur că ar fi fost un caraghios să-i ceară aşa ceva. Te simţi bine?

— Mă simt bine, serios.

— Copiii?

— Şi ei. Dorm. N-am apucat să-ţi mulţumesc. Poate că nu contează, dar acum că am avut posibilitatea să mă reculeg, pot să recunosc că mi-a făcut o mare plăcere să-l văd pe Bax cu nasul spart.

— Oricând, zise Holt şi vorbi serios.

— Nu cred că va mai fi nevoie şi altă dată, dar chiar apreciez gestul. Se întinse să-l atingă pe mână şi îşi înţepă

degetul într-un spin. Au.

— Mamă, ce bine-am început-o, bombăni el şi aruncă trandafirul spre ea. Ţi-am adus o floare.

— Serios?

Emoţionată într-o manieră de-a dreptul absurdă, îşi mângâie obrazul cu petalele.

— L-am furat din grădina ta. Îşi îndesă mâinile în buzunare şi-şi dori să fi avut o ţigară. Nu cred că se pune.

— Ba sigur că da. Deja era al doilea cadou primit în această seară, din partea a doi bărbaţi pe care îi iubea. Mulţumesc.

Scutură din umeri şi se întrebă ce să facă în continuare.

— Arăţi bine.

Zâmbi şi îşi coborî privirea spre cămaşa simplă de noapte.

— Mda, dar n-are dantelă.

— Te-am văzut când te pieptănai. Mâna îi ieşi din proprie iniţiativă din buzunar ca să o atingă. Am stat acolo, la marginea grădinii, şi te-am privit. De abia mai puteam respira. Eşti atât de frumoasă, Suzanna.

Acum ei i se tăie respiraţia. Nu o privise niciodată în felul acesta. Vocea lui nu răsunase niciodată atât de liniştită. Masca o anumită reverenţă, la fel ca şi mâna care o mângâiase pe păr.

— Nu te mai uita aşa la mine. Degetele i se crispară în părul ei, dar avu forţa să şi le relaxeze iar. Ştiu că am fost prea dur cu tine.

— Ba nu, n-ai fost.

— Fir-ar să fie, am fost. Luptă împotriva nerăbdării care îl încerca în timp ce ea îl fixa cu privirea. Te-am împins şi te-am luat pe sus. Ţi-am rupt bluza.

Schiţă un zâmbet.

— Când am cusut nasturii la loc, mi-am adus aminte de noaptea aceea şi de cum m-am simţit să fiu dorită aşa de tare. Perplexă aproape, scutură din cap. Nu sunt o fiinţă fragilă, Holt.

Chiar nu înţelegea ce tare se înşela? Nu ştia cum

arăta chiar acum, cu părul netezit pe spate şi strălucind în lumina lunii, cu cămăşuţa de noapte albă şi subţire care flutura în jurul ei?

— Vreau să fiu cu tine în noaptea asta. Întinse mâna spre obrazul ei. Lasă-mă să te iubesc în seara asta.

Nu i-ar fi refuzat nimic. O ridică în braţe să o ducă înăuntru, iar ea îşi lipi buzele de grumazul lui. Dar gura lui nu se întoarse fierbinte şi darnică spre ea. O aşeză cu grijă pe pat, îi luă peria şi o aşeză pe noptieră. Apoi micşoră lumina.

Când gura lui coborî într-un final pe gura ei, fu moale ca o şoaptă. Mâinile lui nu mai dădură buzna să o excite, ci se mişcară cu o răbdare extraordinară ca să o seducă.

Îi simţi confuzia, i-o auzi în murmurul şovăielnic al numelui lui, dar el doar îşi frecă în treacăt buzele peste gura ei, trasându-i conturul buzelor cu limba. Mâinile lui puternice se mişcară cu graţia unui artist peste curbele tensionate ale umerilor ei.

— Ai încredere în mine. Îşi purtă gura într-o călătorie lentă şi tăcută peste chipul ei. Nu mai sta încordată şi ai încredere în mine, Suzanna. Lucrurile se pot face şi în alt fel. Trecu peste maxilarul ei, urmă linia gâtului ei, apoi reveni la buzele ei care tremurau şi şopti: Ar fi trebuit să ţi-o arăt până acum.

— Nu pot…

Apoi sărutul lui o scufundă într-o tăcere adâncă, profundă, undeva într-un hăţiş gros de catifea. Nu mai putea gândi limpede. Nici nu voia. Era sigură că acest tunel nesfârşit reverberator era însuşi paradisul.

El o atinse, abia în treacăt, lăsând-o vulnerabilă. Gura ce aluneca precum o briză rece peste carnea ei era extaz par. Îl putea auzi murmurându-i promisiuni incredibile, cuvinte drăgăstoase şi calme. Pasiune în cuvintele lui, în vârfurile degetelor care păreau concepute doar pentru a-i oferi ei plăcere, dar totuşi nu se aşteptase niciodată la o aşa manifestare pasională.

O mângâie prin bumbacul subţire, încântat de mişcările fluide ale trupului sub mâinile lui. Îi vedea chipul

la lumina obscură a lămpii, se putea delecta doar cu această imagine, ştiind că era inundată de el şi de ceea ce îi oferea. Nu era nevoie să îşi ţină în frâu lăcomia, dorinţa îi era la fel de mare, doar că le aborda diferit.

Când o auzi oftând, îşi aduse buzele din nou peste gura ei pentru a înghiţi aroma numelui lui. O dezbrăcă încet, coborându-i cămaşa centimetru cu centimetru, tăvălindu-se în deliciul pielii palide, nou dezvelite. Fascinat de fiece tremur îi provoca, nu se grăbi deloc. Apoi o purtă încet către prima culme.

Insuportabil de plăcut. Fiecare mişcare, fiecare suspin. O tandreţe ieşită din comun. Fiecare atingere, fiecare murmur. O închisese într-o lume de mătase, transformând pe nesimţite zeci de impulsuri într-o durere mistuitoare care zvâcnea precum muzica. Niciodată nu îşi simţise atât de clar trupul ca acum, când el i-l explora atât de minuţios şi cu atât de multă răbdare.

Într-un final Suzanna îi simţi carnea lipită de ea, trupul cald şi tare pe care ajunsese să îl dorească cu ardoare. Îşi deschise pleoapele grele şi se uită la el. Îşi ridică membrele care îi atârnau greu şi atinse.

Nu ştiuse niciodată că dorinţa poate fi atât de intensă, dar şi atât de tăcută. Îl împresurase cu totul. Intră în ea. Amândoi simţiră că le fusese dat să se întâmple aşa.

*

Nu aveam de unde să prevăd că acea zi va fi ultima petrecută alături de ea. Aş fi fost mai atent, m-aş fi agăţat mai mult de ea? Dragostea mea nu ar fi putut fi şi mai intensă, dar ar fi putut fi preţuită şi mai mult?

Nu cunosc răspunsul.

Am găsit căţeluşul tremurând şi aproape leşinat de foame printre stâncile de pe faleză. Bianca l-a îndrăgit foarte tare. A fost o prostie, bănuiesc, dar cred că amândoi am simţit că în sfârşit aveam ceva amândoi, pentru că îl găsisem împreună.

L-am botezat Fred şi trebuie să recunosc că am fost

trist când a trebuit să plece cu ea la Turnuri în momentul despărţirii. Sigur că aşa a fost mai bine, ca ea să ducă acel căţel orfan copiilor ei şi să-i ofere împreună o familie. Eu m-am întors singur acasă, să mă gândesc la ea, să încerc să muncesc.

Când a venit la mine, am fost uluit că şi-a asumat un asemenea risc. O singură dată mai venise la căsuţă şi nu mai îndrăznisem să ne asumăm o asemenea îndrăzneală. Era frenetică şi foarte agitată. Ţinea căţelul sub mantie.

Pentru că era palidă ca o stafie, am ajutat-o să se aşeze şi i-am turnat nişte brandy. Mi-a povestit, iar eu am rămas în picioare şi de-abia am putut îngăima o vorbă, ce se întâmplase de când ne despărţiserăm.

Copiii se îndrăgostiseră de căţel. Râseseră şi se jucaseră cu inimile pline până la întoarcerea lui Fergus. Refuzase să ţină câinele, o potaie de pe stradă, în casa lui. Poate aş fi putut să-l iert pentru asta, să îl consider doar un nebun cu idei puţine. Bianca mi-a spus că ordonase ca animalul să fie ucis şi nu se lăsase impresionat nici măcar de plânsetele şi rugăminţile copiilor.

Pentru fetiţă, micuţa Colleen, fusese cel mai greu. Pentru că se temuse de represalii mai dure, poate chiar fizice, Bianca trimisese copiii şi câinele la dădaca lor.

Cearta de după a fost şi mai urâtă. Nu mi-a povestit în întregime, dar am înţeles totul din tremurul ei şi din sclipirea de teamă din ochii ei. În furia lui, o ameninţase şi abuzase de ea. Atunci am văzut, la lumina lămpii mele, urmele de pe gâtul ei, acolo de unde încercase să o sugrume.

Ar fi trebuit să plec atunci. Aş fi putut să îl ucid. Dar groaza ei m-a ţinut pe loc. Niciodată până atunci şi nici după aceea nu am maı simţit o furie oarbă ca în acel moment. Să iubesc aşa cum am iubit-o pe ea, să ştiu că a suferit şi că se teme. Sunt momente când mă rog la Dumnezeu să fi plecat atunci şi să-l fi ucis. Poate că lucrurile ar fi stat altfel. Dar nu o să ştiu niciodată cu siguranţă.

Nu am plecat de lângă ea, am stat acolo cât a plâns şi

mi-a spus că plecase la Boston şi că după ce se întorcea avea de gând să aleagă personal o nouă guvernantă pentru copii.

O acuzase că nu este o mamă bună şi îi spusese că nu o va mai lăsa să se ocupe de copii.

Nici dacă ar fi ameninţat-o că îi va scoate inima din piept nu i-ar fi putut face mai mult rău. Nu ar fi putut să-şi vadă copiii crescuţi de o servitoare plătită cu ora, supravegheaţi de un tată rece şi plin de ambiţii. Cel mai mult se temea pentru fiica ei, pentru că ştia că dacă nu lua măsuri, Colleen avea să fie într-o bună zi subiectul unui contract de căsătorie încheiat de tatăl ei – la fel cum fusese şi mama ei.

Aceasta a fost teama ei cea mai mare, care a forţat-o să ia decizia de a-l părăsi.

Ştia riscurile la care se expunea, scandalul, poziţia socială la care trebuia să renunţe. Nu exista nimic care să o facă să se răzgândească. Voia să-şi ia copiii undeva unde să fie în siguranţă. Dorea ca eu să plec cu ei, dar nu m-a implorat şi nici nu a făcut uz de iubirea mea.

Nu a fost nevoie.

Trebuia ca eu să termin pregătirile a doua zi, iar ea să se ocupe de copii. Apoi mi-a cerut să fie a mea.

O dorisem de foarte mult timp. Cu toate acestea, îmi promisesem că nu o voi avea.

În noaptea aceea mi-am încălcat acea promisiune, dar am făcut alta. Aveam să o iubesc veşnic.

Îmi aduc încă aminte de cum arăta cu părul desfăcut, cu privirea întunecată. Am ştiut cum se va simţi înainte de a o atinge. Am ştiut cum va arăta în patul meu înainte de a o întinde pe el. Acum e doar un vis, cea mai minunată amintire din viaţa mea. Sunetul apei şi al greierilor, mirosul florilor sălbatice.

În ora aceea uitată de timp am avut orice îşi poate dori un om. Era întruchiparea frumuseţii, a dragostei şi a promisiunilor. Seducătoare şi inocentă, timidă şi neruşinată. Chiar şi acum îi pot simţi gustul gurii, mirosul pielii. Şi mi-este un dor nebun de ea.

Apoi a plecat. Am crezut că va fi un nou început, dar a fost sfârşitul.

Am strâns toţi banii pe care îi aveam, am vândut vopsele şi pânze ca să fac rost de mai mulţi şi am cumpărat bilete la trenul de seară. Nu a venit. Furtuna stătea să înceapă. Fulgere supărate, tunete blestemate, vânt apăsător. Mi-am spus că din pricina vremii sângele îmi îngheţase în vene. Dar Dumnezeu îmi este martor, cred că am ştiut. Am simţit o durere atât de acută, de îngrozitoare, o frică ce nu avea nicio explicaţie rezonabilă. M-a epuizat.

Pentru prima dată, care a fost şi ultima, m-am dus la Turnuri. Ploaia se înteţise rău când am bătut la uşă. Femeia care mi-a deschis era isterică. Ar fi trebuit să trec pe lângă ea, să alerg prin casă strigând-o pe Bianca, dar chiar în acel moment a sosit poliţia.

Se aruncase din turn, sărise pe fereastră spre stânci. Îmi este neclar tot ce s-a petrecut, la fel cum mi-a fost şi atunci, îmi aduc aminte că am alergat, că am strigat-o prin vântul înfiorător. Luminile din casă erau orbitoare, tăiau ca nişte cuţite bezna. Pe marginea stâncii şi la baza ei se agitau deja o grămadă de oameni cu lanterne. Am rămas acolo şi am văzut-o de sus. Dragostea mea.

Mi-a fost luată. Nu a făcut-o ea. N-am putut niciodată accepta asta. Dar a dispărut. Am pierdut-o.

Aş fi putut să mă arunc şi eu de pe faleză. Dar ea m-a oprit. Jur că vocea ei a fost cea care m-a oprit. Am rămas ţintuit de pământ, sub ploaia torenţială.

Nu am putut să mă alătur ei atunci. Trebuia să găsesc o cale de a-mi trăi viaţa fără ea. Aşa am şi făcut şi poate că voi lăsa în urma mea şi câteva lucruri bune.

Băiatul, nepotul meu. Bianca l-ar fi iubit nespus. Uneori îl iau cu mine la stâncile noastre şi sunt sigur că ea este cu noi.

Familia Calhoun continuă să locuiască la Turnuri. Aşa şi-ar fi dorit Bianca. Copiii copiilor ei, precum şi copiii lor. Poate că într-o zi, o altă tânără singuratică va păşi pe aceste faleze. Sper că soarta ei va fi mai blândă.

Ştiu, în adâncul sufletului meu, că povestea nu s-a

încheiat încă. Mă aşteaptă. Când viaţa mi se va termina într-un final, voi vorbi din nou cu Bianca. O voi iubi exact aşa cum i-am promis odinioară. Pentru totdeauna.

capitolul 10

Holt îl aşteptă pe Trent în pergola de lângă dig. Îşi aprinse o ţigară şi îşi mută privirea dinspre peluza mare către Turnuri. Unul dintre garguiele aliniate de-a lungul vârfului central rămăsese fără cap, iar ceilalţi rânjeau înspre pământ, mai degrabă fermecător decât feroce. Peste tot clematite – acum le recunoştea – şi trandafiri care se căţărau până la nivelul primei terase. Piatra veche strălucea în lumina ceţoasă a soarelui. Nu ştia ce altă comparaţie să facă, dar florile ofereau un fel de aură magică de Frumoasa din pădurea adormită. Turnuri şi foişoare se înălţau spre cer cu forme arogante, impunătoare şi datorită vârstei lor.

Schelăria îmbrăca tot capătul vestic, iar vaietul ascuţit al unui fierăstrău electric tăia aerul. Un stivuitor era parcat sub balcon, iar mecanismul lui gemea în timp ce îşi muta încărcătura de echipamente către trei bărbaţi cu spatele gol. Dintr-un radio răzbea nişte muzică rock supărată.

Era probabil cel mai bine că această casă se agăţa atât de tenace de trecut, în timp ce îşi accepta şi prezentul, cugetă Holt. Dacă ar fi fost posibil ca piatra şi mortarul să absoarbă emoţii şi amintiri, se părea că Turnurile reuşiseră să o facă. Se simţea deja ca şi cum ar fi fost în sarcina lui să îl protejeze.

Ferestrele camerei unde îşi petrecuse o bună parte din noapte cu Suzanna îi făcură cu ochiul. Îşi aducea aminte fiecare secundă din acele ore, fiecare suspin, fiecare mişcare. Îşi mai aducea amine şi că o debusolase. Nu, tandreţea nu-i stătea în fire, se gândi el, dar cu ea îi fusese uşor să fie aşa.

Nu îi ceruse să fie mai blând. Nu îi ceruse nimic. De

aceea se simţea oare obligat să-i ofere?

Fără să încerce măcar, îi declanşase ceva înăuntrul lui despre care nici nu ştiuse că se află acolo – şi cu care încă nu se împăcase foarte bine. Îl găsise acolo, îl simţea în el, ceea ce îl făcea la fel de vulnerabil ca ea. În continuare trebuia să găsească calea potrivită de a-i spune.

Merita muzică, lumânări, flori. Merita cuvinte poetice. Avea să încerce să i le ofere, indiferent de cât de caraghios s-ar fi simţit…

Între timp avea treabă. Trebuia să găsească afurisitele acelea de smaralde pentru ea. Şi mai trebuia să-l bage pe Livingston după gratii.

Holt aruncă ţigara când îl văzu pe Trent ieşind din casă. În pergolă se puteau bucura de o oarecare intimitate. Gălăgia de pe şantier răsuna în contratimp faţă de tumultul şi tunetul valurilor. Indiferent de ce-ar fi discutat, nu s-ar fi auzit la o depărtare mai mare de trei metri. Oricine s-ar fi uitat dinspre casă ar fi văzut doi bărbaţi bând o bere împreună, departe de femei.

Trent intră în pergolă şi îi întinse o bere.

— Mersi. Holt se sprijini într-o doară de un stâlp şi ridică berea. Ai lista?

— Mda. Trent se aşeză pe una dintre băncile de piatră, astfel încât să poată supraveghea casa în timp ce bea. Am angajat doar patru oameni noi în ultima lună.

— Referinţe au?

— Sigur. Vaga enervare din tonul lui era instinctivă.

Sloan şi cu mine suntem foarte atenţi la securitate.

Holt dădu doar din umeri.

— Un om precum Livingston n-ar avea nicio problemă să-şi facă rost de referinţe. L-ar costa nişte bani. Bău cu sete din bere. Dar ar face rost de ele.

— Tu te pricepi mai bine la chestiile astea decât mine. Privirea lui Trent se îngustă spre cei doi indivizi care schimbau ţiglele de pe acoperişul aripii vestice. Dar îmi vine greu să cred c-ar putea fi aici, lucrând sub nasul nostru.

— Oh, ba aici e. Holt îşi scoase altă ţigară, o aprinse,

apoi trase gânditor din ea. Cel care mi-a întors casa cu fundul în sus a aflat de legătură aproape în acelaşi timp cu voi. De vreme ce niciunul dintre voi n-aţi relatat situaţia pe la cocteiluri, înseamnă că a auzit undeva aici, în casă. Nu s-a angajat aici încă de la început, pentru că a avut treabă în altă parte. Dar în ultimele săptămâni… Se opri când îi văzu pe copii alergând afară din casă cu câinii după ei spre fortul lor de jucărie. Nu putea să stea şi s-aştepte, când avea şansa să dărâme vreun perete şi să-i cadă smaraldele pleaşcă în mână. Şi ce metodă mai bună de supraveghere există decât să fii în interior?

— Se leagă, recunoscu Trent. Dar nu-mi place ideea că soţia mea sau oricare altcineva e aşa aproape de el. Se gândi la C.C. şi la copilul din pântecele ei şi privirea i se întunecă. Dacă e vreo şansă să ai dreptate, vreau să o cercetăm.

— Dă-mi lista şi o s-o verific eu. Mai am ceva legături încă. Privirea lui Holt rămase asupra copiilor. Nu o să facă rău nici unuia dintre ei. Asta e cert.

Trent încuviinţă din cap. El era om de afaceri, iar singura dată când avusese de-a face cu chestiuni violente fusese în facultate, când boxase puţin. Dar era pregătit să facă orice pentru a-şi proteja soţia şi copilul născut.

— L-am pus la curent şi pe Max, iar Sloan şi Amanda au decis să-şi întrerupă luna de miere. Ar trebui să ajungă acasă în câteva ore.

— Asta era un lucru bun, se gândi Holt. Cel mai bine era ca familia să fie în acelaşi loc.

— Ce i-a spus Sloan?

— Că are ceva probleme la muncă. Mai liniştit acum că rotiţele se puseseră în mişcare, Trent îşi permise să zâmbească. Dacă află că a făcut-o din vorbe, o să aibă mult de furcă cu ea.

— Cu cât află femeile mai puţin, cu atât mai bine.

De data asta râse Trent.

— Dacă te-ar auzi vreuna dintre ele c-ai zis aşa ceva, ţi-ar lua trei rânduri de piele de pe tine. Sunt o gaşcă periculoasă.

Holt se gândi la Suzanna.

— Asta-i părerea lor.

— Nu, chiar sunt. Mi-a luat ceva timp să accept. Individual, sunt puternice – oţel învelit în catifea. Ca să nu mai zic că-s şi încăpăţânate, impulsive şi loiale până-n măduva oaselor. Iar împreună… Trent zâmbi iarăşi.

— Ei bine, mă văd nevoit să recunosc că mai degrabă aş confrunta vreo doi luptători de sumo decât gaşca de femei Calhoun în culmea gloriei…

— După ce se termină, n-au decât să se înfurie cât doresc…

— Cu condiţia să fie în siguranţă, îi termină Trent ideea, observând că Holt se uita la copii. Nişte copii grozavi, comentă el.

— Mda. Sunt în regulă.

— Şi au o mamă nemaipomenită. Trent bău cu mintea la ei. Mare păcat că n-au un tată adevărat.

Numai gândul la Baxter Dumont, şi Holt simţi că-i fierbe sângele în vene.

— Ce ştii despre el?

— Mai mult decât aş vrea. Ştiu că a făcut-o pe Suzanna să sufere ca naiba. Mai că a terminat-o psihic cu procesul de custodie…

— Custodie? Uimit, Holt se întoarse spre el. A vrut el copiii?

— Pe ea a vrut-o, îl corectă Trent. Păi cum altfel putea ajunge la ea? Ea nu vorbeşte despre asta. Eu ştiu de la C.C. Se pare că s-a enervat când ea a înaintat hârtiile pentru divorţ. N-a dat bine la imaginea lui, mai ales că pusese ochii pe un loc de senator. A târât-o printr-un proces lung şi urât, încercând să demonstreze că e instabilă psihic şi denaturată.

— Nenorocitul.

Sufocându-se de nervi, Holt se întoarse să arunce ţigara spre stânci.

— Nu i-a vrut. Ideea era să-i facă pachet şi să-i trimită la o şcoală cu internat. Sau cel puţin aşa o ameninţa. S-a potolit când Suzanna a încheiat înţelegerea.

Puse mâinile pe balustrada de piatră şi-şi înfipse degetele în ea.

— Ce înţelegere?

— I-a dat aproape tot. El a renunţat la acuzaţii, astfel încât aranjamentele s-au făcut în cadru privat. A obţinut casa, toată proprietatea, precum şi o parte consistentă din moştenirea ei. Ar fi putut să se lupte să nu-i dea atât, dar şi ea, şi copiii erau deja tulburaţi la maxim. N-a vrut să rişte absolut nimic vizavi de ei şi nici să-i streseze şi mai mult.

— Nu, aşa e ea. Holt luă o gură de bere, sperând în van să-şi clătească amărăciunea din gât. N-o să-i mai facă rău, nici ei, nici copiilor. Am eu grijă de asta.

— Aşa mă gândeam şi eu. Trent se ridică, mulţumit. Scoase lista din buzunar şi i-o dădu lui Holt în schimbul sticlei goale. Să-mi spui şi mie ce-ai aflat.

— Da.

— Şedinţa de spiritism de diseară. Trent văzu că Holt se strâmbă şi râse iar. S-ar putea să ai o surpriză.

— Singura surpriză pe care o am e că m-am lăsat convins de Coco să particip.

— Dacă ai de gând să stai prin preajmă, o să te obişnuieşti să fii atras în tot felul de chestii.

— Asta da, chiar avea de gând să stea prin preajmă, se gândi Holt în timp ce Trent se îndepărta. Mai trebuia doar să afle o cale să-i spună şi Suzannei. Aruncă o privire asupra numelor de pe listă, apoi o vârî în buzunar. Avea să dea nişte telefoane să se intereseze.

În momentul în care începu să traverseze peluza, câinii veniră alergând spre el, cu Fred nedezlipit de Sadie. Se opriră şi începură să sară în jurul lui ca să fie mângâiaţi, iar Fred sări frenetic la faţa ei. Sadie îl lăsă în pace, apoi se întoarse şi-l ignoră.

— Femeile ca tine se cheamă într-un fel, îi spuse Holt.

— Amintiţi-vă de Alamo! strigă Alex. Stătea cu picioarele răsfirate pe acoperişul fortului lui cu o sabie de plastic în mână. Se bazase pe faptul că provocarea îi va fi luată în seamă, aşa că îl privi pe Holt cu o licărire în priviri. Nu ne veţi captura niciodată în viaţă.

— Oh, serios? Neputând să reziste, Holt veni spre el. Dar de ce crezi că aş vrea să te prind, creier de maimuţă?

— Pentru că noi suntem patrioţi şi voi sunteţi invadatorii cei răi.

Jenny îţi capul printr-o deschizătură care servea drept fereastră. Holt nu mai apucă să evadeze, că fu împroşcat fix pe centrul pieptului de un jet de apă din pistolul ei. Alex chiui triumfător, iar Holt se încruntă spre tricou.

— Bănuiesc că ştiţi, zise el rar, că asta înseamnă război.

Jenny ţipă, iar el o prinse şi o scoase prin fereastră. Spre încântarea ei, o atârnă cu capul în jos până când cele două codiţe blonde atinseră iarba.

— A luat un ostatic! zbieră Alex. Moarte până la ultimul om. Se strecură înăuntru, apoi năvăli afară pe la ieşire, fluturându-şi sabia. Holt de abia avu timp să o pună pe Jenny pe picioare înainte ca micul proiectil să se înfigă în el. Să-i rupem căpăţâna, cântă Alex, susţinut de sora lui.

Holt îşi lăsă trupul să i se înmoaie şi se prăbuşi la pământ cu amândoi.

Se luptă cu ei, ţipară şi râseră împreună. Nu îi fu pe cât de simplu se aşteptase să-i fie. Amândoi erau agili şi şireţi, ştiau să se ferească şi să atace. Ajunse într-o poziţie care nu-l avantaja deloc, cu Alex aşezat pe pieptul lui, în timp ce Jenny găsise punctul ideal pe coaste unde să-l gâdile.

— Cred că va trebui să schimb foaia, îi avertiză el.

Când îşi luă un jet de apă drept în faţă, înjură, iar copiii se tăvăliră pe jos de râs. O răsucire rapidă şi îi deposeda de pistol, apoi îi făcu fleaşcă pe amândoi. Printre ţipete şi chicote de râs, se aruncară pe el.

Bătălia fu udă şi haotică, iar când Holt reuşi în final să le vină de hac, de abia mai respirau de oboseală.

— V-am masacrat pe amândoi, reuşi Holt să spună. Daţi-vă bătuţi.

Jenny îl îmboldi cu un deget în coaste, făcându-l să se contorsioneze. Ca să se apere, îşi lipi obrazul de gâtul ei şi-şi frecă tentativa de barbă de o zi de pielea ei.

— Mă dau bătută, mă dau, mă dau! ţipă ea, înecându-se de râs.

Mulţumit, aplică aceeaşi armă şi pe Alex până îşi adjudecă victoria, îl rostogoli şi-l lipi cu burta de iarbă.

— Ne-ai omorât, recunoscu Alex, nu fără plăcere. Dar eşti rănit moral.

— Aha, dar cred c-ai vrut să spui mortal.

— Te duci să tragi un pui de somn? Jenny se căţără în cârca lui ca să se legene. Lilah doarme uneori în iarbă.

— Lilah adoarme oriunde, bombăni Holt.

— Dacă vrei, poţi să te duci în patul meu să dormi puţin, îl invită ea, apoi îl împunse curioasă cu un deget în cicatricea care îi ieşise pe sub tricou. Eşti rănit pe spate.

— Îhâm.

Alex se sucise deja să vadă mai bine.

— Pot să mă uit?

Holt se încordă automat, apoi se forţă să se relaxeze.

— Sigur.

Alex trase tricoul în sus, iar amândoi copiii făcură ochii mari. Nu semăna cu cicatricea discretă pe care i-o admiraseră pe picior. Asta era lungă, crestată şi urâtă, şi se întindea de la talie sus pe spate, de nici nu ajungeau să-i tragă tricoul să vadă unde se termină.

— Măiculiţă, fu singurul cuvânt pe care fu în stare să-l articuleze Alex. Înghiţi în sec, apoi atinse vitejeşte cu un deget cicatricea. Ai fost în vreo bătălie importantă?

— Nu chiar. Îşi aduse aminte de durere, de senzaţia incredibil de fierbinte ce durase o fracţiune de secundă. Unul dintre tipii răi mi-a făcut-o, zise el, sperând că se vor mulţumi cu acest răspuns.

Când simţi guriţa lui Jenny aplecându-se spre spatele lui, încremeni.

— Te simţi mai bine acum? întrebă ea.

— Mda. Răsuflă cu năduf ca să-şi calmeze vocea. Mulţam.

Se întoarse şi o mângâie pe cap.

Suzanna rămase la câţiva metri depărtare, privindu-i cu un nod în gât. Urmărise lupta din uşa bucătăriei. O

impresionase să vadă cu ce uşurinţă se lăsase Holt antrenat în joaca cu copiii ei. Zâmbise în momentul în care pornise spre ei – apoi îi văzuse pe Jenny şi pe Alex examinând cicatricea de pe spatele lui Holt şi pe Jenny dându-i un pupic ca să-i treacă. Văzuse emoţia tulburătoare de pe chipul lui Holt în clipa în care se întorsese să o mângâie pe fetiţa ei.

Acum cei trei stăteau pe iarbă, Jenny cuibărită în poala lui, Alex cu braţul agăţat afectuos de umărul lui. Zăbovi o clipă să se asigure că ochii îi erau uscaţi înainte de a-şi continua drumul spre ei.

— S-a terminat războiul? întrebă ea, atrăgând trei perechi de ochi spre ea.

— El a câştigat, răspunse Alex.

— Nu pare că a fost o victorie uşoară. O luă pe Jenny în braţe. Văd că sunteţi uzi toţi.

— Ne-a ciomăgit bine – dar eu l-am ochit primul.

— Bravo, fata mea.

— Şi e gâdilicios, mărturisi Jenny. Foarte gâdilicios.

— Chiar aşa? Suzanna zâmbi galeş spre Holt. O să ţin minte. Acum ştergeţi-o de aici. Am observat că nu v-a strâns nimeni jocul pe care l-aţi lăsat în drum.

— Dar, mama… Alex avea scuza pregătită, dar îl opri din vorbit cu o singură privire.

— Dacă nu strângeţi voi, strâng eu, zise ea cu blândeţe. Dar atunci o să-ţi mănânc eu porţia de prăjitură cu căpşuni diseară.

— O lovitură grea, într-adevăr. Alex se chinui să reziste un minut, dar se dădu bătut.

— O să strâng eu. Dar o să mănânc porţia lui Jenny.

— Ba nu.

Jenny ţâşni spre casă, urmărită de fratele ei.

— Foarte eficace, mama, comentă Holt şi se ridică.

— Le cunosc slăbiciunile. Îl luă în braţe, surprinzându-l şi bucurându-l. Foarte rar se întâmpla ca ea să facă prima mişcare. Şi tu eşti ud tot.

— M-au nimerit nişte lunetişti, dar i-am doborât ca pe nişte muşte. O trase mai aproape şi-şi rezemă obrazul pe

părul ei. Sunt nişte copii minunaţi, Suzanna. Eu sunt... ăă... Nu ştia cum să-i spună că prinsese mare drag de ei, cum nu ştia nici cum să-i spună că se îndrăgostise de mama lor. Te ud.

Simţindu-se ciudat, se trase de lângă ea.

Zâmbind, îi puse mâna pe obraz.

— Vrei să ne plimbăm?

Se gândi la lista din buzunar. Mai putea aştepta o oră, se hotărî el, şi o luă de mână.

Ştia că avea să-şi îndrepte paşii spre stânci. I se părea potrivit să vină aici când umbrele începeau să se lungească şi aerul să se răcorească pe seară. Îi povesti puţin despre munca pe care o terminase, iar el îi spuse despre coca unei nave pe care o reparase. Dar minţile nu le stăteau la muncă.

— Holt. Se uită spre mare, ţinându-l de mână. Ai vrea să-mi spui de ce ai demisionat din poliţie?

Îi simţi degetele crispându-se, dar nu se întoarse spre el.

— Am demisionat, răspunse el sec. Nu-i nimic de povestit.

— Cicatricea de pe spatele tău...

— Am zis că nu-i nimic.

Se retrase şi-şi scoase o ţigară.

— Am înţeles. Încercă să înţeleagă de ce refuza să-i spună. Trecutul şi sentimentele tale personale vizavi de el nu mă privesc.

Trase nervos din ţigară.

— Nu am spus asta.

— Ba exact asta ai spus. Tu ai dreptul să ştii tot despre mine. Eu ar trebui să am încredere în tine indiferent de orice. Dar eu nu pot să-mi bag nasul în treburile tale.

Îşi întoarse privirea furioasă spre ea.

— Ce-i ăsta, un fel de test?

— Spune-i cum vrei, ripostă ea. Speram că până acum ţi-am câştigat încrederea, că îţi pasă suficient cât să mă laşi să văd în sufletul tău.

— Îmi pasă, fir-ar să fie. Nu ştii că e încă o rană vie

pentru mine şi că mă doare sufletul să-mi amintesc? Au fost zece ani din viaţa mea, Suzanna. Zece ani. Se roti să arunce cu un bobârnac ţigara peste marginea stâncii.

— Îmi pare rău. Instinctiv, îşi puse mâinile pe umerii lui ca să-l aline. Dacă e cineva care să ştie cât de dureros este să scoţi la iveală răni vechi, eu sunt aia. Nu vrei să ne întoarcem? Poate reuşesc să-ţi fac rost de un tricou curat.

— Nu. Maxilarul îi era încleştat, corpul încordat ca un arc. Vrei să ştii, ai acest drept. Am renunţat pentru că n-am mai făcut faţă. Am petrecut zece ani spunându-mi că pot schimba lucrurile, că nicio porcărie pe care a trebuit să o înghit nu mă va afecta. Puteam să mă bat pe burtă cu dealeri de droguri şi peşti, cu victimele lor toată ziua, iar noaptea să nu închid un ochi. Dacă trebuia să omor pe cineva, era normal, asta mi-era slujba. Nu-i ceva la care să te gândeşti prea mult, ci ceva cu care te obişnuieşti să trăieşti. Am văzut pe parcurs şi câţiva poliţişti de care s-a ales praful, dar am zis că mie n-o să mi se întâmple.

Nu spuse nimic, ci continuă să-i maseze muşchii încordaţi ai umerilor, aşteptând continuarea mărturisirii. El îşi fixă privirea către mare, inhalându-i mirosul laolaltă cu mireasma trandafirilor sălbatici care erau în plin sezon.

— Viciile te trag rău de tot în jos, Suzanna. Ajungi să-i înţelegi pe cei de care încerci să scapi. Începi să gândeşti ca ei. Aşa şi trebuie când te afunzi printre ei, pentru că altfel nu mai ieşi la suprafaţă. Sunt chestii pe care n-o să ţi le spun niciodată, tocmai pentru că îmi pasă. Chestii nasoale rău, iar eu… închise ochii şi-şi băgă mâinile adânc în buzunare. N-am mai vrut să văd lucrurile astea. Deja mă gândeam să mă reîntorc aici – mă jucam cu ideea asta.

Obosit brusc, îşi scoase mâinile să-şi frece cearcănele.

— Obosisem, Suzanna, şi voiam să trăiesc din nou ca un om normal. Genul de persoană care nu-şi ia arma în fiecare zi sau încheie înţelegeri cu toate scursurile prin tot felul de unghere. Făceam o investigaţie de rutină, căutam un dealer mărunt de la care speram să smulgem nişte informaţii. Nu contează de ce, zise el enervat. În tot cazul, am primit un pont unde îl găsim, iar când l-am încolţit în

cotlonul lui, a reacţionat. S-a dovedit că ticălosul avea cocaină de vreo douăzeci de mii de dolari pitite prin haine şi trăsese şi pe nas câteva linii. S-a panicat. A pus mâna pe o femeie drogată şi a şters-o.

Palmele începuseră să-i transpire, aşa că şi le şterse de blugi.

— M-am separat de partenerul meu ca să-l încolţim. A târât-o pe femeie pe o alee. Noi blocasem ambele capete, deci n-avea nicio şansă să scape. Mi-am scos arma. Era întuneric. Scursura s-a întors.

Încă simţea mirosul acela insistent şi fetid, iar sudoarea începu să-i curgă pe spate.

— L-am auzit pe partenerul meu ieşind în capătul celălalt, am auzit femeia ţipând. O tăiase şi se zvârcolea pe asfalt. Nu ştiu cât de rău era rănită. Mi-aduc aminte că mă gândeam că dubiosul ăsta nu se ocupa doar cu distribuţia. Apoi a sărit pe mine. A băgat cuţitul în mine înainte să pot să trag cu arma.

Simţea încă lama sfârtecându-i carnea, mirosul propriului sânge.

— Am crezut că am murit şi mă gândeam întruna că n-o să mă mai pot întoarce acasă. Că aveam să mor pe nenorocita aia de alee, în mirosul împuţit al gunoiului ăla. L-am ucis din cădere. Asta mi s-a spus. Eu nu-mi mai amintesc. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că m-am trezit la spital şi mă simţeam ca şi cum aş fi fost tăiat în două şi cusut la loc. Mi-am spus că dacă voi supravieţui, mă voi întoarce aici. Pentru că ştiam că dacă ar fi trebuit să mai patrulez pe alei, nu m-aş mai fi retras niciodată.

Suzanna îl strângea tare în braţe acum, cu obrazul presat de spatele lui.

— Şi crezi că dacă ai venit acasă în loc să mai patrulezi pe alei ţi-ai ratat viaţa?

— Nu ştiu.

— Eu aşa am crezut. Nu mi-a înfipt nimeni niciun cuţit în spate, dar am ajuns să înţeleg că dacă rămâneam cu Bax, dacă îmi ţineam acea promisiune, o parte din mine ar fi murit. Am ales să trăiesc, crezi că ar trebui să-mi fie

ruşine de alegerea mea?

— Nu. Se întoarse şi o apucă de umăr. Nu.

Îşi ridică mâinile să-i cuprindă faţa. Vedea înţelegerea din ochii ei şi o compasiune pe care în urmă cu o săptămână nu le-ar fi acceptat.

— Nici mie. Nu-mi place deloc ce ţi s-a întâmplat, dar mă bucur că asta te-a adus aici.

Se întinse să îi atingă buzele cu buzele ei ca să îl aline, încetişor, cu o candoare insuportabil de impresionantă, îl simţi că se înduioşează.

Trupul lui se relaxă şi o trase mai aproape de el. Gura lui se înmuie şi se înflăcără. Aici, în sfârşit, atingea ultimul nivel. Între ei nu mai exista doar pasiune, nu doar tandreţe, ci încredere. Vântul şopti prin iarba sălbatică şi prin florile senine şi curajoase, iar ei i se păru că mai aude ceva, ceva atât de subtil şi încântător, încât aproape o podidi plânsul. El îşi înălţă capul şi când îi văzu chipul, ştiu că şi el auzise. Zâmbi.

— Nu suntem singuri, murmură ea. Probabil că şi ei au stat exact aici şi s-au ţinut în braţe la fel ca noi. S-au dorit unul pe celălalt, la fel ca noi. Sub impulsul momentului, îi duse mâna la buze. Holt, crezi că soarta şi timpul se pot repeta?

— Încep să cred că se poate.

Ei vin încă aici şi aşteaptă. Mă întreb dacă s-au găsit vreodată. Cred că se vor găsi, dacă noi vom putea îndrepta lucrurile. Îl sărută din nou, apoi îşi strecură un braţ în jurul taliei lui. Hai să mergem acasă. Am sentimentul că va fi o seară interesantă.

— Suzanna, începu el când porniră înapoi spre casă. După şedinţa de spiritism…

Tăcu brusc cu o mutră chinuită, iar ea bufni în râs.

— Nu-ţi face griji, la Turnuri avem doar fantome prietenoase.

— Da, bine. Dar să nu te aştepţi să-mi pun bază în incantaţii şi transe, dar oricum, mă întrebam dacă după aceea – uite ce-i, ştiu că nu-ţi place să pleci de lângă copii, dar mă gândeam că poate ai vrea să treci pe la mine puţin.

Aş avea câte ceva de discutat cu tine.

— Ce anume?

— Nişte… chestii, zise el cu jumătate de gură. Dacă voia să-i ceară mâna, voia să o facă cum se cuvine. Ţi-aş rămâne îndatorat dacă ai putea sta o oră, două.

— Bine, rămân dacă este important. Are legătură cu smaraldele?

— Nu. Cu… Prefer să aştept până atunci, bine? Şi mai am câteva lucruri de rezolvat până ne apucăm să invocăm spirite.

— Nu stai să mănânci cu noi?

— Nu pot. O să mă întorc.

Urcară panta şi trecură pe lângă zidul de piatră, iar el o trase spre el ca să o sărute pasional, dar scurt.

— Ne vedem mai târziu.

Se încruntă în urma lui şi mai că voi să-l urmărească, dar îşi auzi numele strigat de pe terasa de la etajul al doilea. Îşi puse mâna streaşină la ochi şi o văzu pe sora ei.

— Amanda! izbucni în râs, traversă alergând peluza şi urcă treptele de piatră. Ce cauţi acasă? O strânse pe proaspăta mireasă în braţe. Arăţi minunat – dar mai trebuia să stai o săptămână. S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic.

O sărută pe amândoi obrajii pe Suzanna.

— Hai să te pun la curent.

— Unde mergem?

— În turnul Biancăi. Întrunire de familie.

Urcară în casă, apoi ajunseră la scara îngustă şi spiralată care ducea în turn. C.C. şi Lilah le aşteptau acolo deja.

— Mătuşa Coco? întrebă Suzanna.

— O să-i spun eu ce-am discutat, răspunse Amanda. Ar fi părut ceva suspect dacă o atrăgeam şi pe ea acum aici.

Suzanna încuviinţă din cap, apoi se aşeză pe podea la picioarele lui Lilah.

— Deci e o întrunire doar între femei?

— Asta merită, zise C.C. şi-şi încrucişă braţele. De

câteva zile s-au tot pitit pe la întâlniri private doar între ei. A venit vremea să lămurim cum stau lucrurile.

— Max pune cu siguranţă ceva la cale, interveni Lilah. Se comportă cu prea multă inocenţă. Iar în ultimele zile îşi tot face veacul pe lângă echipa de muncitori.

— Nu cred că vrea să înveţe cum se construiesc zidurile, murmură Suzanna.

— Dacă voia, ar fi citit deja douăzeci de cărţi pe tema asta. Lilah roti din umeri şi se lăsă pe spate. Iar după-amiază, când m-am întors de la serviciu, i-am văzut pe Trent şi Holt discutând ceva în pergolă. Cineva care nu ar fi fost foarte atent ar fi zis că s-au întâlnit doar să bea o bere, dar au făcut ei ceva acolo.

— Aşadar, au aflat ceva ce nu vor să ne spună şi nouă.

Gânditoare, Suzanna bătu cu degetele pe genunchi. Avusese şi ea sentimentul că se întâmplă ceva, dar Holt se pricepuse de minune să-i distragă atenţia, aşa că nu insistase.

— Sloan a avut o discuţie lungă şi mormăită cu Trent la telefon acum două zile. A susţinut că sunt ceva probleme cu materialele şi că trebuie să se ocupe personal. Amanda scutură din cap şi pufni. Şi s-a gândit că-s aşa de fraieră că o s-o înghit şi p-asta. A vrut să ne întoarcem pentru că pun la cale ceva – şi n-au chef ca femeiuştile să le stea în cale.

— Slabe şanse, bombăni C.C. Eu zic să ne ducem chiar acum jos şi să le cerem să ne spună ce-au aflat. Dacă Trent îşi închipuie că o să stau să tai frunze la câini cât se ocupă el de afacerea Calhoun, o să aibă o mare surpriză.

— Lăstari de bambus şi un box pe mână, se amuză Lilah, satisfăcută parţial de această imagine. Asta o să-i încăpăţâneze şi mai tare. Ăsta e orgoliul masculin, doamnelor. Pregătiţi-vă artileria grea.

Suzanna râse şi se bătu pe picior.

— Ai şi tu dreptate. Hai să vedem ce ştim până acum… Sloan a fost chemat acasă, deci înseamnă că suspectează că sunt aproape. Nu cred că ar fi ţinut secret dacă ar fi crezut că au aflat unde sunt ascunse smaraldele.

— Nici eu. Pentru că gândea mai bine în picioare, Amanda începu să se plimbe prin cameră. Mai ţineţi minte ce s-au crispat când am decis să căutăm iahtul de pe care a sărit Max? Sloan m-a ameninţat că… cum a zis? Că mă leagă de mâini şi de picioare, zise ea cu obidă. Da, aşa mi-a zis. M-a ameninţat că mă leagă fedeleş dacă măcar îmi trece prin cap să încerc să-l găsesc singură pe Livingston.

— Trent nici măcar nu vrea să discute cu mine despre Livingston, adăugă C.C. şi strâmbă din nas. Nu-mi face bine să mă supăr pentru că sunt într-o situaţie delicată.

Din poziţia ei lăbărţată de pe locul de la fereastră, Lilah aruncă un „huo”.

— Tare mult aş vrea să văd un bărbat născând, după care să mai aibă tupeul să zică de femei că sunt delicate.

— Holt zice că Livingston nu-i de nasul nostru. Al nostru, explică Suzanna, rotind degetul înspre ele. De al lui, da.

— Un ticălos. C.C. se trânti lângă Lilah. Deci am căzut de acord? Au dat de urma lui Livingston şi nouă nu vor să ne spună.

Votul fu unanim.

— Iar acum va trebui să aflăm ce ştiu. Amanda se opri din plimbare şi bătu cu piciorul în podea. Sugestii, ceva?

— Păi… Suzanna îşi coborî privirea spre unghii şi zâmbi. Eu zic să apelăm la tactica de „divide şi cucereşte”. Noi patru putem să-i tragem de limbă – fiecare în stilul ei. Apoi ne întâlnim iar aici, mâine, la aceeaşi oră, să punem cap la cap informaţiile.

— Mie îmi convine aşa. Lilah se ridică şi-i puse o mână pe umăr Suzannei. Săracii de ei, n-au nicio şansă.

Suzanna se întinse să-şi pună şi ea mâna pe Lilah, iar Amanda şi C.C. făcură la fel.

— Iar după ce se termină, spuse ea, poate îşi vor da şi ei seama că femeile Calhoun pot să aibă grijă şi singure de ele.

capitolul 11

Holt nu se mai simţise în viaţa lui aşa de ridicol. Acum se pregătea să ia parte la o şedinţă de spiritism. Şi de parcă asta n-ar fi fost de ajuns, tot în noaptea asta trebuia să o ceară de nevastă pe femeia care tocmai îl lua peste picior.

— Hai că nu-i plutonul de execuţie. Chicotind, Suzanna îl bătu pe obraz. Linişteşte-te.

— Este o prostie cât casa de mare, aia e. Din capătul mesei Colleen se încruntă la toţi cei de faţă, fără discriminare. Auzi, să vorbeşti cu spiritele. Ce porcărie. Iar tu – arătă cu degetul ferm în direcţia lui Coco. Nu doar că n-ai nimic în mintea aia scrântită, dar aş fi zis că măcar atât te duce capul să nu le prosteşti şi pe fetele astea cu aiurelile astea.

— Nu-s aiureli. Ca de obicei, privirea de oţel o făcea pe Coco să tremure, dar se simţea destul de în siguranţă pentru că stătea în partea cealaltă a mesei. O să vedeţi după ce începem.

— Eu nu văd decât o masă plină de neghiobi. Deşi chipul îi rămase aspru, inima lui Colleen se topi când îşi ridică privirea spre portretul mamei ei, care fusese agăţat deasupra şemineului. Îţi dau zece mii pe el.

Holt dădu din umeri. Îl bătea la cap de câteva zile să-i vândă tabloul.

— Nu-i de vânzare.

— Dacă-ţi închipui c-o să storci mai mult de la mine, tinere, te înşeli. Recunosc oricând un şarlatan.

Rânji spre ea. Era în stare să-şi parieze până la ultimul bănuţ că ea era cea care făcuse o grămadă de şarlatanii la viaţa ei.

— Nu îl vând.

— Oricum, valorează mai mult de atât, interveni Lilah, neputându-se abţine. N-am dreptate, profesore?

— Adevărul este că ba da. Max îşi drese vocea. Lucrările de început ale lui Christian Bradford sunt din ce în ce mai valoroase. Acum doi ani, unul dintre peisajele lui marine s-a vândut cu douăzeci şi cinci de mii.

— Tu cine mai eşti, se răsti Colleen, agentul lui?

Max îşi reprimă un rânjet larg.

— Nu, doamnă.

— Atunci fă linişte. Cincisprezece mii şi niciun bănuţ mai mult.

Holt îşi trecu limba peste dinţi.

— Nu mă interesează.

— Poate ar fi cazul să revenim la chestiunea pentru care ne-am adunat aici. Coco îşi ţinu respiraţia, aşteptând ca mătuşa să-şi verse năduful pe ea. Colleen doar bombăni şi se uită urât la ea, aşa că se relaxă. Amanda, draga mea, aprinde lumânările. Acum va trebui să ne eliberăm minţile de toate grijile, de toate îndoielile. Concentraţi-vă la Bianca. După ce lumânările fură aprinse şi candelabrul stins, mai aruncă o privire în jurul masei. Luaţi-vă de mâini. Holt bombăni ceva în barbă, dar o luă pe Suzanna de mână pe dreapta şi pe Lilah pe stânga.

— Concentraţi-vă la tablou, şopti Coco, închizându-şi ochii ca să şi-o evoce în minte, pentru că tabloul era pe peretele din spatele ei. Simţi furnicături de emoţie pe toată şira spinării. E aproape de noi, foarte aproape de noi. Vrea să ne ajute.

Holt îşi lăsă mintea să plutească, pentru că aşa uita mai uşor ce făcea. Încercă să-şi imagineze ce se va întâmpla când va rămâne singur cu Suzanna în căsuţă. Cumpărase lumânări. Nu genul celor de duzină pe care le ţinea în sertarul din bucătărie în caz că avea o pană de curent, ci lumânările albe subţiri care miroseau a iasomie.

Pusese o sticlă de şampanie la răcit sub baxul de şase beri în frigider şi două pahare noi şi înalte ascunse în spatele cănilor de cafea. Chiar acum caseta de bijuterii îi făcea o gaură în buzunarul adânc, atât de mult îl ardea.

În seara aceasta avea să facă marele pas. Cuvintele trebuiau să iasă exact aşa cum plănuia. Avea să pună nişte muzică. Ea avea să deschidă caseta, să se uite înăuntru… Mâinile ei erau acoperite de smaralde. Se încruntă, se îmbărbăta puţin. Nu era bine. Nu-i cumpărase smaralde. Dar imaginea era foarte clară. Suzanna în genunchi ţinând

smaraldele. Trei şiruri strălucitoare mărginite de diamante ca de gheaţă, iar în mijloc o piatră în formă de lacrimă de un verde de vis.

Colierul Calhoun. Simţi un fior rece pe gât, dar îl ignoră. Văzuse tabloul pe care Max îl găsise în cartea veche din bibliotecă. Ştia cum arată smaraldele. Atmosfera aceasta, liniştea aceasta încărcată şi lumina pâlpâitoare a lumânărilor îl făcuseră să se gândească la ele. Din cauza asta i se păruse că le vede.

Nu credea în viziuni. Dar când închise ochii să-şi alunge imaginea din minte, constată că era imprimată bine. Suzanna în genunchi pe podea cu smaraldele printre degete.

Simţi o mână pe umăr şi se uită în jur.

Nu era nimeni acolo, doar umbre şi lumina aruncată de lumânări. Dar sentimentul rămase, ceea ce îl impacientă şi mai tare.

Era nebun, altă concluzie nu putea trage. Şi era timpul să pună capăt isteriei ăsteia.

— Ascultă, începu el.

Iar portretul Biancăi se sparse de podea.

Coco scoase un ţipăt ascuţit şi sări de pe scaun.

— Of, Doamne. Of, Doamne, apără şi păzeşte, murmură ea, bătându-se pe inima care i-o luase razna.

Amanda se ridicase deja.

— Oh, sper că nu s-a spart.

— Nu cred că se poate. Lilah îi dădu drumul mâinii lui Holt. Crezi?

Privirea limpede şi sigură îl făcu să se simtă stânjenit. O ignoră şi se întoarse spre Suzanna. Mâna ei era ca gheaţa.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Dar fu scuturată de un fior. Cred că mai bine te duci să vezi ce-i cu portretul.

Se ridică să se ducă lângă cei care se ghemuiseră asupra tabloului. Între timp, Suzanna se uită de-a lungul mesei la mătuşa ei. Pielea albă a lui Colleen era la fel de palidă ca sticla. Ochii îi erau întunecaţi şi umezi. Fără să

scoată un cuvânt, Suzanna se ridică şi îi turnă nişte brandy.

— O să fie bine, murmură ea şi-i puse o mână pe umărul fragil.

— Rama s-a crăpat. Sloan îşi trecu un deget peste crăpătură, după care se ridică. E ciudat că a căzut. Cuiele sunt foarte solide.

Holt nu dădu mare importanţă, dar când se aplecă mai aproape de locul în care rama se separase de întăritura din spate, încremeni.

— E ceva între pânză şi întăritură. Ridică portretul şi îl aşeză cu faţa în jos pe masă. Am nevoie de un cuţit.

Sloan îşi scoase briceagul şi i-l oferi. Holt făcu o tăietură lungă pe lângă rama crăpată şi scoase câteva foi de hârtie.

— Ce-ai găsit?

Întrebarea răsună înfundat, pentru că Coco îşi pusese mâinile peste gură.

— Ăsta este scrisul bunicului meu. Emoţia se revărsă peste toţi cu repeziciune şi forţă. Învolbură privirea lui Holt când îşi ridică ochii spre Suzanna. Cred că este un fel de jurnal. Este datat 1965.

— Ia loc, dragule. Coco îi puse prieteneşte o mână pe umăr. Trent, vrei tu, te rog, să torni brandy? Eu mă duc să fac nişte ceai pentru C.C.

Simţea nevoia să stea jos şi spera că băutura îl va calma. Deocamdată nu era în stare decât să se holbeze la hârtii şi să-l vadă pe bunicul lui. Stând pe veranda din spate a căsuţei şi privind apa. Stând în mansarda lui, trasând linii de vopsea pe pânză. Plimbându-se pe stânci, spunând poveşti unui băieţel.

Când Suzanna veni şi-l luă de mână, îşi întoarse palma şi o strânse de degete.

— A fost tot timpul aici şi nu am ştiut.

— Nu ţi-era dat să ştii, zise ea încet. Până în seara asta. Când se uită din nou la ea, ea îşi îmbârligă strâns degetele în jurul degetelor lui. Unele lucruri trebuie să le lăsăm la voia sorţii.

— Ceva s-a întâmplat în seara asta. Ceva care te-a

supărat.

— O să-ţi spun. Dar nu acum.

Calmă, Coco veni cu ceaiul, apoi se aşeză la locul ei.

— Holt, ceea ce a scris bunicul tău îţi aparţine. Niciunul dintre noi nu-ţi va cere să ne spui ce conţin hârtiile. Dacă după ce le citeşti vei prefera să ţii secret, vom înţelege.

El se uită din nou spre hârtii, apoi ridică prima pagină.

— Le vom citi împreună. Trase o gură sănătoasă de aer şi o ţinu în continuare strâns pe Suzanna de mână. Din momentul în care am văzut-o, viaţa mea s-a schimbat.

Nu vorbi nimeni cât timp Holt citi memoriile bunicului său. Dar în jurul mesei, mâinile se prinseră iar. Niciun sunet nu tulbura atmosfera cu excepţia vocii lui şi a vântului care respira prin copacii de dincolo de ferestre. Şi după ce termină de citit, în cameră pluti liniştea.

Lilah fu cea care vorbi prima, cu vocea îngroşată de lacrimile care îi curgeau pe obraji.

— Nu a încetat niciodată să o iubească. Întotdeauna a iubit-o, chiar dacă între timp şi-a trăit viaţa.

— Vă daţi seama cum s-a simţit când a venit aici în noaptea aceea şi a aflat că nu mai era.

Amanda îşi sprijini capul pe umărul lui Sloan.

— Dar a avut dreptate. Suzanna se uită la o lacrimă de-a ei care ateriză pe mâna lui Holt. Nu şi-a luat viaţa. Nu ar fi putut face aşa ceva. Nu doar că îl iubea mult prea mult, dar ar fi tolerat orice ca să-şi protejeze copiii.

— Nu, nu s-a aruncat. Colleen şopti cuvintele. Ridică paharul de brandy cu o mână tremurată, apoi îl lăsă la loc. Nu am vorbit cu nimeni niciodată despre ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Uneori, de-a lungul anilor, am crezut că ce am văzut a fost doar un vis. Un coşmar absolut îngrozitor. Îşi limpezi cu hotărâre privirea înceţoşată şi îşi înăspri vocea. El a înţeles-o, Christian al ei. Nu ar fi putut scrie despre ea la modul acesta dacă nu i-ar fi cunoscut sufletul. A fost frumoasă, dar şi bună şi generoasă. N-am fost niciodată iubită aşa de mult cum am fost iubită de mama. Şi nu am urât niciodată pe nimeni aşa cum bam urât pe

tata.

Îşi îndreptă umerii. Povara i se mai ridicase deja de pe ei.

— Eram prea mică să-i înţeleg nefericirea sau disperarea. În vremurile acelea, bărbatul era cel care conducea casă, familia, după bunul plac. Nimeni nu îndrăznea să-l contrazică pe tata. Dar îmi aduc aminte de ziua când a adus căţeluşul acasă, căţeluşul pe care tata nu l-a vrut în casa lui. Ea ne-a trimis sus, dar eu m-am ascuns în capul scărilor şi am tras cu urechea. Nu o mai auzisem niciodată ridicând vocea la el. Oh, ce vitează a fost. Iar el crud. Nu am înţeles epitetele pe care i le-a aruncat. Atunci nu le-am înţeles.

Se opri ca să bea din nou, pentru că gâtul i se uscase, iar amintirile erau prea amare.

— Mi-a luat apărarea în faţa lui, ştiind ceea ce până şi eu ştiam, că de abia mă tolera pentru că eram fată. Când a plecat de-acasă după ce s-au certat, m-am bucurat. M-am rugat în noaptea aceea să nu se mai întoarcă niciodată. A doua zi, mama mi-a spus că o să plecăm într-o călătorie. Fraţilor mei nu le spusese încă, eu eram cea mai mare. Voia ca eu să înţeleg că urma să aibă grijă de noi, că nu ni se va întâmpla nimic rău.

Apoi s-a întors. Ştiu că era supărată, chiar speriată. Eu trebuia să stau în camera mea până venea să mă ia. Dar nu a venit. S-a făcut târziu şi se pornise furtuna. O voiam pe mama. Colleen strânse buzele. Nu era în camera ei, aşa că m-am dus sus în turn, unde stătea de multe ori. I-am auzit în timp ce urcam. Uşa era deschisă şi i-am auzit. Se certau groaznic. El era turbat, înnebunit de furie. Ea i-a spus că nu va mai trăi cu el, că nu voia nimic de la el decât copiii şi libertatea.

Pentru că mătuşa Colleen tremura, Coco se ridică şi se duse să o ia de mână.

— A lovit-o. Am auzit plesnitura şi am alergat la uşă. Dar mi-a fost frică, prea frică să intru. Stătea cu mâna la obraz şi din ochi îi scăpărau flăcări. Nu de frică, de furie. O să-mi aduc mereu aminte că nu i-a fost deloc frică până în

ultimul moment. A ameninţat-o cu scandalul. A ţipat la ea că dacă pleacă din casa lui, nu-şi va revedea copiii niciodată. Nu accepta ca ea să-i distrugă reputaţia. Nu putea fi un obstacol în calea ambiţiilor lui.

Deşi buzele îi tremurau, Colleen îşi semeţi bărbia.

— Nu l-a implorat. Nu a plâns. I-a aruncat vorbele ca nişte tunete. Îşi duse pumnul strâns la gură să-şi stăvilească plânsul. A fost extraordinară. Nimeni nu-i putea lua copiii de lângă ea şi nu-i păsa de scandal. Chiar credea el că îi păsa de ce credeau oamenii despre ea? Chiar credea el că se temea de influenţa lui asupra societăţii, care ar fi evitat-o? Voia să-şi ia copiii şi să trăiască o viaţă în care ea şi ei să fie iubiţi. Şi cred că asta l-a scos din minţi. Ideea că ea ar alege un alt bărbat în locul lui. În locul lui. Al lui Fergus Calhoun. Că mai bine se lipsea de banii, puterea şi poziţia lui socială decât să-i facă pe plac. A prins-o, a ridicat-o în picioare, a scuturat-o bine şi a ţipat la ea cu faţa vânătă de nervi. Cred că atunci am ţipat şi mama m-a auzit şi a început să se lupte cu el. L-a lovit, iar el a împins-o. Am auzit sticla spărgându-se. A alergat spre ea, a ţipat la ea, dar era dusă. Cât a stat acolo în vânt şi ploaie, nu ştiu. Când şi-a întors faţa, era alb şi ochii sticloşi. A trecut pe lângă mine fără să mă vadă. Eu am intrat în cameră şi m-am uitat pe fereastra spartă în jos până când a venit dădaca şi m-a luat de acolo.

Coco o sărută pe părul alb, apoi o mângâie uşor.

— Vino cu mine, draga mea. Te duc sus. Lilah o să-ţi aducă o ceaşcă bună de ceai.

— Da, o să vin imediat. Lilah îşi uscă obrajii. Max?

— Vin cu tine.

Îşi strecură un braţ pe după talia ei în timp ce Coco o conducea afară din cameră pe fiica Biancăi.

— Săraca fetiţă, murmură Suzanna şi-şi lăsă capul să-i cadă pe umărul lui Holt în timp ce plecau cu maşina de la Turnuri. A fost martora unui eveniment oribil, cu care a trebuit să trăiască toată viaţa. Mă gândesc la Jenny…

— Nu te mai gândi. Îi puse cu hotărâre mâna pe mâna ei. Tu ai scăpat. Bianca n-a mai apucat. Aşteptă o clipă.

Ştiai, nu-i aşa? Înainte ca mătuşa Colleen să ne spună povestea.

— Ştiam că nu s-a sinucis. Nu pot explica de ce, dar în seara asta am ştiut. A fost de parcă stătea chiar în spatele meu.

El se gândi la senzaţia pe care o avusese că i-a pus cineva mâna pe umăr.

— Poate chiar a fost acolo. După o noapte ca asta, mi-e greu să mă conving că tabloul a căzut de pe perete dintr-o pură întâmplare.

Suzanna închise ochii.

— Foarte frumos a scris bunicul tău despre ea. Chiar dacă nu vom găsi niciodată smaraldele, vom avea rândurile lui – vom şti că ea a avut parte de ea. De o asemenea dragoste, zise ea cu un suspin. E greu de crezut. Nu vreau să mă gândesc la tragedia în sine sau la tristeţea ei, ci la timpul pe care l-au petrecut împreună. Cum au dansat printre trandafirii sălbatici.

El nu dansase niciodată cu ea ziua în amiaza mare, se gândi Holt. Şi nici nu-i citise poezii, nici nu-i promisese iubire veşnică.

Când ajunseră la căsuţă, Sadie sări prin geamul din spate al maşinii ca să alerge prin curte şi să adulmece stratul de flori pe care ea-l plantase pentru el. Holt se întinse spre ea, iar Suzanna avu o reacţie de surprindere.

— Ce faci?

— Îţi deschid portiera. O deschise larg. Până coboram eu să ţi-o deschid din afară, nu mai aşteptai.

Amuzată, Suzanna coborî din maşină.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere.

Ajuns în faţa casei, descuie uşa de la intrare, apoi i-o ţinu şi pe aceasta deschisă. Suzanna rămase serioasă şi-şi înclină capul în semn de mulţumire când se strecură pe lângă el.

— Mulţumesc.

Holt lăsă paravanul de plasă să se trântească. Suzanna scană camera cu ochi miraţi.

— Ai schimbat ceva pe-aici.

— Am făcut curat, mormăi el.

— Oh. Arată bine. Ştii, Holt, am tot vrut să te întreb dacă tu crezi că Livingston e încă pe insulă.

— De ce? S-a întâmplat ceva?

Răspunsul lui fusese prea abrupt, remarcă Suzanna în timp ce se plimbă cu nonşalanţă prin cameră.

— Nu, doar că mă întrebam dacă ar mai fi încă aici, care ar fi următoarea lui mişcare. Îşi trecu un deget peste una dintre lumânările proaspăt cumpărate. Ai vreo idee?

— De unde să ştiu?

— Păi eşti expert în infractori.

— Iar eu ţi-am zis să-l laşi pe Livingston în seama mea.

— Şi eu am răspuns că nu pot să fac asta. Poate o să-ncep să-mi bag nasul.

— Numai să-ncerci, că te leg cu cătuşe şi te-nchid în dulap.

— Varianta urbană a legatului fedeleş, bombăni ea. N-ar mai trebui să-mi bag nasul de una singură dacă mi-ai spune ce-ai mai aflat. Sau ce părere ai.

— Dar ce te-a apucat taman acum?

Ridică din umeri.

— Dacă tot suntem singuri, m-am gândit că poate vorbim şi despre asta.

— Uite ce-i, nu vrei să stai jos?

Îşi scoase bricheta.

— Ce faci?

— Aprind lumânările. Nervii îi erau întinşi precum caramelul. Dar ce credeai că fac?

Se aşează şi-şi aranjă degetele în piramidă.

— Păi, pentru că eşti atât de dubios acum, am motive să bănuiesc că ştii ceva.

— Nu trebuie să bănuieşti nimic, în afara faptului că mă scoţi din sărite.

Se îndreptă către sistemul stereo.

— Cât de aproape eşti? întrebă ea în timp ce un saxofon inundă atmosfera cu ritmuri de blues.

— Nu-s nicăieri. Asta era o minciună sfruntată, aşa că se decise să adauge şi o parte de adevăr. Cred că e prin zonă pentru că a pătruns prin efracţie aici şi şi-a băgat nasul în lucrurile mele acum câteva săptămâni.

— Poftim? sări ca arsă din scaun. Acum câteva săptămâni şi nu mi-ai spus nimic?

— Şi ce puteai face? contracară el. Îţi luai o lupă şi-ţi puneai o bască de Sherlock?

— Aveam dreptul să ştiu.

— Uite că ştii acum. Dar nu stai tu jos, te rog? Mă întorc într-un minut.

El ieşi tiptil din cameră, iar ea începu să se fâţâie. Holt ştia mai mult decât îi spunea, dar măcar reuşise să-i stoarcă o informaţie. Livingston era prin preajmă, ba chiar foarte aproape dacă aflase că Holt ar putea prezenta interes pentru el. Faptul că Holt era foarte tensionat momentan o făcea să se gândească că îl mai frământa şi altceva. Nu avea cum să fie prea greu, îşi dădu ea cu presupusul, dacă tot reuşise să-l irite, să mai afle câte ceva de la el.

Lumânările erau parfumate, remarcă ea şi zâmbi în sinea ei. Nu-i venea să creadă că se dusese să cumpere dinadins lumânări cu miros de iasomie. Şase luase, nu una. Trecu un deget peste cala pe care o înfipsese – nu prea artistic – într-o vază. Poate că munca cu flori începea să-şi pună amprenta asupra lui, se gândi ea. Acum nu se mai chinuia să pretindă că nu-i plac.

Când el reveni în cameră, ea zâmbi, apoi păru încurcată.

— Aia-i şampanie?

— Aha. Iar el era profund dezgustat. Se aşteptase ca ea să fie încântată. În schimb, îl lua la rost pentru orice. Vrei sau nu?

— Sigur. Invitaţia tăioasă era atât de tipică lui încât nu se simţi ofensată. După ce el îi turnă în pahar, ciocni absentă cu el. Ia zi, dacă eşti aşa de sigur că Livingston ţi-a spart casă, cred că…

— Un cuvânt, zise el cu un calm care nu prevestea

nimic bun. Un cuvânt dacă mai scoţi despre Livingston şi-ţi torn toată sticla în capul ăla pătrat.

Bău, ştiind că trebuia să aibă mare grijă dacă nu voia să rişte să irosească conţinutul unei sticle de şampanie şi să se aleagă cu păr lipicios.

— Încerc doar să înţeleg mai bine.

Scoase un sunet care părea un geamăt de frustrare şi se roti pe călcâie. Şampania dădu pe-afară din pahar în timp ce se plimba prin cameră.

— Vrea să înţeleagă mai bine, dar este mai oarbă ca un liliac. Am scuturat casa de praful strâns două luni. Am cumpărat lumânări şi flori. A trebuit să ascult un zevzec care încerca să-mi spună cum e cu vinurile bune. Asta trebuie să înţelegi, fir-ar să fie.

Voise să-l enerveze ca să-i furnizeze informaţii, nu să-l înfurie.

— Holt…

— Stai odată jos şi taci. Trebuia să ştiu că o să se aleagă praful. Dumnezeu mi-e martor c-am încercat s-o fac cum trebuie.

Lumina păli, iar ea zâmbi. Pregătise scena, dar ea fusese prea concentrată la propriul plan ca să bage de seamă.

— Holt, e foarte frumos din partea ta că ai făcut toate lucrurile astea. Îmi pare rău dacă am părut nerecunoscătoare. Dacă ai vrut să vin aici în seara asta ca să facem dragoste…

— Nu vreau să fac dragoste cu tine. Înjură cu sete. Sigur că vreau să fac dragoste cu tine, dar nu ăsta-i motivul. Încerc să te cer de nevastă, fir-ar să fie de treabă, aşa că stai odată jos!

Picioarele i se înmuiară de la genunchi în jos, aşa că se prelinse pe un scaun.

— E perfect. Luă o gură de şampanie şi începu iar să se agite prin cameră. E cum nu se poate mai perfect, încerc să-ţi spun că-s nebun după tine, că nu cred că pot trăi fără tine şi tu nu faci decât să mă întrebi ce fac şi să mă baţi la cap cu nu ştiu ce hoţ de bijuterii obsedat.

Precaută, duse paharul la buze.

— Scuze.

— Păi să-ţi ceri scuze, zise el cu obidă. Eram gata să mă fac de râs în seara asta pentru tine, dar nici atât nu m-ai lăsat să fac. Am fost îndrăgostit de tine aproape jumătate din viaţa mea. Chiar şi când m-am mutat de aici n-am scăpat de tine. Din cauza ta n-am putut să mă gândesc la nicio altă femeie. De câte ori am încercat să mă apropii de cineva… nu erau tu. Niciuna nu era ca tine, iar eu nu trecusem niciodată de uşa ta din spate.

Îndrăgostit. Cuvântul i se repetă la nesfârşit în minte, îndrăgostit.

— Credeam că nici măcar nu mă placi.

— Nu te suportam. Îşi trecu mâna liberă prin păr. De câte ori mă uitam la tine te doream atât de mult că nici nu puteam să respir. Mi se usca gura, mi se punea un nod în stomac, iar tu zâmbeai şi mergeai mai departe. Ochii lui întunecaţi şi turbulenţi o fixară. Îmi venea să te strâng de gât. Ai dat peste mine, m-ai azvârlit de pe motor şi-am zăcut acolo sângerând şi… şi îngrozit. Te-ai aplecat peste mine, miroseai dumnezeieşte şi ţi-ai plimbat mâinile peste mine ca să vezi dacă-s rănit. Un minut dacă mai făceai asta şi te-aş fi trântit pe asfalt cu mine. Îşi frecă palma de faţă. Doamne, n-aveai decât şaisprezece ani.

— M-ai înjurat.

Chipul lui era reprezentarea furiei şi dezgustului.

— Al naibii de adevărat, te-am înjurat. Ai scăpat foarte ieftin în comparaţie cu orice altceva îmi venea să-ţi fac. Se calma încetul cu încetul. Mai luă o gură de şampanie, dar fără să se oprească. Mi-am tot zis că a fost doar o fantezie adolescentină. Că eram îndrăgostit de tine, dar asta mi-era greu să înghit. Apoi ai apărut în curtea mea. M-am uitat la tine şi mi s-a uscat gâtlejul, mi s-a pus un nod în stomac. Şi nu mai eram niciunul dintre noi adolescenţi.

Lăsă paharul deoparte, remarcând că ea îl ţinea în mâini pe-al ei. Îl privea direct în ochi cu nişte ochi imenşi. Trase nişte înjurături la adresa amândurora, se scotoci după o ţigară, după care o aruncă cât colo.

— Nu ştiu d-astea, Suzanna. Am crezut că o să mă descurc. Să te aduc în starea aceasta, ştii ce zic? Şi după ce beai destulă şampanie, te-aş fi convins că aş putea să te fac fericită.

Nu-şi putea slăbi strânsoarea. Încercase, dar nu reuşise.

— N-am nevoie de şampanie şi lumânările aprinse, Holt.

Schiţă un zâmbet.

— Drăguţă, eşti născută pentru ele. Aş putea să te mint şi să-ţi spun că o să ai şampanie şi lumânările în fiecare seară. Dar n-o s-o fac.

Îşi coborî privirea spre pahar, întrebându-se dacă era gata să mai acorde o astfel de şansă din nou. Era una că îl iubea. Că era iubită de el – incredibil. Dar să se căsătorească…

— Dar ce-ar fi să-mi spui adevărul gol-goluţ?

Veni să se aşeze pe braţul canapelei, cu faţa spre ea.

— Te iubesc. N-am simţit niciodată pentru nimeni ce simt pentru tine. Orice s-ar întâmpla, nu o să mai simt aşa ceva pentru nimeni altcineva. Asta nu şterge cu buretele ce ni s-a întâmplat nouă în ultimii ani, dar poate ne putem îmbunătăţi viaţa. Pentru noi. Pentru copii.

Privirea ei se schimbă, se întunecă.

— S-ar putea să nu fie aşa de uşor. Bax o să rămână tot timpul tatăl oficial.

— Nu va fi cel care îi va iubi. Când îi văzu ochii înlăcrimaţi, scutură din cap. Nu, nu apelase la lumânări şi şampanie ca să o facă vulnerabilă în faţa nevoilor lui. Trebuia să clarifice ceva legat de copii. Nu o să mă folosesc de ei ca să ajung la tine. Ştiu că aş putea, dar mai întâi ar trebui ca ei să stea între noi. Poate că ţin la ei, vreau să mă ataşez de ei – cred că m-aş descurca foarte bine să le fiu tată, dar nu vreau să te măriţi cu mine pentru ei.

Trase aer în piept. Ciudat, dar degetele i se descleştaseră de pe piciorul paharului fără să-şi dea seama.

— Nu am vrut niciodată să mai iubesc pe cineva. Şi cu siguranţă n-am vrut să mă mai mărit. Buzele i se arcuiră.

Până la tine. Lăsă paharul la o parte şi se întinse după mâna lui. Eu nu pot să afirm că te iubesc de aşa de mult timp cum mă iubeşti tu, dar nu mă poţi iubi mai mult decât te iubesc eu.

Nu-i luă mâna, ci o trase la el în braţe. Când reuşi într-un final să-şi desprindă gura de buzele ei, îşi îngropă faţa în părul ei.

— Să nu-mi spui că trebuie să te mai gândeşti, Suzanna.

— Nu trebuie să mă mai gândesc. Nici nu mai ştia când fusese ultima dată când inima şi mintea îi fuseseră atât de împăcate. O să mă mărit cu tine.

Nu termină bine de zis, că se rostogoli cu el pe canapea. Râdea cât trăgeau unul de hainele celuilalt, râse şi când mişcările frenetice îi trimiseră rostogolindu-se pe podea.

— Ştiam eu. Îl muşcă de umărul gol. M-ai adus aici ca să facem dragoste.

— Ce să fac dacă nu-ţi poţi lua mâinile de pe mine?

O sărută repede pe gât de câteva ori.

Zâmbi şi-şi înclină capul ca să-i uşureze accesul.

— Holt, chiar te-ai gândit să mă pui la pământ în mijlocul străzii după ce-ai căzut de pe motor?

— După ce-ai dat peste mine, o corectă el, jucându-se cu urechea ei. Mda. Hai să-ţi arăt cam ce-am vrut să-ţi fac.

Un pic mai târziu zăceau ca nişte cârpe pe podea, într-o încâlceală de membre. Când se simţi în stare, îşi ridică capul de pe pieptul lui.

— A fost mult mai bine că nu am încercat asta acum doisprezece ani.

El deschise alene ochii. Suzanna zâmbea la el, părul îi curgea pe umeri, lumina lumânării îi strălucea în ochi.

— Mult mai bine. N-aş fi avut pic de piele pe spate.

Începu să chicotească, apoi se suci ca să-i poată trasa conturul feţei.

Întotdeauna mi-a fost un pic frică de tine. Erai foarte întunecat şi periculos. Şi, bineînţeles, fetele te bârfeau o grămadă.

— Eh, na? Şi ce ziceau?

— O să-ţi zic când o să ai şaizeci de ani. Atunci cred că ţi-ar prinde bine. O ciupi, dar ea râse şi-şi lipi obrazul de obrazul lui. Când o să ai şaizeci de ani, o să fim un cuplu bătrân cu nepoţi.

Îi surâdea ideea.

— Şi tu tot n-o să-ţi poţi ţine mâinile acasă de pe mine.

— Iar eu o să-ţi aduc aminte de noaptea în care m-ai cerut de nevastă, când mi-ai dat flori şi lumânări, apoi ai ţipat la mine şi te-ai agitat prin cameră, făcându-mă să te iubesc şi mai mult.

— Dacă doar de atât ai nevoie, o să fii înnebunită după mine până o să fac şaizeci de ani.

— Deja sunt înnebunită.

Îşi coborî gura pe gura lui.

— Suzanna. O trase mai aproape, dădu să o strecoare sub el, apoi începu să înjure. E doar vina ta, zise el şi o împinse cât colo.

— Ce zici?

— Trebuia să stai frumos acolo, uimită de capacităţile mele romantice. Se zbătu să-şi descâlcească picioarele ca să scoată cutia de bijuterii din buzunarul jeanşilor. După care eu trebuia să stau într-un genunchi în faţa ta.

Cu ochii cât cepele se uită la casetă, apoi la el.

— Nu pot să cred.

— Ba da, asta voiam să fac. M-ar fi făcut să mă simt ca un idiot, dar asta voiam să fac. Numai tu eşti de vină că acum stăm întinşi dezbrăcaţi pe podea. Ia de-aici.

— Mi-ai cumpărat un inel, şopti ea.

— Poate fi o broască înăuntru, de unde ştii. Nemaiavând răbdare cu ea, se grăbi să deschidă cutia. N-am vrut să-ţi iau diamante. Dădu din umeri văzând că nu zice nimic, ci doar se uită fix în cutie. M-am gândit că deja ai. M-am gândit să-ţi iau smaralde, dar d-astea o să ai. Şi astea seamănă mai mult cu ochii tăi.

Lacrimile îi înceţoşară privirea, refractând lumina. Erau diamante, nişte pietricele mici şi minunate în formă de

inimă în jurul unui safir intens şi strălucitor. Nu erau nişte nestemate reci, aşa ca cele pe care le vânduse, ci primeau căldură de la albastrul intens pe care îl încercuiau.

Foarte jenat, Holt îi privi prima lacrimă căzând.

— Dacă nu-ţi plac, le putem duce înapoi. Poţi să-ţi alegi ce-ţi place.

— E foarte frumos. Îşi şterse lacrima cu dosul palmei, îmi pare rău. Nu-mi place să plâng. Dar e atât de frumos, iar tu mi l-ai cumpărat pentru că mă iubeşti. Iar când o să mi-l pun pe deget – îşi mută ochii umezi spre el –, o să fiu a ta.

Îşi lipi fruntea de fruntea ei. Acestea erau cuvintele pe care dorise să le audă. Cele de care avusese nevoie. Scoase inelul din casetă şi i-l puse pe deget.

— Eşti a mea.

Îi sărută degetele, apoi buzele.

— Sunt a ta. O trase spre el şi-şi aduse aminte de cuvintele bunicului lui. Pentru totdeauna.

capitolul 12

Suzanna luă copiii la magazin de dimineaţă. Nu putea spune veştile familiei până nu reuşea să cuantifice sentimentele lui Alex şi Jenny. Era o zi luminoasă şi toridă. Ştiind că avea să fie o zi plină, sosi cu o oră înainte de deschidere. Voiau să verifice cum le mergea ierburilor pe care le plantaseră, aşa că îi duse în seră să se uite la vlăstarele delicate.

Îi lăsă să se ciondănească o vreme pe tema ale cui erau plantele cele mai mari sau cele mai bune, supraveghindu-i în timp ce-şi udau mlădiţele de dimineaţă.

— Vă plac tipii, aşa ca Holt? îi întrebă ea în treacăt, cu nervii încordaţi la maxim.

— E ca lumea.

Alex fu tentat să întoarcă pulverizatorul spre sora lui, dar ultima dată când făcuse asta o încurcase.

— Uneori se joacă cu noi. Jenny se fâţâia de pe un picior pe celălalt, de abia aşteptând să-i vină rândul. Îmi place când mă aruncă prin aer.

— Şi mie-mi place de el.

Suzanna se mai relaxă.

— Pe tine te aruncă în aer? se interesă Jenny.

— Nu.

Râse şi îi ciufuli părul.

— Ar putea. Are muşchi mari.

Alex îi dădu pulverizatorul fără nicio tragere de inimă surorii lui.

— M-a lăsat să pun mâna pe ei. Strâmbându-se, Alex îşi încordă şi el muşchii. Suzanna îl ciupi imediat de bicepşii firavi.

— Uau. Ce tare eşti.

— Aşa a zis şi el.

— Mă întrebam… Suzanna îşi şterse nervoasă mâinile de jeanşi. Ce-aţi zice dacă ar trăi în casă cu noi tot timpul?

— Ar fi bine, se hotărî Jenny. Se joacă cu noi chiar dacă nu-l rugăm.

Pe ea o convinsese, se gândi Suzanna şi se întoarse spre fiul ei.

— Alex?

Se suci de pe un picior pe altul, se încruntă puţin.

— O să te măriţi ca Amanda şi C.C?

Ce pezevenghi isteţ, se gândi ea şi se lăsă pe vine lângă el.

— La asta mă gândeam. Ce părere ai?

— Va trebui să mă îmbrac iar într-un frac din ăla stupid?

Zâmbi şi îl mângâie pe obraz.

— Probabil.

— O să fie unchiul nostru, ca Trent, Sloan şi Max? întrebă Jenny.

Suzanna se ridică să oprească apa înainte de a-i răspunde fiicei sale.

— Nu. O să fie tatăl vostru vitreg.

Fratele şi sora schimbară nişte priviri.

— Şi-o să-i mai placă de noi?

— Sigur că da, Jenny.

— Va trebui să plecăm să locuim în altă parte?

Oftă şi îi pieptănă părul lui Alex cu degetele.

— Nu. O să vină el să locuiască cu noi la Turnuri sau poate mergem noi şi locuim cu el în căsuţa lui. O să fim o familie.

Alex se gândi la varianta asta.

— O să-i fie şi lui Kevin tată vitreg?

— Nu. Trebuia să-i dea un pupic. Megan, mama lui Kevin, se va îndrăgosti poate într-o zi şi se va căsători. Atunci Kevin va avea şi el un tată.

— Te-ai îndrăgostit de Holt? întrebă Jenny.

— Da, m-am îndrăgostit de el. Îl simţi pe Alex că se foieşte jenat şi zâmbi. Mi-ar plăcea să mă căsătoresc cu el ca să putem locui toţi împreună. Dar Holt şi cu mine am vrut să vedem de părere aveţi voi.

— Îmi place de el, anunţă Jenny. Mă lasă să-l călăresc pe umeri.

Alex scutură din umeri, un pic mai precaut.

— Poate o să fie bine.

Îngrijorată, Suzanna se ridică.

— Mai putem vorbi pe tema asta. Hai să terminăm treaba.

Ieşiră din seră chiar când Holt opri în parcarea cu pietriş. Ştia că îi spusese că va aştepta până la ora mesei, dar nu se putuse abţine. Se trezise realizând că mai degrabă ar prefera să înfrunte încă o ieşire pe o alee periculoasă decât doi copii care ar fi putut cu foarte mare uşurinţă să-l respingă. Îşi îndesă mâinile în buzunare şi încercă să-şi ia o mină nonşalantă.

— Bună.

— Bună.

Suzanna vru să se ducă la el, dar copiii o ţinură de mâini.

— M-am gândit să trec pe aici şi… cum merge treaba?

Jenny îi zâmbi cu timiditate şi se ghemui mai aproape de mama ei.

— Mama zice că o să vă căsătoriţi şi o să fii tatăl nostru vitreg şi o să locuieşti cu noi.

Holt se abţinu cu greu să nu plece cu coada între picioare.

— Ăsta-i planul.

Alex o strânse mai tare pe Suzanna de mână, cu privirea fixă spre Holt.

— O să ţipi la noi?

După o privire rapidă spre Suzanna, Holt se lăsă pe vine ca să fie la acelaşi nivel cu băieţelul.

— Poate. Dacă e nevoie.

Alex crezu răspunsul acesta mai mult decât un nu categoric.

— Dai?

Îşi aduse aminte de chelfănelile pe care le primise în vacanţă. Îl insultaseră mai mult decât îl duruseră, dar încă era supărat pentru ele.

Holt îl apucă zdravăn de bărbie.

— Nu, zise el, iar privirea lui îl convinse pe Alex. Dar s-ar putea să te atârn de degete sau să te fierb în ulei. Dacă mă supăr rău de tot, o să te vâr cu nasul într-un muşuroi de furnici.

Buzele lui Alex zvâcniră, dar încă nu terminase cu interogatoriul.

— O s-o faci pe mami să plângă, aşa, la fel ca el?

— Alex, interveni Suzanna, dar Holt o întrerupse.

— S-ar putea uneori, dacă sunt prost. Dar nu intenţionat. O iubesc foarte mult, aşa că vreau să o fac fericită. Uneori s-ar putea să dau cu băţul în baltă.

Alex se încruntă şi căzu pe gânduri.

— O să faceţi chestii d-alea cu pupat? De când au apărut Trent, Sloan şi Max, numai pupături peste pupături.

— Da. Chipul lui Holt se relaxă şi zâmbi. O să fac chestii d-alea cu pupat.

— Dar n-o să-ţi placă, zise Alex cu speranţă în glas. O să te pupi doar pentru că-i place lui mami.

— Scuze, dar şi mie-mi place.

— Doamne, bombăni Alex dezumflat.

— Ia să te vedem. Jenny începu să ţopăie şi să chicotească. Pup-o acum ca să văd şi eu.

Vrând să-i facă pe plac, Holt se îndreptă de spate şi o trase pe Suzanna mai aproape. Când îşi dezlipi buzele de pe buzele Suzannei, Alex era roşu la faţă, iar Jenny aplauda.

— Nu-mi face nicio plăcere să ţi-o spun, zise Holt foarte serios, dar într-o zi o să-ţi placă şi ţie.

— Îhâm. Mai bine mănânc noroi.

Râzând, Holt îl săltă în braţe, uşurat şi încântat că Alex îşi aruncă cu prietenie un braţ în jurul gâtului lui.

— Mai vorbim peste zece ani.

— Mie-mi place, insistă Jenny, trăgându-l de picior. Îmi place şi acum. Sărută-mă. O ridică cu cealaltă mână şi o sărută pe buzele ei micuţe şi doritoare. Zâmbi, iar ochii albaştri şi mari îi radiară. Pe mami ai sărutat-o altfel.

— Pentru că ea e mami, iar tu eşti copil.

Îi plăcea cum mirosea, cum o ţinea în braţe. Îi dădu cu mâna pe obraz şi fu dezamăgită puţin că astăzi era bărbierit.

— Pot să-ţi zic tati? întrebă ea, iar Holt simţi că-i sare inima din piept.

— Ăă – ăă – sigur. Dacă vrei.

— Tati zic numai bebeluşii, zise Alex dezgustat. Dar ai putea fi tată.

— Bine. Se uită spre Suzanna. Bine.

*

Holt îşi dorea să-şi fi putut petrece ziua cu ei, dar avea nişte lucruri de rezolvat. Acum avea o familie – încă nu-i venea să creadă – şi voia să o protejeze.

Dăduse deja nişte telefoane la persoanele de contact din Portland şi aştepta detaliile pentru cele patru nume de pe lista lui Trent. Între timp, dăduse nişte telefoane la Serviciul de înmatriculare al Vehiculelor, la Asociaţia Băncilor şi la Serviciul Intern al Veniturilor, făcând un pic uz de fosta emblemă şi gradul din poliţie.

După ce studie informaţiile şi apelă la instinct, reduse

cele patru nume la două. În timp ce aşteptă încă un raport, reciti jurnalul bunicului.

Înţelesese sentimentele din spatele cuvintelor, dorul, devotamentul. Înţelegea furia pe care bunicul lui o simţise când aflase că femeia pe care o iubea fusese abuzată chiar de cel cu care se măritase. Oare era coincidenţă sau destin că relaţia lui cu Suzanna avea atât de multe similarităţi cu cea a străbunilor lor? Dar de data asta, povestea avea să aibă un sfârşit fericit.

Diamantele Suzannei, se gândi el, bătând cu degetele pe pagini. Smaraldele Biancăi. Suzanna îşi ascunsese bijuteriile, singurul lucru material care simţise că îi aparţin în urma căsniciei, ca măsură de siguranţă pentru copiii ei. Asta îl făcea să creadă că şi Bianca procedase la fel.

Prin urmare, care era echivalentul scutecului lui Jenny? se întrebă el.

Când telefonul sună, răspunse după primul ţârâit. Apoi închise. Nu avea nicio îndoială că-l găsise pe cel căutat. Se duse în dormitor, îşi verifică arma, cântărindu-i greutatea familiară în palmă. O prinse pe pulpa piciorului.

Cincisprezece minute mai târziu, se plimba prin haosul şantierului din aripa de vest. Îl găsi pe Sloan într-un apartament de la etajul al doilea aproape gata. Mirosea a lemn nou şi a transpiraţie bărbătească. Sloan, cu o trusă de scule la cureaua blugilor, superviza construcţia noii scări.

— Nu ştiam că şi arhitecţii dau cu ciocanul, comentă Holt.

Sloan rânji.

— Treaba asta mă interesează personal.

Dând din cap, Holt scrută echipa.

— Care-i Marshall?

Alertat, Sloan îşi desfăcu centura cu scule.

— E sus, la nivelul următor.

— Aş vrea să port o discuţie cu el.

Ochii lui Sloan se aprinseră o secundă, dar nu făcu decât să încuviinţeze din nou din cap.

— Vin cu tine. Aşteptă până când nu mai putură fi auziţi de muncitori. Crezi că el e?

— Robert Marshall nu a aplicat pentru un permis de conducere pentru statul Maine decât acum şase săptămâni. Nu a plătit niciodată taxe cu numele şi numărul de asigurare socială pe care le foloseşte. Angajatorii nu mai verifică şi la prefectură sau la fisc când angajează un muncitor.

Sloan trase o înjurătură şi-şi trosni degetele. Parcă o şi vedea pe Amanda fugărită pe terasă de un bărbat înarmat.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup primul de el.

— Te înţeleg, dar trebuie să te mai abţii puţin.

— Ba pe naiba, se gândi Sloan şi făcu semn şefului de echipă.

— Marshall, zise el scurt.

— Bob? Şeful de echipă scoase o bandană să-şi şteargă gâtul. Tocmai l-aţi ratat. A trebuit să-l ducă pe Rick la Urgenţă. Rick şi-a hăcuit o bucată mare din degetul mare, s-a gândit că îl vor coase.

— Acum cât timp? insistă Holt.

Cam douăzeci de minute, aşa ceva. Le-am zis să-şi ia liber toată ziua, că oricum spargem gaşca la patru, îndesă bandana înapoi în buzunar. Probleme?

— Nu. Sloan îşi ţinu în frâu temperamentul. Să mă ţineţi la curent cu starea lui Rick. Sigur că da.

Strigă la unul dintre tâmplări, apoi o şterse de acolo.

— Am nevoie de o adresă, zise Holt.

— Trent are evidenţa. Se puseră în mişcare. Ai de gând să predai situaţia locotenentului Koogar?

— Nu, răspunse sec Holt.

— Bun aşa.

Îl găsiră pe Trent în biroul pe care şi-l improvizase la primul etaj, cu un teanc de dosare lângă mână şi telefonul la ureche. Aruncă o singură privire spre cei doi.

— Te mai sun eu, zise în receptor şi închise. Cine e?

— Se foloseşte de numele Robert Marshall. Holt scoase o ţigară. Şeful muncitorilor i-a dat drumul mai repede. Am nevoie de o adresă.

Fără să spună nimic, Trent se duse la un dulap pentru dosare şi scoase unul de acolo.

— Max e sus. Are şi el un cuvânt de spus.

Holt căută informaţia în dosarul lui Marshall.

— Atunci du-te şi cheamă-l. O să ne ocupăm toţi.

Apartamentul pe care îl declarase Marshall se afla la marginea satului. Femeia care deschise uşa după al treilea pumn dat în uşă de Holt era cu capsa pusă, părea bolnavă şi cătrănită.

— Ce-i? Ce-i? îi luă ea la rost. Nu cumpăr nici enciclopedii, nici aspiratoare.

— Îl căutăm pe Robert Marshall, îi spuse Holt.

— Pe cine? Pe cine?

Se uită încordată prin lentilele groase ale ochelarilor.

— Robert Marshall, repetă ea.

— Nu cunosc niciun Marshall, catadicsi ea să răspundă. Vizavi stă un McNeilly şi dedesubt un Mitchell, dar niciun Marshall. Şi nu vreau nici să-mi fac vreo asigurare.

— Nu vindem nimic, zise Trent pe cel mai răbdător ton din dotare. Îl căutăm pe un individ numit Robert Marshall care locuieşte la această adresă.

— V-am spus că nu-i niciun Marshall aici. Eu locuiesc aici. Stau aici de cincisprezece ani, de când nătărăul ăla cu care m-am măritat a dat colţul şi nu mi-a lăsat decât datorii de plătit. Pe tine te ştiu, schimbă ea foaia brusc, arătând cu un deget noduros spre Sloan. Ţi-am văzut poza în ziar. Se întinse spre masa de lângă uşă şi luă de-acolo un suport de raft de cărţi din fier. Ai jefuit o bancă.

— Ba nu, doamnă. Ulterior, se gândi Sloan, la mult timp după, poate s-ar fi amuzat de toată treaba asta. M-am însurat cu Amanda Calhoun.

Femeia rămase cu suportul în mână cât cugetă la spusese lui.

— Cu una dintre fetele Calhoun. Ai dreptate. Cu cea mai mică – ba nu, nu cu cea mai mică, cu următoarea. Mulţumită, lăsă suportul înapoi pe masă. Bine atunci, şi ce vreţi?

— Robert Marshall, zise Holt din nou. Ne-a dat adresa acestei clădiri şi a acestui apartament ca fiind a lui.

— Păi e ori un mare mincinos, ori e nebun, pentru că eu locuiesc aici de cincisprezece ani, încă de când bărbatul meu bun de nimic s-a pricopsit c-o pneumonie şi-a murit. Acu trăia, acu a murit. Pocni din degete. Şi drum bun, cale bătută.

Considerând că n-avea rost să mai insiste, Holt se uită spre Sloan.

— Fă-i o descriere.

— Are în jur de treizeci de ani, un metru optzeci, îngrijit, păr brunet până la umeri, o mustaţă pe oală.

Nu-l ştiu. Băiatul de jos, băiatul lui Pierson, are părul mai lung de umeri. O ruşine, dacă mă întrebaţi pe mine. Şi-l mai şi decolorează, ca fetele. Dar n-are mai mult de şaisprezece ani. Te-ai gândi că mama lui îl pune să-şi tundă părul ăla, dar nu. Dă muzica aşa de tare că trebuie să bat în perete.

— Mă scuzaţi, interveni Max şi i-l descrise pe bărbatul pe care-l cunoscuse drept Ellis Caufield.

— Zici că-i nepotul meu. Locuieşte în Rochester cu a doua soţie. Vinde maşini la mâna a doua.

— Mulţumim. Holt nu era mirat că hoţul dăduse o adresă falsă, ci doar enervat. Ieşiră din clădire şi se scotoci după o fisă prin buzunar.

Păi va trebui să aşteptăm până de dimineaţă, se auzi spunând Max. Nu ştie că suntem pe urmele lui, aşa că o să vină la muncă.

— Eu nu mai chef să mai aştept. Holt se duse spre o cabină telefonică. Băgă fisa şi formă numărul. Sunt sergent detectiv Bradford, departamentul de poliţie Portland, ecuson 7375. Am nevoie de o verificare. Spuse numărul de telefon din dosarul lui Marshall. Aşteptă apoi cu răbdare de poliţist cât operatorul puse computerul la muncă. Mulţumesc. Închise şi se întoarse spre ceilalţi trei. Bar Island, zise el. O să mergem cu barca mea.

*

În timp ce cei trei se pregăteau să străbată golful,

femeile Calhoun se întâlniră în turnul Biancăi.

— Deci, începu Amanda cu ceva de scris la îndemână. Ce am aflat?

— Trent a verificat dosarele angajaţilor, le informă C.C. A susţinut că era nu ştiu ce problemă cu reţinerea taxelor, dar a fost doar un pretext.

— Interesant, cugetă Lilah cu voce tare. Max nu m-a lăsat să mă duc în aripa de vest de dimineaţă. Am vrut să văd cum merge treaba, iar el a inventat tot felul de scuze jenante, că cică n-ar trebui să distrag atenţia bărbaţilor când muncesc.

— Iar Sloan a pitit câteva dosare într-un sertar, pe care l-am găsit încuiat când m-am dus aseară acolo. Amanda bătu cu creionul în foi. Pentru ce motiv nu ne-ar spune că s-au apucat să verifice echipa de muncitori?

— Cred că ştiu de ce, zise încet Suzanna. Meditase toată ziua la asta. Noaptea trecută am aflat că cineva i-a spart casa lui Holt ca să caute prin ea.

Atâta aşteptară cele trei surori, că se năpustiră cu întrebări asupra ei.

— Staţi aşa. Ridică o mână. Îl enervasem, de aceea mi-a spus. Era mai enervat decât era cazul. Dar mi-a spus pentru că a vrut să mă sperie să nu mă bag, pentru că era sigur că a fost Livingston.

— Ceea ce înseamnă, concluziona Amanda, că vechiul nostru prieten ştie de legătura lui Holt cu noi. Cine mai ştie în afară de noi?

Fiind o fire organizată, începu să înşire nume.

— Oh, încetează cu tevatura asta, zise Lilah şi făcu un gest a lehamite. Nu ştie nimeni altcineva în afara familiei. Niciunul dintre noi nu a menţionat cuiva din afară.

— Poate a aflat la fel cum a aflat şi Max, sugeră C.C. De la bibliotecă.

— Max a verificat cărţile. Lilah scutură din cap. Poate a găsit informaţii în documentele furate de la noi.

— E posibil. Amanda notă ideea. Dar are hârtiile de câteva săptămâni. Când i-a spart casa?

— Acum câteva săptămâni, dar nu cred că aşa a făcut

legătura. Cred că a aflat-o de la noi.

Imediat se luară la harţă. Suzanna se ridică în picioare şi începu să-şi fluture mâinile ca să le facă să înceteze.

— Ascultaţi-mă, am căzut de acord că niciuna dintre noi nu a spus cuiva din afara casei. Şi am căzut de acord că bărbaţii încearcă să nu ne lase să aflăm că au luat echipa de muncitori la puricat. Ceea ce înseamnă că…

— Ceea ce înseamnă, o întrerupse Amanda şi-şi închise ochii. Că nenorocitul este angajat la noi. E ca o muscă pe perete, poate afla mici fragmente de informaţii, îşi poate băga nasul prin toată casa. Ne-am obişnuit să vedem tipi cărând buşteni pe-aici, că nu le mai acordăm deloc importanţă.

— Cred că Holt a tras deja concluzia asta. Suzanna ridică din nou mâinile. Întrebarea e ce vom face acum?

— O să le facem muncitorilor o surpriză plăcută mâine, o să vizităm aripa de vest. Lilah se ridică de la locul de la fereastră. Nu mă interesează cum s-a mai deghizat de data asta, dacă îl văd de aproape îl recunosc. Odată declaraţia făcută, se aşează la loc. Iar acum, Suzanna, ce-ar fi să ne spui şi nouă că durul de Bradford te-a cerut de nevastă?

Suzanna rânji.

— De unde ştii?

— Pentru un fost poliţist, are gusturi nemaipomenite la bijuterii.

Îi luă mâna Suzannei şi o ridică pentru ca şi celelalte surori să vadă inelul.

— Aseară, zise ea în timp ce era îmbrăţişată, pupată şi felicitată printre lacrimi. De dimineaţă le-am spus copiilor.

— Mătuşa Coco o să sară în sus de bucurie. C.C. O mai strânse o dată în braţe pe Suzanna. Ne-a rezolvat pe toate în câteva luni. O să ajungă în raiul peţitoarelor.

— Acum mai trebuie doar să-l băgăm la zdup pe dubiosul ăsta şi să găsim smaraldele. Amanda îşi şterse o lacrimă. Oh, nu! Voi vă daţi seama ce înseamnă asta?

— Înseamnă că va trebui să mai organizezi o nuntă,

răspunse Suzanna.

— Şi nu doar atât. Înseamnă că mătuşa Colleen va sta pe capul nostru cel puţin până când vom isprăvi cu ultima nuntă.

*

Holt se întoarse la Turnuri cu capsa pusă. Găsiseră casa. Goală. Nu aveau nicio îndoială că Livingston stătuse acolo. Încălcase legea destul de serios şi intrase prin efracţie ca să caute prin casă la fel de meticulos cum făcuse şi Livingston când pătrunsese la el. Găsiseră documentele Calhoun furate, listele pe care hoţul le făcuse şi o copie după planurile originale ale Turnurilor.

Mai găsise şi o copie bătută la maşină a programului săptămânal al fiecărei femei, însoţit de comentarii scrise de mână care nu lăsau nici urmă de îndoială că Livingston le urmărise şi le observase pe fiecare în parte. Exista şi un inventar bine organizat al camerelor pe care le scotocise şi al obiectelor pe care le considerase suficient de valoroase cât să le fure.

Îl aşteptaseră o oră să se întoarcă, apoi, pentru că îşi făcuseră griji că lăsaseră femeile singure, îi telefonaseră lui Koogar să-i dea toate informaţiile. De îndată ce poliţia puse sub urmărire casa închiriată din Bar Island, Holt şi ceilalţi se întorseseră la Turnuri.

Acum nu mai era nimic de făcut decât s-aştepte. Asta învăţase să facă foarte bine în anii petrecuţi în cadrul poliţiei. Dar acum nu era o simplă slujbă şi fiece clipă îl stresa.

— Oh, dragul, dragul meu băiat. Coco se repezi la el din clipa în care puse piciorul în casă.

O prinse de şoldurile ei robuste în timp ce ea îi acoperi faţa cu sărutări.

— Hei, fu tot ce reuşi să îngaime în timp ce ea îi plângea pe umăr. Îi remarcă părul, care nu mai era negru lucios, ci roşu ca focul. Ce ţi-ai făcut la păr?

— Oh, era timpul să mai fac o schimbare.

Se retrase să-şi sufle nasul în batistă, apoi i se aruncă din nou în braţe. Neavând încotro, o bătu pe spate şi se uită la rânjetele celor care se strânseseră în jurul lor.

— Nu-s probleme, o asigură el, întrebându-se de ce plângea. Serios.

— Îţi place? Se retrase iar de lângă el şi-şi înfoie părul. M-am gândit că trebuie înviorat puţin, iar roşul este o culoare foarte veselă. Îşi îngropă faţa în batista fleaşcă. Sunt aşa de fericită, suspină ea. Atât de fericită. Am tot sperat, să ştii. Şi frunzele de ceai îmi spuneau că totul se va rezolva cu bine, dar eu mi-am tot făcut griji. A trecut printr-o perioadă cumplită, şi la fel şi drăgălaşii ei de copii. Acum, totul va fi bine. Credeam că o să fie Trent, dar se potriveşte perfect cu C.C. Apoi Sloan şi Amanda. Apoi, nici n-am apucat să clipesc, că dragii noştri Max şi Lilah. Mai e de mirare că mă simt copleşită?

— Nu cred.

— Adică gândeşte-te, ne-ai adus homari atâţia ani pe la uşa din spate. Şi a mai fost şi întâmplarea când mi-ai schimbat un cauciuc şi ai fost prea mândru ca să mă laşi măcar să-ţi mulţumesc. Iar acum, acum, o să te însori cu copila mea iubită.

— Felicitări. Trent rânji şi îi lipi o palmă pe spate, iar Max se scotoci după o batistă curată pentru Coco.

— Bine ai venit în familie. Sloan îi întinse mâna. Bănuiesc că ştii în ce te bagi.

Holt se uită cu atenţie la Coco care se smiorcăia.

— Încep să pricep.

— Da mai încetaţi cu miorlăiturile astea. Colleen cobora tropăind pe scări. V-am auzit de sus, din camera mea. Pentru numele lui Dumnezeu, duceţi-o pe amărâta asta în bucătărie. Făcu semn cu bastonul. Turnaţi ceai în ea până îşi revine cu capul. Afară, toţi, adăugă ea. Vreau să vorbesc cu băiatul ăsta.

Precum şobolanii care părăsesc nava care se scufundă, se gândi Holt când văzu că-l lasă singur. Colleen îi făcu semn să o urmeze şi se îndreptă spre salon.

— Aşadar, îţi închipui că o să te însori cu nepoata

mea.

— Nu. Chiar o să mă însor.

Pufni. A naibii să fie dacă nu-i plăcea de băiatul ăsta.

— Fii atent la ce-ţi spun, dacă nu o să te descurci mai bine decât nenorocitul de dinainte, o să ai de-a face cu mine. Se aşeză într-un scaun. Ce perspective ai?

— Ce să am?

— Perspective, zise ea nervoasă. Să nu-ţi închipui că dacă ai pus mâna pe ea, o să pui mâna şi pe banii mei.

Privirea lui mijită îi făcu plăcere lui Colleen.

— Poţi să-ţi iei banii să ţi-i…

— Foarte bine, zise ea, dând aprobator din cap. Cum ţi-ai propus să o întreţii?

— N-are nevoie să fie întreţinută. Se roti prin cameră. Şi nu are nevoie nici de dumneata sau de altcineva care să-şi bage nasul în treburile ei. S-a descurcat de minune pe cont propriu, foarte bine chiar. Şi-a revenit după o perioadă groaznică şi şi-a refăcut viaţa, a avut grijă de copii şi a pus pe picioare o afacere. Singurul lucru care o să se schimbe va fi că n-o să mai muncească până cade lată, iar copiii vor avea pe cineva care vrea să le fie tată. Poate că n-o să fiu în stare să-i ofer diamante şi să o duc la serate de fiţe, dar o voi face fericită.

Colleen mângâie uşor mânerul bastonului.

— Aşa vei face. Dacă bunicul tău semăna măcar un pic cu tine, nu-i de mirare că mama l-a iubit. Aşadar… Dădu să se ridice, dar văzu portretul aşezat deasupra şemineului. Acolo fusese chipul dârz al tatălui ei, iar acum se afla chipul iubit al mamei. Ce caută ăsta aici?

Holt îşi îndesă mâinile în buzunare.

— Mi s-a părut că acolo este locul lui. Că aici l-ar fi vrut bunicul meu să-l ştie.

Colleen se lăsă înapoi pe scaun.

— Mulţumesc. Vocea îi era încordată, dar privirea îi rămase la fel de sălbatică. Acum pleacă. Vreau să fiu singură.

Plecă, uimit că începea să ţină la ea. Deşi nu era deloc încântat de o altă scenă lacrimogenă, se îndreptă spre

bucătărie ca să o întrebe pe Coco unde putea s-o găsească pe Suzanna.

Dar o găsi singur, după ce se luă după muzica ce pătrunsese pe coridor. Stătea la pian şi cânta o melodie complicată şi uşor de memorat, dar pe care nu o recunoscu. Melodia era tristă, dar buzele şi ochii îi surâdeau. Îşi ridică privirea spre el şi degetele i se opriră din cântat, dar surâsul rămase.

— Nu ştiam că ştii să cânţi la pian.

— Toate am luat lecţii când eram mici. Eu am fost singura care s-a ţinut de ele. Se întinse să-l ia de mână. Speram să avem un minut singuri ca să-ţi pot spune cât de minunat te-ai purtat de dimineaţă cu copiii.

Cu degetele prinse de ale ei, studie inelul pe care i-l dăruise.

— Am avut emoţii. Râse cu jumătate de gură. N-am ştiut cum vor reacţiona. Când m-a întrebat Jenny dacă poate să-mi spună tati... e ciudat cât de repede te poţi îndrăgosti. Suzanna. Se joacă cu mâinile ei, se uită în continuare la inel. Cred că acum înţeleg ce poate simţi un părinte şi ce lucruri e-n stare să facă pentru binele copiilor lui. Mi-ar plăcea să mai am. Ştiu că ai nevoie de timp să te mai gândeşti şi n-aş vrea să simţi că mi-ar păsa mai puţin de Alex şi Jenny.

— Nu trebuie să mă mai gândesc. Îl pupă cu sete pe obraz. Întotdeauna mi-am dorit o familie mare.

O trase mai aproape ca ea să-şi poată odihni capul pe umărul lui.

— Suzanna, ştii în ce cameră stăteau copiii pe vremea Biancăi?

— La etajul al treilea în aripa estică. De când ştiu eu tot depozit a fost acolo. Se îndreptă de spate. Crezi că acolo a ascuns colierul?

— Cred că l-a ascuns undeva unde Fergus nu l-ar fi căutat şi nu mi l-am imaginat petrecând timp în camera copiilor.

Nu, dar nu crezi că le-ar fi găsit cineva până acum. Nu ştiu de ce-am zis asta, se corectă ea. Camera este plină cu

mobilă veche şi cutii. Este un talcioc în varianta Turnurilor.

— Du-mă acolo.

Era mai rău decât îşi imaginase. Chiar dacă făcea abstracţie de pânzele de păianjen şi de praf, tot era un haos. Cutii, lăzi, covoare rulate, mese stricate, lampadare stăteau în picioare sau culcate, ocupând fiecare centimetru. Mut de uimire, se întoarse spre Suzanna care îi zâmbi pierdută.

— Lucruri strânse în optzeci de ani, îi spuse ea. Majoritatea lucrurilor valoroase au fost triate, multe au fost vândute când – mă rog, când am traversat o perioadă grea. Etajul ăsta a fost închis o bună vreme, pentru că nu ne-am permis să dăm drumul la căldură şi aici. A trebuit să ne concentrăm la menţinerea suprafeţei în care locuiam. De îndată ce căpătăm un oarecare control, o să ne apucăm să atacăm câte o cameră pe rând.

— O s-aveţi nevoie de un buldozer.

— Nu, doar de timp şi curăţat ca lumea. De curăţat nu-i problemă, doar că timp nu prea este. În ultimele luni am parcurs multe din camerele vechi, centimetru cu centimetru, dar merge încet treaba.

— Atunci ar fi bine să ne-apucăm.

Munciră două ore extenuante în mizerie. Găsiră un parasolar zdrenţe, o colecţie uimitoare de reviste erotice din secolul nouăsprezece, un cufăr plin cu haine mucegăite din anii douăzeci şi o cutie cu discuri deformate de patefon. Mai era un cufăr plin cu jucării, o locomotivă în miniatură, o păpuşă spălăcită din cârpe, nişte jucării yo-yo şi sfârleze.

Printre ele şi câteva desene foarte frumoase cu basme vechi pe care Suzanna le puse deoparte.

— Pentru camera copiilor noştri, îi spuse ea. Uite. Ridică un costum galben de botez. S-ar putea să fi fost al bunicului meu.

— Ar fi trebuit ca lucruşoarele astea să fie împachetate cu mai multă grijă.

— Nu cred că Fergus s-a îngrijit foarte tare de casă după moartea Biancăi. Dacă lucrurile astea au aparţinut copiilor lui, fac pariu că dădaca le-a pus bine pe undeva. El

n-ar fi avut grijă de ele.

— Nu. Îi scoase o pânză de păianjen din păr. Auzi, nu vrei să faci o pauză?

— Nu, mi-e bine.

Era complet inutil să-i readucă aminte că muncise toată ziua, aşa că apelă la altă tactică.

— Aş bea ceva. O fi pus Coco ceva la rece în frigider – poate şi un sandviş să meargă mai bine?

— Sigur. Mă duc să verific.

Ştia că mătuşa ei va insista să o ajute cu prepararea gustării, iar Suzanna va avea mai mult timp liber să se odihnească.

— Două sandvişuri, adăugă el şi o sărută.

— Bine. Se ridică şi-şi îndreptă spatele. E trist când te gândeşti la cei trei copii care stăteau aici noaptea, ştiind că mama lor n-avea să mai vină niciodată să-i bage în pat. Că veni vorba, mai bine îi bag şi eu pe ai mei în pat înainte să mă întorc.

— Nu te grăbi.

Se băgase deja cu capul într-o altă ladă.

Ieşi din cameră, cu mintea la copiii Biancăi. Micuţul Sean, care de abia învăţase să meargă, Ethan, care crescuse şi fusese tatăl tatălui ei, Colleen, care chiar acum era undeva la etaj, căutând nod în papură lui Coco. Greu de crezut că femeia aceasta fusese cândva o fetiţă drăguţă…

O fetiţă, se gândi Suzanna, oprindu-se la etajul al doilea. Fetiţa cea mai mare, care avea cinci sau şase ani când murise mama ei. Suzanna făcu stânga împrejur şi ciocăni în uşa mătuşii ei.

— Intră, fir-ar să fie. Nu mă ridic să-ţi deschid.

Mătuşa Colleen. Intră în cameră, amuzată să vadă că bătrâna era absorbită de un roman de dragoste. Îmi pare rău că te deranjez.

— De ce? Altora nu le pare rău.

Suzanna îşi muşcă limba.

— Eram curioasă, în vara… în ultima vară, erai încă în camera copiilor cu fraţii tăi?

— Nu mai eram bebeluş, aşa că nu mai stăteam

acolo.

— Deci aveai propria cameră, insistă Suzanna, făcând un efort să-şi ascundă încântarea. Lângă camera celor mici?

— În celălalt capăt al aripii estice. Era camera celor mici, apoi camera dădacei, baia copiilor şi încă trei camere păstrate pentru copiii musafirilor. Eu aveam camera de pe colţ din capătul scărilor. Se încruntă spre carte, în vara următoare m-am mutat într-una dintre camerele de oaspeţi. Nu am mai vrut să dorm în camera pe care mama o decorase pentru mine, pentru că ştiam că ea nu se mai putea întoarce acolo.

— Îmi pare rău. Când Bianca ţi-a spus că aveaţi să plecaţi, a venit la dumneata în cameră?

— Da. M-a lăsat să-mi aleg câteva dintre rochiile preferate, apoi le-a împachetat cu mâna ei.

— Şi după – bănuiesc că au fost despachetate.

— Nu le-am mai purtat niciodată. N-am mai vrut niciodată. Am băgat cufărul sub pat.

— Am înţeles. Deci mai era o şansă. Mulţumesc.

— Le-au mâncat de mult moliile, bombăni Colleen în timp ce Suzanna ieşi din cameră.

Îşi aminti de rochia preferată din muselină albă şi bentiţă din satin albastru, oftă şi se ridică să iasă pe terasă.

Se întuneca devreme, se gândi ea. Venea furtuna. Îi simţea mirosul în vânt, o vedea în norii nărăvaşi care deja blocaseră soarele.

Suzanna o luă la fugă din nou pe scări. Sandvişurile mai puteau să aştepte. Deschise larg uşa fostei camere a lui Colleen. Şi aceasta fusese folosită drept depozit, dar fiind mai mică decât camera copiilor nu era chiar atât de înghesuită. Tapetul, probabil chiar cel pe care Bianca îl alesese pentru fiica ei, era şters şi plin de pete, dar Suzanna putu ghici modelul delicat cu boboci de trandafiri şi violete.

Nu băgă în seamă lăzile sau cutiile, ci doar cât să le împingă sau tragă din calea ei. Se uita după un cufăr de călătorie potrivit unei fetiţe. Ce loc mai bun ca ăsta? se

gândi ea în timp ce trase o ladă pe care scria Draperii de iarnă. Lui Fergus nu-i păsase de fiica lui. Slabe şanse să se fi deranjat să caute printr-un cufăr plin cu rochii, mai ales când cufărul fusese dat la o parte de o fetiţă traumatizată.

Fără îndoială că fusese deschis în ultimii ani. Poate că cineva – poate mama Suzannei? — scosese o rochie sau două, constatase că sunt demodate şi inutile şi le depozitase pe undeva.

Ar fi putut fi oriunde, bineînţeles, se gândi ea. Dar ce loc mai bun de unde să înceapă decât sursa?

Inima îi tresăltă când se împiedică de un cufăr vechi îmbrăcat în piele. Îl deschise şi găsi înăuntru baloturi de material textil pliat cu grijă. Dar nu existau rochiţe de fetiţe. Şi nici smaralde.

Pentru că lumina era din ce în ce mai slabă, se ridică şi porni spre uşă. Voia să-l cheme pe Holt şi să găsească o lanternă. Dădu cu tibia puternic în ceva pe întuneric. Trase o înjurătură, se uită să vadă în ce se lovise şi văzu cufăraşul.

Odinioară fusese de un alb strălucitor, dar acum era îmbătrânit de vreme şi prăfuit. Fusese împins într-o parte, iar peste el fuseseră aşezate alte cutii, din pricina cărora şi a unei tapiţerii vechi de abia se mai vedea. Îngenunche în lumina obscură şi luă toate lucrurile de pe el. Îşi plie degetele nesigure, apoi deschise capacul.

Mirosea a lavandă, care fusese închisă câteva zeci de ani înăuntru. Ridică prima rochie, o muselină albă plină de volănaşe, acum crem, prinsă în talie cu un cordon de satin albastru pal. Suzanna o lăsă cu grijă lângă ea şi mai scoase una. Găsi dresuri şi panglici, fundiţe drăguţe şi o cămăşuţă de noapte din dantelă. Iar pe fund, lângă un ursuleţ de pluş, o casetă şi o carte.

Suzanna duse o mână tremurândă la buze, apoi se întinse încet să ia cartea. Jurnalul ei, se gândi în timp ce lacrimile îi înceţoşară privirea. Jurnalul Biancăi. Deschise la prima pagină, aproape ţinându-şi respiraţia.

Bar Harbor 12 iunie 1912

L-am văzut pe faleză, uitându-se spre Golful Francezului

Suzanna răsuflă încărcată de emoţie şi lăsă carnetul în poală. Nu-l putea citi singură. Trebuia să aştepte lectura în cadrul familiei. Cu inima cât un purice, se întinse să scoată caseta din cufăr. Ştiu înainte de a o deschide. Simţise deja schimbarea din cameră, tremurul din aer. Odată cu prima lacrimă prelinsă pe obraz, deschise capacul şi zări smaraldele Biancăi.

Pulsau ca nişte sori verzi, zvâcneau de viaţă şi pasiune. Ridică colierul, cele trei şiruri maiestuoase, şi simţi căldura în palme. Ascunse în urmă cu optzeci de ani cu speranţă şi din disperare, acum erau libere. Amurgul care umpluse deja încăperea nu le merita.

Îngenunche şi, cu colierul curgându-i printre degete, întinse mâna în casetă să scoată şi cerceii din set. Ce ciudat, se gândi ea. Uitase complet de ei. Erau minunaţi, extraordinari, dar colierul era şi mai senzaţional. Fusese creat să domine. Uluită, rămase cu privirea fixată spre forţa din mâinile ei. Îşi dădu seama că nu erau doar nişte pietre preţioase. Erau departe de a fi doar nişte pietre foarte frumoase. Reprezentau pasiunile, speranţele şi visele Biancăi. De când Bianca le pusese în casetă şi până acum, când fuseseră descoperite de urmaşa ei, aşteptaseră să vadă din nou lumina zilei.

— Oh, Bianca.

— Ce privelişte fermecătoare!

Întoarse brusc capul când auzi vocea. Stătea în pragul uşii, aproape o umbră. Când păşi în cameră, Suzanna zări luciul armei pe care o ţinea în mână.

— Întotdeauna merită să aştepţi, zise Livingston. Te-am văzut când ai intrat cu poliţistul în camera din capătul holului. N-am prea dormit nopţile colindând prin camerele astea.

Închise uşa, iar ea îl fixă cu privirea. Nu semăna cu bărbatul pe care şi-l amintea. Avea o altă culoare, chiar şi

forma feţei era ciudată. Se ridică foarte încet, strângând cartea şi cerceii într-o mână, iar colierul în cealaltă.

— Nu mă recunoşti. Dar eu te cunosc. Vă cunosc pe toţi. Tu eşti Suzanna, una dintre Calhounii care-mi este datoare cu ceva.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Trei luni din timpul meu şi o grămadă de bătăi de cap. Şi desigur, l-am pierdut şi pe Hawkins între timp. Nu mi-era cine ştie ce partener, dar era al meu. La fel ca şi astea. Îşi coborî privirea spre colier şi îi lăsă gura apă. Îi luau minţile. Erau mai mult decât visase, mai mult decât şi le imaginase. Erau tot ce-şi dorise. Degetele îi tremurară uşor pe armă când întinse mâna spre ele. Suzanna se feri. El ridică o sprânceană. Chiar crezi că le mai poţi ascunde de mine? E scris că vor fi ale mele. Şi atunci tot ce reprezintă ele va fi al meu.

Veni mai aproape şi, în timp ce ea căuta cea mai bună cale de scăpare, el o apucă de păr.

— Unele pietre au puteri, zise el încet. Pot absorbi tragediile, iar asta le face mai puternice. Moartea şi durerea le şlefuiesc. Hawkins nu a înţeles asta, dar el era un om simplu.

Iar cel din faţa ei era un om nebun.

— Colierul aparţine Calhounilor. Întotdeauna a fost al nostru. Va rămâne al nostru.

O trase repede şi cu forţă de păr. Ar fi scâncit de durere, dar arma era acum lipită de vena de la gât care îi pulsa puternic.

— Ba este al meu. Pentru că am fost suficient de deştept şi am avut suficientă determinare să aştept. Am ştiut asta din momentul în care am citit despre el. Iar în seara asta, s-a înfăptuit.

Nu prea ştia ce să facă – să i-l dea, să încerce să negocieze cu el. Dar în clipa aceea, fetiţa ei apăru în prag.

— Mama. Vocea îi tremura şi se freca la ochi. Tună. Ai zis că vii la mine dacă tună.

Se întâmplă cu repeziciune. Livingston se întoarse, fluturând arma. Suzanna se repezi spre el cu toată forţa ca

să-i blocheze ţinta.

— Fugi! strigă ea la Jenny. Fugi pe hol până la Holt.

Îl împinse şi fugi după fiica ei. Trebuia să ia o decizie până ajungea la uşă. Apucă să o vadă pe Jenny cotind la dreapta – unde spera că era în siguranţă –, iar ea se repezi în cealaltă direcţie.

Pe ea avea să o urmărească, nu pe copil, îşi spuse ea.

Pentru că încă avea colierul. Următoarea decizie trebuia s-o ia până ajungea la scară.

Jos, la ceilalţi, riscându-le viaţa. Sau sus, singură.

Ajunsese la jumătatea scărilor în sus când îl auzi tropăind în urma ei. Sări şocată când un glonţ se înfipse în tencuială la un centimetru de umărul ei.

Cu sufletul la gură, se avântă pe scară, auzind doar acum bubuitul tunetului care o speriase pe Jenny şi o făcuse să-şi caute mama. Singurul ei gând era să îl îndepărteze cât mai mult cu putinţă pe nebunul ăsta de copilul ei. Picioarele îi boncăluiră pe scara metalică şerpuită care ducea la turnul Biancăi.

Degetele lui se repeziră prin spaţiul dintre trepte şi o apucară de gleznă. Scoase un sunet de groază şi furie şi trase un şut să scape de ele, apoi urcă poticnindu-se restul de trepte. Uşa era închisă. Aproape o bufni plânsul când se izbi cu toată greutatea de lemnul solid. Uşa cedă îngrozitor de greu, iar Suzanna reuşi să se strecoare înăuntru. Nu apucă să o închidă la loc, pentru că el se repezi pe urmele ei.

Încercă să îşi facă curaj, sigură că era o chestiune de secunde până când avea să simtă un glonţ. El răsufla greu, transpirase, ochii îi luceau în cap. În colţul gurii îi zvâcnea şi tremura un muşchi.

— Dă-mi-l. Arma îi tremura în mână în timp ce înainta spre ea. Lumina unui fulger îl făcu să se uite cu sălbăticie prin camera parţial umbrită. Acum dă-mi-l.

Se teme, realiză ea. De camera asta.

— Ai mai fost aici.

Mai fusese o singură dată şi fugise îngrozit. Era ceva aici, ceva care îl ura foarte tare.

Se târa rece ca gheaţa pe pielea lui.

— Dă-mi colierul că altfel te omor şi-l iau oricum.

— A fost camera ei, murmură Suzanna, fără să-şi desprindă privirea de la ochii lui. Camera Biancăi. A murit când soţul ei a aruncat-o de la fereastra asta.

Nu se putu abţine şi se uită spre fereastra întunecată acum, apoi şi-o mută iar.

— Încă vine aici să aştepte şi să privească stâncile. Auzea, aşa cum ştiuse că va auzi, zgomotul paşilor grăbiţi ai lui Holt pe scară. Acum este aici. Ia-le. Îi întinse smaraldele. Dar nu te va lăsa să pleci cu ele.

Faţa lui era albă ca varul şi udă de broboane de sudoare când se întinse să ia colierul. Îl apucă, dar în loc să simtă căldura pe care o simţise Suzanna, simţi doar răceală. Şi groază.

— Acum sunt ale mele.

Tremura şi se împleticea.

— Suzanna, zise încet Holt din uşă. Îndepărtează-te de el. Îşi scosese arma şi o ţinea cu ambele mâini. Dă-te la o parte, repetă el. Încet.

Făcu un pas în spate, apoi încă unul, dar Livingston nu o băgă în seamă. Îşi ştergea buzele uscate cu mâna în care ţinea arma.

— S-a terminat, îi spuse Holt. Aruncă arma şi împinge-o cu piciorul. Dar Livingston continuă să se holbeze la colier cu respiraţia întretăiată. Dă-i drumul. Învigorat, Holt veni mai aproape. Ieşi, Suzanna.

— Nu, nu plec de lângă tine.

N-avea timp să o înjure. Era pregătit să ucidă, dar în acelaşi timp vedea că bărbatul nu mai era preocupat nici de armă, nici să scape. Livingston se holba doar la smaralde şi tremura. Fără să-l scape din priviri, Holt se întinse şi-l apucă de încheietura în care ţinea arma. S-a terminat, zise el din nou.

— E al meu. Înnebunit de furie şi frică, Livingston făcu o mişcare bruscă în faţă. Trase o singură dată în tavan înainte ca Holt să îl dezarmeze. Se zbătu, dar lupta fu scurtă. Când tunetul lovi din nou, urlă şi se smulse cu

sălbăticie chiar când ceilalţi intrară în fugă în cameră. Dezorientat sau îngrozit, şocat de lovitura în falcă a lui Holt sau cu minţile razna, se răsuci pe călcâie.

Apoi zgomot de sticlă spartă. După care un sunet pe care Suzanna n-avea să-l uite niciodată. Urletul unui bărbat îngrozit. Holt sări în faţă ca să încerce să îl salveze, dar Livingston se roti prin geamul spart şi căzu pe stânca udă de ploaie de dedesubt.

— Dumnezeule. Suzanna se lipi de peretele din spate şi-şi duse mâna la gură ca să-şi reprime propriile urlete. Nişte braţe o învăluiră, auzi nişte voci confuze în jur.

Camera din turn se umplu cu membrii familiei ei. Se aplecă spre copiii ei, pe care îi sărută cu dor pe obraji.

— Totul e bine, îi alină ea. Totul e bine acum. Nu mai are de ce să vă fie frică. Îşi ridică privirea spre Holt. Stătea cu faţa la ea, cu spaţiul negru în spate şi cu smaraldele strălucitoare la picioare. Totul este în regulă. O să merg cu voi jos.

Holt îşi băgă pistolul la loc în teacă.

— Mergem cu toţii jos.

O oră mai târziu, după ce copiii se liniştiseră şi adormiseră, o luă de braţ şi o scoase afară pe terasă. Toată frica şi furia pe care le simţise când Jenny apăruse alergând pe hol se revărsară acum.

— Ce naiba a fost în capul tău?

— A trebuit să fac ceva să-l ţin la distanţă de Jenny. Credea că e calmă, dar mâinile începură să-i tremure. Mi-a venit pe neaşteptate o idee despre smaralde. A fost foarte simplu, serios. Şi le-am găsit. După care a apărut el – şi Jenny. Avea o armă şi Doamne, Doamne Dumnezeule, am crezut că mi-o omoară.

— Bine, bine, zise Holt. Suzanna nu-şi mai reprimă lacrimile de data asta, ci se agăţă de el plângând în hohote.

— Copiii n-au păţit nimic, Suzanna. Nu o să le facă nimeni rău. Şi nici ţie.

— N-am ştiut ce altceva să fac. N-am încercat să fac pe curajoasa sau să fac ceva prostesc.

— Ai fost şi curajoasă şi prostuţă. Te iubesc. Îi

cuprinse chipul în palme şi o sărută. Ţi-a făcut ceva?

— Nu. Îşi trase puţin nasul şi se şterse la ochi. M-a urmărit până sus în turn şi apoi... a cedat. L-ai văzut în ce stare era când ai apărut.

— Mda. La jumătate de metru de ea şi cu arma în mână. Degetele lui Holt se crispară pe umerii ei. Să nu mai îndrăzneşti niciodată să mă sperii în halul ăsta.

— Ne-am înţeles. Îşi frecă obrazul de obrazul lui ca să se liniştească şi să-i ofere dragostea. Acum chiar s-a terminat, nu-i aşa?

O sărută pe creştet.

— E doar începutul.

epilog

Se făcuse târziu când familia se strânse în salon. Poliţia îşi terminase într-un final treaba şi îi lăsase în pace. Se adunaseră toţi, făcuseră front comun în faţa portretului Biancăi.

Colleen stătea cu câinele la picioare şi smaraldele în poală. Nu vărsase nicio lacrimă când Suzanna îi explicase cum şi unde le găsise, dar se simţea consolată că putea să atingă această amintire preţioasă şi discretă a mamei ei.

Nu se vorbi de moarte.

Holt o ţinu aproape pe Suzanna, nu-şi desprinse braţul din jurul taliei ei. Furtuna trecuse şi răsărise luna. Salonul era inundat de lumină. Singurul sunet care se auzea era vocea Suzannei care citea cu claritate din jurnalul Biancăi.

Dădu ultima pagină şi povesti despre gândurile Biancăi în timp ce se pregătea să ascundă smaraldele.

— „Nu m-am gândit la valoarea lor bănească când le-am luat, le-am ţinut în mâini şi le-am privit strălucind la lumina lămpii. Vor fi moştenirea pe care o las copiilor mei şi copiilor acestora, un simbol al libertăţii şi al speranţei. Iar, alături de Christian, şi al iubirii.

La lăsatul zorilor am decis să le pun împreună cu

acest jurnal într-un loc sigur, unde vor rămâne până voi fi din nou alături de Christian”.

Încet şi tăcută Suzanna închise cartea.

— Cred că acum este cu el. Că s-au regăsit.

Zâmbi când degetele lui Holt o strânseră afectuos. Se uită în jur şi-şi văzu surorile, îi văzu pe bărbaţii pe care îi iubeau, pe mătuşa ei zâmbind cu lacrimi în ochi şi pe fiica Biancăi uitându-se la portretul care fusese pictat cu o iubire de neînvins.

— Bianca a fost cea care, mai mult decât smaraldele în sine, ne-a adus împreună. Îmi place să cred că, întrucât le-am găsit şi le-am readus la viaţă, i-am ajutat pe ei să se regăsească.

În spatele casei luna sclipea pe stânci cu mult deasupra locului unde marea se înfoia şi lupta cu stâncile. Vântul şoptea printre trandafiri sălbatici, încălzindu-i pe îndrăgostiţii care se plimbau pe acolo.

Sfârşit